

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ဗဟို တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၇၄ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့ တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ခွင့်ပြုချက်အရထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ပြည်သူ့ တရားသူကြီးအဖွဲ့တဖွဲ့လုံး

ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၇၄

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ ပြည်သူ့ တရားသူကြီးအဖွဲ့၏
ဝန်ထမ်းချက်အရ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ပုံနှိပ်ရေးနှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ကော်ပိုရေးရှင်းတွင်
ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

၁။ သူရဦးအောင်ဖေ	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။ ဇေယျကျော်ထင် ဦးထွန်းအောင်ကျော်	အဖွဲ့ဝင်
၃။ ဗိုလ်မှူးကြီး လှမောင်	အဖွဲ့ဝင်
၄။ ဦးလွင်မောင်	အဖွဲ့ဝင်
၅။ ဇေယျကျော်ထင်၊ စည်သူတံဆိပ်ရ ဦးစိုးလှိုင်	အဖွဲ့ဝင်
၆။ ဦးကြည်မြ	အဖွဲ့ဝင်
၇။ ဦးသန့်စင်၊ ဝါကိဇ္ဇဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ...	အဖွဲ့ဝင်

၁၉၇၄ ခုနှစ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသောမှုခင်းများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဇာမူများ

စာမျက်နှာ

ဗိုလ်ကျော်မိုး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁
ဦးကျော်ရှင် ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၆
ကိုကျော် ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀
ဦးချစ် ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၈
ဦးစိန်မြ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၃
မောင်တိုး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၄၀
ဦးပဏ္ဍိရွှေ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၄၅
ဦးမေရာမေဒင် နှင့် မသန်းညွန့်	၄၈
ဦးမြမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၅၅
(ဦးစောလှိုင်) ။	
ဦးမြဝင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၅၇
မောင်မြင့်မောင်စိုး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၆၀
(ဒေါ်သိသိ) ။	

ညွှန်းချက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စာမျက်နှာ

ဥပဒေများ—

တပ်မတော်ဥပဒေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ။

သက်သေခံဥပဒေ။

၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကားကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးဥပဒေ။

၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ် ပြည်သူ့ ထွက်တော်နှင့် ပြည်သူ့ ကောင်စီအဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေ။

တပ်မတော်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၅ အရ စနစ်တကျရှိခြင်းနှင့် စစ်စည်းကမ်းထိခိုက်အောင် ပျက်ကွက်မှု၊ ချီစစ်၏သဘောတရားအရ ဆိုရပ်တွင် ရွှေပြေးတပ်စုကို မတွေ့လျှင် အခြေအနေကို သုံးသပ်၍ သင့်တင့်သော အချိန်အနည်းငယ်ခန့်သာ စောင့်ဆိုင်း သင့်သည်ဖြစ်၍ ပင်မတပ်ဖွဲ့သည် ရွှေပြေးတပ်ကို စောင့်ဆိုင်း မနေခြင်းသည် စစ်စည်းကမ်းအရ ဖောက်ဖျက်ခြင်း ရှိ မရှိ၊ စွဲချက်လွှာတွင် စွပ်စွဲထားခြင်းမရှိသည့် စွပ်စွဲချက်ကို စဉ်းစားရန်လိုမလို။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ချီစစ်၏သဘောတရားအရ ဆိုရပ်တွင် ရွှေပြေးတပ်စုကိုမတွေ့လျှင် အခြေအနေကို သုံးသပ်၍ သင့်တင့်သော အချိန်အနည်းငယ်ခန့်သာ စောင့်ဆိုင်းသင့်ပေသည်။ မရောက်လာပါက မိမိ ပင်မ တပ်ထဲမှ သင့်လျော်သောတပ်ဖွဲ့တစ်ခုကို ရွှေပြေးတပ်အဖြစ် တာဝန်ပေး၍ အမိန့် အရ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဆက်လက်ချီတက်ရန်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်မတပ်ဖွဲ့ သည် ရွှေပြေးတပ်ကိုစောင့်ဆိုင်းမနေသဖြင့် စစ်စည်းကမ်းအရ ဖောက်ဖျက်ခြင်း မရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ ညတိုက်ပွဲကို နေ့တိုက်ပွဲကဲ့သို့ သုံးသပ်ခြင်း စသည့် စွပ်စွဲချက်မှာ စွဲချက်လွှာတွင် စွပ်စွဲထားခြင်းမရှိ၍ အသေးစိတ် စဉ်းစားရန် မလို ဟုယူဆသည်။ တပ်ခွဲစစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်ကျော်မိုးသည် ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော နန်းမူရွာသို့ ၁၉၇၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့ညအရောက် ချီတက်ရောက်ရှိရန်ကြိုးစား အားထုတ်ရင်း ရွှေပြေးတပ်စုက မိမိပင်မတပ်ကို စတင်ပစ်ခတ်မှားယွင်းတိုက်ခိုက်မှု ကြောင့် ရဲဘော်အချို့ သေဆုံး၊ ဒဏ်ရာရရှိခြင်းမှာ ဗိုလ်ကျော်မိုး၏ ပေါ့လျော့မှု ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်သည်ဟုဆိုနိုင်ချေ။

နှုတ်သက်သေခံချက်အပေါ် လက်ခံခြင်း၊ တရားဝင်အကြင်လင်မယားတို့၏ပြုမူဆက်ဆံပုံ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။နှုတ်သက်သေခံချက်မှာမည်သူ့ကိုမဆိုသင်ကြား၍လွယ်ကူစွာ သက်သေခံခိုင်းနိုင်သဖြင့် သေချာချင့်ချိန် ဝေဖန် သုံးသပ်ပြီးမှသာလျှင် လက်ခံရမည်။

ဦးမေရာမေဒင် နှင့် မသန်းညွန့် ၄၈

ဖြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးယူရာ၌ တရားရုံးတွင် အမှုမစွဲဆိုမီ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရန်လို မလို၊ အလုပ်မကျွမ်းကျင်၍ မှားယွင်းသည်ကိုခွင့်လွှတ်သင့်မသင့်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် တရားခံအားအပြစ်မှလွတ်ရမည်ဟူ၍တထစ်ချမှတ်ယူ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ အမှုကြောင်းခြင်းရာ တမျိုးစီကို သီးခြားစီစစ်၍ မည်သည့်အမှုမျိုးတွင် တာဝန်ရှိသူ ထုတ်ဖော်နိုင်ရန်အတွက် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုလိုသည်။ မည်သည့်အမှုမျိုးကို မလိုဟူ၍ ဝေဖန် သုံးသပ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှုနှင့် တရားရုံးတွင် စစ်ဆေး ကြားနာခြင်းတို့မှာ ဖြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖြေရှာသော အခါတွင် တူညီကြသည်မဟုတ်ချေ။ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှုတွင် ဂျီဆာကြူလာ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ သက်ဆိုင်သူအပေါ်တွင် မိမိတို့ဌာန အနေဖြင့် မည်သို့အရေးယူသင့်ကြောင်း အဖြေရှာရခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံးတွင် စစ်ဆေး ကြားနာခြင်းမှာ တရားခံသည် စွဲဆိုထားသော ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မအရ အပြစ်ရှိ မရှိ အဖြေရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှု ကြိုတင် ပြုလုပ်ပြီးမှ ပြည်သူ့ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ တိုင်တန်းသင့်သည် ဆိုသော အတွေးအခေါ် အယူအဆကို သဘောမတူနိုင်ချေ။ ။ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်ဆဲဖြစ်သောယခုအချိန်မျိုးတွင် တိုင်းပြည် ဝန်ထမ်းအားလုံးတို့သည် တာဝန်ကို အတိအကျ ယူနိုင်ရန် များစွာ လိုလားအပ်ပေသည်။ မိမိက တာဝန် ခံရသည့် အလုပ်တခုနှင့် ပတ်သက်သော အကျိုးအမြတ် အခွင့်အရေး တို့ကို အပြည့်အဝ ရယူခဲ့လျှင် ယင်းအလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော တာဝန်ကိုလည်း အပြည့်အဝ ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအမှုတွင် တရားခံက မိမိသည် ပညာအရည်အချင်း ၆ တန်းမျှသာရှိကြောင်း တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် တရားခံကို ဌာနဆိုင်ရာ အနေနှင့် ကာယ ဥာဏစွမ်းအားအလိုက် နေရာ ချထားပေးသည်ဟု ယုံကြည်ပေသည်။ အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ခြင်း မရှိ၍ အမှားအယွင်း ခွင့်ပြုပါဆိုသော တောင်းပန်ချက်များကို လက်ခံစဉ်းစားရန် အကြောင်းမရှိပေ။

မောင်တိုး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၄၀

ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်သူသည် ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၀ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုစစ်ဆေး ကြားနာခြင်းပြီးဆုံး သောအခါ တရားရုံးက သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ သင့်တော်သော အမိန့်ကို ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇

အရချမှတ်ရသည်။ ဤကဲ့သို့အမိန့် ချမှတ်ရာ၌ အမှုတွင် နှစ်ဖက်မှ တင်ပြသော သက်သေခံချက်များကို အလေးအနက် စဉ်းစားလျက် သက်သေခံ ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း မတွေ့ရှိပါက ယေဘုယျ အားဖြင့် ယင်းပစ္စည်း ကို သိမ်းဆည်းခြင်း ခံရသူသို့ ပြန်ပေးရန် ညွှန်ကြားနိုင်သည်။ ယင်း အမိန့်ကို မကျေနပ်သူသည် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၀ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိသည်။

ဦးမြမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၅၅

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ မယားခိုးမှုမြောက်ရန်အင်္ဂါရပ်များ လျှောက်ထားသူ သည် လင်ရှိ မယားဖြစ်ကြောင်းနှင့် လင်နှင့် တရားဝင်ကွာရှင်းခြင်း မရှိသေး ကြောင်းကို သိရှိနိုင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန်အကြောင်းရှိခြင်း လင်ရှိမယား ကိုယ်တိုင်က ကာမ စပ်ယှက်သည်ဟု ထွက်ဆိုခြင်း ဤကိစ္စမျိုးတွင် မျက်မြင် သက်သေရရန် ခဲယဉ်းခြင်း လျှောက်ထားသူက ငြင်းဆိုသော်လည်း ယုံကြည် လောက်အောင် ဖြေရှင်းချက် မပေးနိုင်ခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မယားခိုးမှု မြောက်ရန် အောက်ပါ အင်္ဂါရပ် များနှင့် ပြည့်စုံရမည်။ ယင်းတို့မှာ (၁) လင်ရှိ မယားဖြစ်ကြောင်း သိခြင်း၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန် အကြောင်း ရှိခြင်း၊ (၂) ယင်းကိုသိလျက်၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက် ထိုမိန်းမနှင့် ကာမ စပ်ယှက်ခြင်း၊ (၃) ထိုသို့ ကာမစပ်ယှက်သည်ကို လင်ဖြစ်သူက သဘောမတူခြင်း တို့ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် တရားတည်း နေထိုင်သူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် မကြည်သည် မောင်ဖိုးတီး၏မယား ဖြစ်ကြောင်း မောင်ဖိုးတီး နှင့် တရားဝင် ကွာရှင်းခြင်း မရှိသေးကြောင်းကို လျှောက်ထားသူ ဦးပဏ္ဍိရွှေ သိနိုင်လောက် သည်။ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန် အကြောင်း ရှိသည်။ လျှောက်ထားသူသည် မကြည် အား ကာမစပ်ယှက်ကြောင်း မကြည် ကိုယ်တိုင်က ထွက်ဆိုထားသည်။ လျှောက် ထားသူ၏ အမှုအရာအားဖြင့်လည်း ပေါ်လွင်သည်။ ဤကိစ္စမျိုးတွင် မျက်မြင် သက်သေရရန် ခဲယဉ်းသည်။ လျှောက်ထားသူက ငြင်းကွယ်သော်လည်း ယုံကြည် လောက်အောင် ဖြေရှင်း တင်ပြခြင်း မပြုနိုင်။

ဦးပဏ္ဍိရွှေ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၄၅

သတင်းစာများတွင်ဖြစ်စေ၊ အခြားရေးသားထုတ်ဝေသော စာစောင်အသီးသီး တို့တွင် ဖြစ်စေ တပါးသူအား အသရေပျက်စေသော အရေးအသားများ ထည့်သွင်း ဖော်ပြသည့်အခါ အယ်ဒီတာနည်းတူထည့်သွင်းသူ ကာယကံရှင်၌လည်း မည်သည့် အခါ၌ တာဝန်ရှိခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သတင်းစာ များတွင် ဖြစ်စေ၊ အခြား ရေးသားထုတ်ဝေသော စာစောင်အသီးသီးတို့တွင်ဖြစ်စေ အသရေပျက်မှု နှင့် ပတ်သက်လာသောအခါတွင် သာမန်အားဖြင့် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာတွင် တာဝန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အယ်ဒီတာသည် သတင်းအနေနှင့် တည်းဖြတ်ထည့် သွင်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က ကြော်ငြာသဘော အမည်လိပ်စာများ ဖော်ပြ၍ ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဆို သော အချက်ကို စိစစ်ဝေဖန်ရန် လိုသည်။ ဤအမှုတွင် ကာယကံရှင်သည် မိမိ

အမည် လိပ်စာနှင့်တကွ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်တို့ကို ဖော်ပြထားသောကြောင့် ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က အတိအကျ စွပ်စွဲရေးသား ကြော်ငြာသဘောသက် ရောက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အယ်ဒီတာနည်းတူ ထည့်သွင်းသူ ကာယကံရှင်၌လည်း တာဝန်ရှိကြောင်းဆုံးဖြတ်သည်။

မောင်မြင့်မောင်စိုး နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဒေါ်သိသိ) ၆၀

သက်သေခံဥပဒေ ကြံရာပါတဦး၏ ထွက်ဆိုချက်ကို မည်သည့်အခါ ကျန်တရားခံတဦး အပေါ် အသုံးချနိုင်သည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကြံရာပါတဦး ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် တန်ဖိုး နည်းပါးသော်လည်း ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို လုံးဝ ပစ်ပယ်ရမည်မဟုတ်။ ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသော ပတ်ဝန်းကျင် အထောက်အထားများ ရှိပြီး သဘာဝယုတ္တိအားဖြင့် ယုံကြည် သင့်သော ထွက်ဆိုချက် ဖြစ်လျှင် အသုံးချနိုင်သည်။

ဦးမြဝင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၅၇

သက်သေခံဥပဒေ၊ လုံလောက်သော သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိပဲ စွဲချက်တင် သင့် မသင့်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ခိုင်လုံသော သက်သေခံ အထောက်အထား ပြုရန်မှာ တရားလို၏ တာဝန်သာဖြစ်သည် တရားလိုပြ သက်သေထွက်ဆိုချက်များ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစေသော သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိသဖြင့် စွဲချက် တင်ပြီး ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်လျက် ပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရမှားယွင်း သည်။

ဦးကျော်ရှင် ပါ (၂) နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၆

သက်သေအချို့တို့၏ ထွက်ဆိုချက်ကဲ့လဲ့မှုရှိခြင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄၀ အရ မေးမြန်းသော အခါတွင်မူ ထွက်ဆိုခြင်း အမှန်တရားကို ထွက်ဆိုခြင်း မရှိဟု ယူဆနိုင် မနိုင် အမှုတွင်ပေါ်လွင်သည့်သက်သေအချို့အား တရားလိုဖက်မှ သက် သေမပြုခဲ့သဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ (ဆ) အရ ဆန့်ကျင်ဖက်သာဖြစ် ကြောင်း ယူဆသင့် မသင့်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေ အချို့တို့၏ ထွက်ဆိုချက် ကဲ့လဲ့မှုရှိနေခြင်းနှင့် မူလစစ်ဆေးစဉ်အခါက မထွက်ဆိုပဲ ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၄၀ အရ မေးမြန်းသောအခါတွင်မူ ထွက်ဆိုခြင်းကို တွေ့ရပေသည်။ တရားလိုပြသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များ ကဲ့လဲ့ရခြင်း မှာ အထက်ကဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အချိန် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ နေ့ရက်များကို မမှတ်မိတော့ပဲ စိတ်အမှန်းအဆ အားဖြင့်သာလျှင် ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကဲ့လဲ့မှုရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ ၎င်းတို့ အမှန်တရားကို ထွက်ဆိုခြင်း မရှိဟု ကျွန်ုပ် တို့က ယူဆရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ။ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံ တရားလို၏ အကျိုးဆောင်က အမှုတွင် ပေါ်လွင်သည့် ဗိုလ်ကြီးမောင်ထွန်း ဆိုသူအား လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်မှူးဗိုလ်နီ ဆိုသူအားလည်းကောင်း၊ ဦးညွန့်မောင် ဆိုသူအား လည်းကောင်း တရားလိုဖက်မှ သက်သေပြခြင်း မပြုခဲ့သဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၄ (ဆ) အရ ဆန့်ကျင်ဖက် ယူဆရန်သာ ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား

ခဲ့သည်။ ယင်းသက်သေများနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံအနေဖြင့် ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၅၄၀ အရ ရုံးသို့ခေါ်ယူစစ်ဆေးပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သည့် အခွင့်အရေးရှိပေသည်။ ထို သက်သေများသည် တရားခံအား အထောက်အကူ ပေးနိုင်သည့် သက်သေများဟု ယူဆလျှင် တရားခံက ယင်းသက်သေများအား ခေါ်ပေးရန်အတွက် ရုံးသို့လျှောက်ထားရန်သာ ဖြစ်သည်။ တရားလိုဖက်အနေဖြင့် ထိုသက်သေများမှာ အဓိကကျသောသက်သေများ မဟုတ်ဟု ယူဆ၍သာ မတင်ပြခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လေ့လာကြည့်ရှုညွှန်ကြားမှုကော်မတီက သက်သေဟူသမျှမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စစ်ဆေးထားပြီးဖြစ်၍ တရားလိုဖက်အနေဖြင့်အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟုလည်း ယူဆရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ တရားလိုအကျိုးဆောင်၏ လျှောက်ထားချက်မှာ အမှန်တရားကို စီရင်ရာတွင်အရေးကြီးသည့် အချက်မဟုတ်၍လက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

ဦးစိန်မြ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၂၃

သွားနေသော ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးရွှေမှ ဖြတ်ရန်ကြိုးစားခြင်း၊ မဆင်မခြင်သတိပေါ့လျော့စွာပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ခြင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄(က) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားခြင်း ရေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ်နှင့် လေယာဉ် အစရှိသည်တို့ကို မောင်းနှင် နေသူများ ထားရှိ အပ်သော သတိနှင့်တာဝန်များ။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကျယ်ပြန့်သော ရန်ကုန်မြစ် အတွင်းတွင် တိုးအေးသင်္ဘောသည် မိမိအရွှေမှ သွားနေသော ဂျပန် သင်္ဘောကြီးကို ကြိုတင်မြင်ရသောအခါ တွင် သတိမရှိ၍ ရှောင်တိမ်း မောင်းနှင်ရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးက ရပ်မပေးသောကြောင့် တိုက်မိရသည့် အခြေအနေမျိုး ဖြေရှင်းတင်ပြရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ရေကြောင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေများ အရလည်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးကို ဦးစား ပေးရမည် ဟူ၍ အတိအလင်း ပေါ်ထုတ်ထားပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျော်သည် ၎င်းဝန်ခံသည့်အတိုင်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး အရွှေမှ ဖြတ်ရန်ကြိုးစားခြင်းပင်လျှင် မဆင်မခြင် သတိပေါ့လျော့စွာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ၎င်းသည် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ပြစ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ။ ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခရီးသည်များ၏ အသက် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိသော ရေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ်၊ လေယာဉ် အစရှိသည်တို့ကို တာဝန်ယူ၍ မောင်းနှင်သူများသည် မိမိကိုယ်ပိုင်ယာဉ်များကို ထိန်းသိမ်း မောင်းနှင် ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်း အဆပေါင်း များစွာ ပိုမို၍ဂရုစိုက်ရန်လိုအပ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား လွတ်လို လွတ်ငြား ဟူသော စိတ်ထားမျိုး ရှိရန်မသင့်ပေ။ အစစအရာရာ လွန်ကဲသော သတိကို မပြတ်ထားရှိ ရမည်သာဖြစ်သည်။ ယာဉ်ချင်း ဆုံမိသည့် အခါများတွင် တဖက်ယာဉ်က တိမ်းရှောင်ပေးလိမ့်မည်ဟူသော အယူအဆမျိုးကို ပယ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ခရီးသည် တင်ဆောင်သော ရေယာဉ်၊ လေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ် မောင်းသူများသည် အစစ အရာရာ ခရီးသည်များ၏ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းလွတ်စေမှုကို ဦးစားပေးရန်သင့်ပေသည်။

ကိုကျော်ပါ(၂) နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၁၀

၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကားကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရစွဲဆိုသော အမှုတွင် စာရင်းအင်းနှင့် လက်ခံ ရယူထားသော ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းကို စာရင်းအင်းနှင့် ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်း မပြုနိုင်ပါက သက်ဆိုင်သူများ အပေါ်၌သာ တာဝန်ရှိခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဖယောင်း အိတ်များပျောက် ဆုံးနေခြင်းမှာ မငြင်းကွယ်နိုင်သော အချက်ဖြစ်၍ မည်သို့ မည်ပုံ မည်ကဲ့သို့နည်း မျိုးနှင့် ခိုးယူခြင်း၊ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း ပြုလုပ်ပါသည်ဟု တရားလိုဖက်မှ ရှင်းပြ ရန် တာဝန်မရှိချေ။ ဤကဲ့သို့ရှင်းပြရန်မှာလည်း သဘာဝယုတ္တိ မတန်ချေ။ စာရင်းအင်းနှင့် လက်ခံရယူထားသော ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းကို စာရင်းအင်းနှင့် ပြန်လည် ပေးအပ်ခြင်းမပြုနိုင်လျှင် သက်ဆိုင်သူများ အပေါ်၌သာ တာဝန်ရှိ မည်ဖြစ်သည်။

ဦးချစ် ပါ(၂) နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ၁၈

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအောင်ဝေ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော် နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော
ဗဟိုဘဏ္ဍာရေးစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဗိုလ်ကျော်မိုး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

‡ ၁၉၇၄

ဒီဇင်ဘာလ
၃ ရက်။

တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၅ အရစနစ်တကျ ရှိခြင်းနှင့် စစ်စည်းကမ်းထိခိုက်အောင်ပျက်ကွက်မှု၊
ချီစစ်၏ သဘောတရားအရ ဆိုရပ်တွင် ရွှေပြေးတပ်စုကိုမတော့လျှင် အခြေအနေကိုသုံးသပ်၍
သင့်တင့်သော အချိန်အနည်းငယ်ခန့်သာ စောင့်ဆိုင်း သင့်သည်ဖြစ်၍ ပင်မတပ်ဖွဲ့သည်
ရွှေပြေးတပ်ကို စောင့်ဆိုင်း မနေခြင်းသည်စစ်စည်းကမ်းအရ ပေါက်ဖျက်ခြင်းရှိ မရှိ၊ စွဲချက်
လွှာတွင် စွပ်စွဲထားခြင်း မရှိသည့်စွပ်စွဲချက်ကို စဉ်းစားရန်လို မလို။ ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ချီစစ်၏ သဘောတရားအရ ဆိုရပ်တွင် ရွှေပြေးတပ်စုကိုမတော့လျှင် အခြေ
အနေကို သုံးသပ်၍ သင့်တင့်သော အချိန်အနည်းငယ် ခန့်သာ စောင့်ဆိုင်းသင့်ပေသည်။ မရောက်
လာပါက မိမိပင်မတပ်ထဲမှ သင့်လျော်သော တပ်ဖွဲ့တခုကို ရွှေပြေးတပ်အဖြစ်တာဝန်ပေး၍အမိန့်အရ
မိမိရည်မှန်းချက်ကိုဆက်လက် ချီတက်ရန်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်မတပ်ဖွဲ့သည် ရွှေပြေးတပ်ကို
စောင့်ဆိုင်း မနေသဖြင့် စစ်စည်းကမ်းအရဖောက်ဖျက်ခြင်းမရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ ညတိုက်ပွဲကို
နေ့တိုက်ပွဲကဲ့သို့သုံးသပ်ခြင်းစသည့်စွပ်စွဲချက်မှာ စွဲချက်လွှာတွင် စွပ်စွဲထားခြင်း မရှိ၍ အသေးစိတ်
စဉ်းစားရန် မလိုဟုယူဆသည်။ တပ်ခွဲ စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်ကျော်မိုးသည် ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော
နန်းမူရွာသို့ ၁၉၇၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့ ညအရောက်ချီတက်ရောက်ရှိရန်ကြိုးစား အားထုတ်ရင်း
ရွှေပြေးတပ်စုက မိမိပင်မတပ်ကို စတင်ပစ်ခတ်မှားယွင်း တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရဲဘော်အချို့သေဆုံး
စက်ရာရှိခြင်းမှာ ဗိုလ်ကျော်မိုး၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။မလာ။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)၊ ဦးလှသောင်း။

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၈။
‡ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃ ရက် နေ့စွဲပါ (နမခ) အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ် တရား
သူကြီး အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ဗိုလ်ကျော်မိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ဤအမှုသည် အမှတ် (၄) ကချင် သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းက (ကြည်း/၁၀၂၄၇) ဗိုလ်ကျော်မိုး၏ အယူခံမှုဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ ဗိုလ်ကျော်မိုး ဦးစီးသော တပ်ခွဲ (၃) သည် ထုံးကြီးနှင့် လွိုင်မောက် ဒေသ၌ နယ်မြေလုံခြုံရေး တာဝန်ယူနေစဉ် ရွှေတန်း ကချင် (၄) ၏ အမိန့်အရ တပ်ခွဲ (၃) (တပ်စုတခုလျော့) သည် မန်ယွန်းရွာကို ရှင်းလင်းပြီး နောက်၊ နန်းမူရွာသို့ ၁၉၇၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့ည အရောက် ချီတက်ရန် နှင့် ကျန်တပ်စု တခုကိုမူ ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့ နံနက် လွယ်ယားရွာ အရောက် ချီတက် စေသည်။

ကြေးနန်းအမိန့်ကို ဇူလိုင်လ ၁ ရက်၊ ၁၂း၀၅ နာရီတွင် ဖော်ယူ သိရှိပြီးနောက် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကျော်မိုးသည် တပ်စု (၁) အား၊ ရွှေပြေး တပ်စု အဖြစ် တာဝန် ပေး ခါ လွိုင်မောက်ရွာမှ ၁၃း၀၀ နာရီတွင် စတင်ချီတက်သည်။ လွိုင်မောက်၊ ကျောင်း ရွာ၊ တင်ကရီရွာပျက်၊ မန်ယွန်း၊ နန်းမူရွာ ဟူသော လမ်းကြောင်း အတိုင်း ချီတက် သည်။ ရွှေပြေး တပ်စုမှူး ဗိုလ်ချစ်ခင်အား၊ ကွပ်ကဲရန် တာဝန်ပေးသည်။

မန်ယွန်း အထက်ရွာသို့ ၁၉း၃၀ နာရီမန့်တွင် ရောက်သည်။ တပ်ခွဲမှူးသည် ရွှေပြေး တပ်စုကိုပင် မန်ယွန်းရွာနှင့် ချီတက်ရာ လမ်း ဝဲယာကို ရှင်းလင်းစေပြီး နောက် ရွာအထွက် နန်းမူရွာသွား လမ်း၌ စောင့်ဆိုင်း တွေ့ဆုံရန် တာဝန်ပေးသည်။ ဗိုလ်ချစ်ခင်၏ ရွှေပြေး တပ်စု ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ တပ်ခွဲမှူးနှင့် ကျန် ပင်မ တပ်များ ချီတက်ကြသည်။ မန်ယွန်းရွာ အထွက် နန်းမူ သွားသော လမ်းခွဲသို့ ရောက်သော အခါ ရွှေပြေး တပ်စုကို မတွေ့တော့ပေ။ ဗိုလ်ကျော်မိုးတို့က ၎င်းနေ့ည ၂၃း၀၅ နာရီခန့်အထိ ရွှေပြေး တပ်စုကို စောင့်ဆိုင်း ရှာဖွေကြသည်။ ရှာမတွေ့သောကြောင့် နန်းမူရွာသို့ ဆက်လက် ချီတက်ပြန်သည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် ချီတက်ပြီးနောက် ဗိုလ်ကျော်မိုးက ပျောက်နေသော တပ်စုကို ပြန်လည် ရှာဖွေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မန်ယွန်းသို့ ပြန်လည် ချီတက်စေပြန်သည်။ ယင်း အကြောင်းကို ဗိုလ်ကျော်မိုးက ရွှေတန်း ကချင် (၄) သို့ ၂၄း၀၀ နာရီတွင် သတင်း ပို့ပြီးနောက် ရွှေပြေး တပ်စုကို နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ဆက်လက် ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ မန်ယွန်း အောက်ရွာ၌ ညအိပ် စခန်းချ ရပ်နားသည်။

ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့နံနက် ၀၅း၁၀ နာရီတွင် ဗိုလ်ချစ်ခင်၏ ရွှေပြေးတပ်စုက စခန်းချနေသော ဗိုလ်ကျော်မိုး၏တပ်ကို မှားယွင်းတိုက်ခိုက်ပစ်သောကြောင့် ဗိုလ် ကျော်မိုး၏တပ်မှ ရံတော် ၂ ဦးကျဆုံး၍ ၆ ဦး ဒဏ်ရာရရှိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကျော်မိုးအပေါ် တပ်မတော် ဥပဒေပုဒ်မ ၆၅ အရ စွဲချက်တင်ပြီး နမခ၏ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်ဖြင့် စစ်ဆေးစေခဲ့သည်။

ဗိုလ်ကျော်မိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ယင်းအမှုကို စစ်ဆေးပြီးနောက် အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်က ဗိုလ်ကျော်မိုးနှင့် အပြစ်မရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ် အတည်ပြုချက် ရယူရန်အတွက် တ/နမဒတိုင်းမှူးထံသို့ တင်ပြသည်။ တိုင်းမှူးက အကျဉ်းစစ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်မပြုပဲ “ဗိုလ်ကျော်မိုးသည် မိမိနှင့် ဆုံရန် သတ်မှတ်ထားသည့် မန်ယွန်းရွာအတွက် နန်းမူသို့ သွားမည့်လမ်း၌ ဗိုလ်ချစ်ခင်၏ တပ်စုကို မတွေ့သည့်အခါ အဆိုပါတပ်စုအား ရွာပေ့ရန် မိမိမသိရှိသည့်နေရာ ဒေသများသို့လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကျော်မိုးအနေဖြင့် အမှန် တကယ်ဆောင်ရွက်ရမည်မှာ ဗိုလ်ချစ်ခင်တပ်စုအား ချိန်းရပ်တွင် မတွေ့ရှိပါက အခြေ အနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး ထိုနေရာ၌ပင် မတွေ့မချင်း စောင့်ဆိုင်းနေရမည်ဖြစ်ပေ သည်ဟူ၍၎င်း” စစ်ဆင်ရေးတရပ်ပြုလုပ်ရာတွင် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ငုံ့မိ ခြုံမိ အောင် သုံးသပ်ရပေမည်။ အထူးသဖြင့် ညတိုက်ပွဲသည် နေ့တိုက်ပွဲထက် တိုက်စစ်ဆင် သူအတွက် အခြေအနေမပေးသည့်အပြင် ကန့်သတ်ချက်များရှိသည်။ ဗိုလ်ကျော်မိုး သည်၎င်းတပ်အား ညတိုက်ပွဲအတွက် စေခိုင်းရာ၌ တိုက်ပွဲကဲ့သို့ သုံးသပ်သည်ကို တွေ့ရ သည်ဟူ၍၎င်း အကြောင်းပြချက် ၂ ရပ်ကို ဖော်ပြ၍ အကျဉ်းစစ်တရားရုံးကို ပြန်လည် စုဝေးစေလျက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်းစစ်တရားရုံးချုပ်က အသစ်တဖန် ပြန်လည်စုဝေး၍ စဉ်းစားပြီးလျှင် ဗိုလ် ကျော်မိုးအပေါ်၌ တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၅ အရ အပြစ်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အငြိမ်းစားလစာအတွက် စစ်မှသမ်းသက် ၃ နှစ်လျော့စေရန် ပြင်ဆင် အမိန့်ချမှတ် ခြင်းကို တိုင်းမှူးက အတည်ပြုခဲ့လေသည်။

၎င်းနောက် ဗိုလ်ကျော်မိုး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်၏ အမိန့်ဖြင့် ဗိုလ်ကျော်မိုးအတွက် စစ်တရားရုံးက ချမှတ်ထား သည့်ပြစ်ဒဏ် (၃) နှစ်အစား (၁) နှစ်သို့ လျော့ပေါ့ပေးခဲ့လေသည်။

အမှုဖြစ်စဉ်ကြောင်းရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ကျော်မိုးအား တပ်မတော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၅ အရ စနစ်ဘကျရှိခြင်းနှင့် စစ်စည်းကမ်းထိခိုက်အောင် ပျက်ကွက်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ထားသည့်အတိုင်း အပြစ်ရှိမရှိ စဉ်းစားရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းစွဲချက်၏ အ ကြောင်းအရာအော်ပြထားချက်များမှာ “ဗိုလ်ကျော်မိုးသည် မန်ယွန်းရွာစခန်း၌ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့ ၂၁:၃၀ နာရီခန့်တွင် မိမိမှာ တပ်ခွဲမှူးတာဝန် ထမ်း ဆောင်နေစဉ် မန်ယွန်းရွာအတွက် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသော မိမိတပ်ခွဲမှ တပ်စုမှူး ကြည်း/၁၁၀၈၅ ဗိုလ်ချစ်ခင်နှင့် တပ်စုအား ချိန်းဆိုထားသောနေရာ၌ မတွေ့ရှိဘဲ လျက်နှင့် အဆိုပါတပ်စုနှင့် တွေ့ရှိသည့်တိုင်အောင် ဆက်သွယ်မှု အတိအကျပြုရန် မသင့်မလျော် ပျက်ကွက်သည့်အတွက် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့ ၀၅:၀၀ နာရီ ခန့်တွင် မန်ယွန်းအောက်ရွာထဲ၌ စခန်းချနှင့်နေသည့် မိမိတပ်စုနှင့် ရွာဘေးတောင်

၁၉၇၄

ဗိုလ်ကျော်မိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ကုန်းတွင် နေရာယူနေသည့် ဗိုလ်ချစ်ခင်တပ်စုတို့ မှားယွင်းပစ်ပြီး ရဲဘော် ၂ ဦး ကျဆုံး
ကာ ၆ ဦး ဒဏ်ရာ ရရှိစေသည် ဟူသော အကြောင်းပြ စွဲချက်ဖြစ်လေသည်။

ဤအမှု၏ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာအရ အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ တိုက်စစ်ဆင်ချိန်၌ ဖြစ်
ပျက်ခြင်းမဟုတ်ပဲ “ ချီစစ် ” ပြုလုပ်နေဆဲ မိမိ၏ရည်မှန်းချက်သို့ မရောက်မီ လမ်းခရီး၌
ဖြစ်ပွားသော အမှုဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ချီစစ်၏ သဘောတရားနှင့် စစ်စည်းကမ်း
ကိုသာ ဆန်းစစ်ကြည့်ရန်လိုသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သဘောရရှိပေသည်။

အထက်ပါ စွဲချက်အရ သက်သေထွက်ချက်များကို လေ့လာရာတွင် တပ်ခွဲ စစ်
ကြောင်းမှူး ဗိုလ်ကျော်မိုးသည် ချီစစ်၏ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းမှ ပေါက်နေသော
ရွှေပြေးတပ်စုကို ရှာဖွေရာတွင် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သော နည်းလမ်းများကို အသုံးပြု၍
ရှာဖွေသွားခဲ့ကြောင်း သက်သေထွက်ချက်များ၌ တွေ့ရှိရပေသည်။ ပျောက်နေသော
ရွှေပြေးတပ်စုကို ဆက်သွယ်မှုရအောင် ကျိုးစားကြောင်း အမှု၌ ပေါ်လွင်သည်။
မသင့်မလျော် ပျက်ကွက်ကြောင်း မပေါ်လွင်ပေ။

ချီစစ်၏ သဘောတရားအရ ဆိုရပ်တွင် ရွှေပြေးတပ်စုကို မတွေ့လျှင် အခြေအနေကို
သုံးသပ်၍ သင့်တင့်သော အချိန်အနည်းခန့်သာ စောင့်ဆိုင်းသင့်ပေသည်။ မရောက်
လာပါက မိမိ ပင်မတပ်ထဲမှ သင့်လျော်သောတပ်ဖွဲ့တခုကို ရွှေပြေးတပ်အဖြစ် တာဝန်
ပေး၍ အမိန့်အရ မိမိရည်မှန်းချက်ကို ဆက်လက် ချီတက်ရန် သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
ပင်မတပ်ဖွဲ့သည် ရွှေပြေးတပ်ကို စောင့်ဆိုင်း မနေသဖြင့် စစ်စည်းကမ်းအရ ဖောက်
ဖျက်ခြင်း မရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။

တဖန် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကျော်မိုးသည် ရွှေပြေးတပ်စုအား လမ်း၏ဝဲယာနှင့် မန်ယွန်း
ရွာသို့ ရှင်းလင်းပြီး ဆိုရပ်တွင် စောင့်ရန် တာဝန်ပေးသည်။ ရွှေပြေးတပ်စုသည် ပင်မ
တပ်အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် လျင်မြန်စွာ ချီတက်နိုင်ရေးအတွက် မိမိ၏သဘောအရ
ရန်သူတင်း မြေအခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ စသည်တို့ကို သုံးသပ်၍ လွတ်လပ်စွာ
စိတ်တိုင်းကျ ရှင်းလင်းသွားရန် ဖြစ်ပေးသည်။ တပ်ခွဲထိုးစစ်ပြုလုပ်နေခြင်းမရှိနည်း
မဟုတ် ရန်သူနှင့် တွေ့ဆုံမှုလည်း မရှိသဖြင့် ပင်မစစ်ကြောင်းမှူးသည် အသေးစိတ်
ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခြင်း မရှိဟု သဘောရရှိသည်။ သို့ရာတွင် ညဘက်ပိုင်းကို နေ့တိုက်ပွဲ
ကဲ့သို့ သုံးသပ်ခြင်းစသည့် စွပ်စွဲချက်မှာ စွဲချက်လွှာတွင် စွပ်စွဲထားခြင်းမရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့
အနေဖြင့် အသေးစိတ် စဉ်းစားရန် မလိုဟု ယူဆသည်။

တပ်ခွဲစစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်ကျော်မိုးသည် ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော နန်းမူရွာသို့
၁၉၇၁ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့ညအရောက် ချီတက်ဆုတ်ခွာရန်ကျိုးစားအားထုတ်ရင်း
ရွှေပြေးတပ်စုက မိမိပင်မတပ်ကို စတင်ပစ်ခတ် မှားယွင်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရဲဘော်

အချို့ သေဆုံး ခက်ဆုရရှိခြင်းမှာ ဗိုလ်ကျော်မိုး၏ ခပ်လျော့ခွဲကြောင့်ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

၁၉၇၄

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအမှုတွင် စွဲချက်အရ ပြစ်မှုမမြောက်ကြောင်းတွေ့ရှိရပေသည်။ စွဲချက်အရ ပြစ်မှုမမြောက်သူ တဦးအား ပြစ်ဒဏ်မပေးသင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသောကြောင့် ဗိုလ်ကျော်မိုးအပေါ် တွင်ချမှတ်ထားသော ပြစ်မှုစီရင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ကျော်မိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအောင်ဝေ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးထွန်းအောင်ကျော်တို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၄

နိုဝင်ဘာလ ၁၅
ရက်။

ဦးကျော်ရှင် ပါ (၂)

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

သက်သေခံဥပဒေ လုံလောက်သော သက်သေခံ အထောက်အထားမရှိဘဲ စွဲချက်တင်သင့်
မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခိုင်လုံသော သက်သေခံ အထောက်အထား ပြရန်မှာ တရားလို၏ တာဝန်
သာဖြစ်သည်။ တရားလိုပြ သက်သေထွက်ချက်များအရ ပြစ်မှု ထင်ရှား စေသော သက်သေခံအ
ထောက်အထား မရှိသဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီး ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်လျက် ပြစ်ဒဏ် ပေးလိုက်ခြင်းမှာ
ဥပဒေအရမှားယွင်းသည်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ မလော။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)၊ ဦးဘရွှေ။

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကွမ်းခြံကုန်း မြို့နယ်၊ တော်ခရမ်း အရှေ့ကျေးရွာ ပထမအကြိမ်
ပြည်သူ့ လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့ ကောင်စီ အဆင့်ဆင့် ရွေးချယ် တင်မြောက်
ပွဲများ ကျင်းပရေး ကော်မရှင် အဖွဲ့ခွဲ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘရီနှင့် အဖွဲ့ခွဲဝင် ၉ ဦးတို့က
၁၉၇၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အစည်းအဝေးပြုလုပ်ပြီး၊ တော်ခရမ်း အရှေ့
ကျေးရွာနေ ဦးကျော်ရှင်၊ ဦးအောင်စိုး၊ ဦးလှထွေး၊ ဦးကျော်စိန်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့သည် ပြည်သူ့ လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့ ကောင်စီအဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်တင်မြောက်ပွဲ
အား ပျက်ပြားအောင် ခြိမ်းခြောက်နှောက်ယှက်၍ အတိုက်အခံဘက်မှ စည်းရုံးနေ
သဖြင့် ၎င်းတို့အား မြို့နယ်ကော်မတီမှ အမြန်ဆုံးအရေးယူပါရန် တိုင်ကြားစာရေးပြီး

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁၁ (ခ)။

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၀ ရက်နေ့စွဲပါ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ရုံးထိုင် ရန်ကုန်တိုင်း ပြည်သူ့ တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြန်၍
ဆင်ခြင်မှု။

လျှင် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ် တရားရေးကော်မတီသို့ ပေးပို့ပါသည်။ ယင်းမြို့နယ် တရားရေး
 ကော်မတီ၏ အတွင်းရေးမှူးက ယင်းတိုင်ကြားစာကို ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ် ပြည်သူ့
 တရားရုံးသို့ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ရန် ၁၉၇၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ပေးပို့ပါသည်။
 ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ် ပြည်သူ့တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၄/၇၄ ကို
 ဖွင့်၍ ဦးကျော်ရှင် (ပါ) ၅ ဦးတို့အပေါ်တွင် ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့
 ကောင်စီအဆင့်ဆင့်ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆ အရ၊ အရေးယူရန်
 ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ တရားခံများထံသို့ ရုံးခေါ်စာများ ထုတ်ပါသည်။ တရားခံများ ရောက်လာ
 ကြသောအခါ ပါတီဝင်များ ဖြစ်ကြသော တရားခံ ဦးကျော်ရှင်၊ ဦးအောင်စိုးနှင့်
 ဦးလှထွေးတို့အား အာမခံမပေးဘဲ ချုပ်နှောင်ထားစေ၍ ပါတီဝင်များ မဟုတ်သော
 တရားခံ ဦးကျော်စိန်နှင့် ဦးအေးမောင်တို့ကိုမူ အာမခံနှင့် လွှတ်ထားကာ အမှုကို
 ကြားနာပါသည်။ တရားလိုပြ သက်သေများကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီးနောက် တရားခံ
 ဦးကျော်ရှင်၊ ဦးလှထွေးနှင့် ဦးအေးမောင်တို့အပေါ်တွင် ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်
 ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့ ကောင်စီ အဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းဆိုင်ရာ
 ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆(၂) အရ အသီးသီးစွဲချက်တင်၍ တရားခံ ဦးအောင်စိုးနှင့် ဦးကျော်စိန်
 တို့အား စွဲချက်မတင်ဘဲ လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် စွဲချက်တင်ခြင်း ခံရသော
 တရားခံ ၃ ဦးနှင့် ၎င်းတို့၏ သက်သေများကို စစ်ဆေးပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
 တရားခံ ဦးအေးမောင်အပေါ်၌ ပြစ်မှုထင်ရှားခြင်း မရှိကြောင်းဆုံးဖြတ်၍ ၎င်းအား
 အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကျန်တရားခံ ဦးကျော်ရှင်နှင့် ဦးလှထွေးတို့ အပေါ်
 တွင် ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် တနှစ်စီ ကျခံစေရန်
 ၁၉၇၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့မှာ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ
 ဥပဒေပုဒ်မအရ အများဆုံး စီရင်နိုင်သည့် ထောင်ဒဏ်ကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၄
 ဦးကျော်ရှင်ပါ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာ
 နိုင်ငံတော်။

ဦးကျော်ရှင်နှင့် ဦးလှထွေးတို့က မကျေနပ်သဖြင့် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ ရုံးထိုင် ရန်ကုန်
 တိုင်း ပြည်သူ့ တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၂/၇၄ တွင် အယူခံကြသောအခါ
 တိုင်းတရားရုံးက အယူခံသူများအပေါ်၌ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ထားခြင်းကို အတည်ပြုပါ
 သည်။ သို့ရာတွင် မူလရုံးမှ သတ်မှတ်ထားသော ပြစ်ဒဏ်ကို ပယ်ဖျက်၍ ၎င်းပြစ်ဒဏ်
 အစား ကျခံပြီးသော ထောင်ဒဏ်ကိုသာ ကျခံစေရန် လျှော့ပေါ့ သတ်မှတ်လိုက်ပါ
 သည်။ ဦးကျော်ရှင်နှင့် ဦးလှထွေးတို့က မကျေနပ်နိုင်ဘဲ မိမိတို့အပေါ်တွင် ပြစ်မှု
 ထင်ရှားစီရင်ထားခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်ပေးထားခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် ဗဟိုတရားရုံး
 သို့ ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားကြပါသည်။

ဦးကျော်ရှင်သည် ၁၉၇၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့က ကွမ်းခြံကုန်း မြို့နယ်၊
 တော်ခရမ်း ကျေးရွာတွင် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းဆိုင်ရာ အခွင့်အရေးကို လွတ်လပ်

၁၉၇၄

ဦးကျော်ရှင်ပါ ၊
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

စွာ မကျင့်သုံးနိုင်စေရန် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်လောင်း တဦးဦးကိုလည်းကောင်း မဲဆန္ဒပေးပိုင်ခွင့်ရှိသူ တဦးဦးကိုလည်းကောင်း ခြိမ်းခြောက်ပါသည်ဟူ၍ ပြစ်မှု အကြောင်းအရာကို ဖော်ပြလျက် မူလရုံးက ဦးကျော်ရှင်အပေါ်၌ စွဲချက်တင်ခဲ့ပါ သည်။

ဦးလှထွေးသည် ၁၉၇၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့က ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်၊ တော်ခရမ်းအရှေ့ကျေးရွာတွင် ရွေးချယ်တင်မြောက်ခြင်းဆိုင်ရာ အခွင့်အရေးကို လွတ် လပ်စွာ မကျင့်သုံးနိုင်စေရန် ဆန္ဒမဲပေးပိုင်ခွင့် ရှိသူများကို ခြိမ်းခြောက်ပါသည်ဟူ၍ ပြစ်မှုအကြောင်းအရာကို ဖော်ပြလျက် မူလရုံးက ဦးလှထွေးအပေါ်၌ စွဲချက် တင်ခဲ့ ပါသည်။

ဦးကျော်ရှင်နှင့် ဦးလှထွေးတို့အား ဤကဲ့သို့ စွပ်စွဲချက်များ တင်နိုင်လောက် အောင် သက်သေခံ အထောက်အထား ရှိ-မရှိ စိစစ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ခိုင်လုံသော သက်သေခံ အထောက်အထားပြရန် တရားလို၏ တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

တရားလိုဘက်မှ ပြသော သက်သေ (၇)ဦးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို သုံးသပ် သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ဦးဘဒိ (လိုပြ ၁)၊ ဦးကျော်အောင် (လိုပြ ၃)၊ ကိုအောင်ကြည် (လိုပြ ၄)၊ ဦးညွန့်မောင် (လိုပြ ၅)၊ မောင်သိန်းတန် (လိုပြ ၆) နှင့် ဦးသာချို (လိုပြ ၇) တို့သည် ဦးကျော်ရှင်နှင့် ဦးလှထွေး တို့အပေါ် တရားလိုဘက်မှ စွပ်စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စိုးစဉ်းမှု မထွက်ဆိုကြပါ။ ဦးဘဒိ၊ ကိုအောင်ကြည်နှင့် ဦးညွန့်မောင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက် များတွင် ဦးကျော်ရှင်၊ ဦးလှထွေးတို့နှင့် ပတ်သက်သော ထွက်ဆိုချက်များ လုံးဝမတွေ့ ရပါ။ ဦးကျော်ရှင်နှင့် ဦးလှထွေးတို့၏ အမည်မျှကိုပင် ထုတ်ဖော် ထွက်ဆိုထားခြင်း မရှိပါ။ ဦးကျော်အောင်၊ မောင်သိန်းတန်နှင့် ဦးသာချိုတို့မှာ တဆင့်ကြား သက်သေ များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဘာမျှ မသိကြဘဲ ဦးရွှေလွင်ကို လွန်ခဲ့သည့် ညက ဦးကျော်ရှင်က အခေါ်ခိုင်းကြောင်း ဦးစိုးလှ (သက်သေမပါသူ) က ပြောသည် ဟုသာ ထွက်ဆိုကြပါသည်။ ဦးကျော်ရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေခံ မဝင်ပါ။ ၎င်းပြင် ဦးကျော်အောင်၊ မောင်သိန်းတန်နှင့် ဦးသာချိုတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များတွင် ဦးလှထွေး၏အမည် လုံးဝမပါရှိပါ။

ဦးရွှေလွင် (လိုပြ ၂) က ဦးကျော်ရှင်သည် မြို့နယ် ကိုယ်စားလှယ်အတွက် ဦးကျော်စိန်အား ရွေးချယ်ထားခြင်းကို လူထုက မကျေနပ်၍ ၎င်းနေရာမှာ ဦးရွှေလွင် နှင့် သင့်တော်သဖြင့် ဝင်ပြီး အရွေးခံရန် ပြောကြောင်း မည်သူ့ကိုမဲပေးပါဟု မပြော ကြောင်း၊ မဲပေးရမည်ဟု မခြိမ်းခြောက်ကြောင်း။ ထိုနေရာမှာ ဦးရွှေလွင်နှင့် တော် သည်သာ ပြောကြောင်း ထွက်ဆိုထားပါသည်။

ဦးကျော်ရှင်ပါ ။
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်ရှင်နှင့် ဦးလှထွေးတို့သည် ပြည်သူ့ လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့ကောင်စီ အဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲများအတွက် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ မဲဆွယ်ခြင်း စသော ဥပပေနှင့်ဆန့်ကျင်သည့်အပြုအမူများကိုပြုမူခဲ့ကြောင်းသက်သေခံ အထောက်အထား လုံးဝမရှိပါ။ ပြစ်မှု ထင်ရှားစေသော သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိသဖြင့် ၎င်းတို့အပေါ်တွင် ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ် ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့ကောင်စီ အဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းဆိုင်ရာ ဥပပေပုဒ်မ ၃၆ (၂) အရ စွဲချက်တင်ပြီး ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်လျက် ပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်ခြင်းမှာ ဥပပေအရ မှားယွင်းပါသည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်ရှင်နှင့် ဦးလှထွေးတို့ အပေါ်တွင် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်းနှင့် ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးထားခြင်းတို့ကို ဤဗဟို တရားရုံးက ပယ်ဖျက် ၍ လျှောက်ထားသူ နှစ်ဦးအား အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော် နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားရုံးစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

၁၉၇၄

နိုဝင်ဘာလ
၂၃ ရက်။

ကိုကျေပ ၇(၂)

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

သွားနေသောပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးရွှေမှ ဖြတ်ရန်ကြိုးစားခြင်း၊ မဆင်မခြင် သတိပေါ့လျော့စွာ
ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ခြင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ (က)အရ၊ ပြစ်မှုထင်ရှားခြင်း၊ ရေယာဉ်၊
မော်တော်ယာဉ်နှင့် လေယာဉ်အစရှိသည်တို့ကို မောင်းနှင် နေသူများ ထားရှိအပ်သောသတိ
နှင့်တာဝန်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကျယ်ပြန့်သော ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းတွင် တိုးအေး သင်္ဘောသည် မိမိအရှေ့မှ
သွားနေသော ဂျပန်သင်္ဘောကြီးကို ကြိုတင် မြင်ရသော အခါတွင် သတိမူ၍ ရှောင်တိမ်း မောင်းနှင်
ရန်သာဖြစ်ပေသည်။ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးက ရပ်မပေးသောကြောင့် တိုက်မိရသည့် အခြေ
အနေမျိုး ဖြေရှင်း တင်ပြရန်အကြောင်းမရှိပေ။ ရေကြောင်း ဆိုင်ရာ ဥပဒေများ အရလည်း
ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးကို ဦးစားပေးရမည်ဟူ၍ အတိအလင်းဖော် ထုတ်ထားပေသည်။ ထို့ကြောင့်
ရေယာဉ်အုပ်ကိုကျေသည်။ ၎င်းဝန်ခံသည့်အတိုင်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးအရွှေမှ ဖြတ်ရန်ကြိုးစား
ခြင်းပင်လျှင် မဆင်မခြင်သတိပေါ့လျော့စွာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ၎င်းသည် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း
ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်းထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခရီးသည်များ၏ အသက် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်
တာဝန်ရှိသော ရေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ်၊ လေယာဉ် အစရှိသည်တို့ကို တာဝန်ယူ၍ မောင်းနှင်ရသူ
များသည်၊ မိမိကိုယ်ပိုင်ယာဉ်များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ကြည့်မှုများထက်အစပေါင်းများစွာပိုမို၍
ဂရုစိုက်ရန်လိုအပ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား လွတ်လိုလွတ်ငြားဟူသောစိတ်ထားမျိုးရှိရန်
မသင့်ပေ။ အစစအရာရာလွန်ကဲသောသတိမပြတ်ထားရှိရမည်သာဖြစ်သည်။ ယာဉ်ချင်းဆုံမိသည့်
အခါများတွင် တတက်ယာဉ်က တိမ်းရှောင်ပေးလိမ့်မည် ဟူသောအယူအဆမျိုးကိုပယ်ရမည်သာဖြစ်
သည်။ ခရီးသည်တင်ဆောင်သော ရေယာဉ်၊ လေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ် မောင်းနှင်သူများသည်
အစစအရာရာ ခရီးသည်များ၏ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းလွတ်စေမှုကို ဦးစားပေးရန် သင့်ပေသည်။

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၇၈ နှင့် ၈၄။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၁၁ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်
နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်မြို့၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၇/၇၃ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

အယူခံတရားလို (၁) အတွက်။ ။အကျိုးဆောင် ဦးပွားမောင် (ကိုယ်စား)၊
ဦးခွန်ဝင်းလှိုင်။

၁၉၇၄
ကိုကျွေပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော် ။

အယူခံတရားလို (၂) အတွက်။ ။အကျိုးဆောင် ဦးမောင်မောင် (သထုံ) ။
အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)၊ ဦးလှသောင်း။

ပြည်တွင်းရေးကြောင်းပိုင် ရန်ကုန်နှင့် ဒလပြေးဆွဲသော “တိုးအေး” အမည်ရှိ သင်္ဘောသည် ၁၉၇၃ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီ အချိန် ခန့်တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ ဒလသို့ ဖြတ်ကူးစဉ် ပင်လယ်ကူး ဂျပန်သင်္ဘော ဘုံဘေ မာရှူးနှင့် တိုက်မိသဖြင့် နှစ်မြုပ်ရာတွင် ခရီးသည် ၃၀၀ ခန့်အနက် ၉၀ ဦး သေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျွေနှင့် စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်တို့ အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၃၀၄(က)/၃၄ တို့အရ တရားစွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သည်။ အမှုအကြောင်းအရာ အသေးစိတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီးမူလရုံးစီရင်ချက်တွင် အပြည့်အစုံ ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် တိုးအေးသင်္ဘော နှစ်မြုပ်ရာတွင် ရေယာဉ်အုပ်ကိုကျွေနှင့် စက်ခန်းအုပ်ဦးမောင်စိန်တို့ အသီးသီးမည်မျှတာဝန်ရှိကြောင်း စိစစ်ဝေဖန်ရန်သာလိုအပ်ပါသည်။

တိုးအေးသင်္ဘောသည် ရန်ကုန်အိမ်ကမ်းမှ ၄၅ ဒီဂရီခန့်စောင်း၍ ဒလဘက်သို့ ခုတ်မောင်းနေစဉ် ဂျပန်သင်္ဘောကြီးသည် ရေလယ်ခေါင်တည့်တည့်မှ ခုတ်မောင်း လာသည်။ တိုးအေးသင်္ဘောသည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးကို ကိုက် ၁၅၀ ခန့်အကွာ အသေးတွင် တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးရွာခြင်းမရှိ ရာသီဥတု ကောင်း၍ သင်္ဘောအသွားအလာရှင်းသည်။ တိုးအေးသင်္ဘောသည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး ရှေ့မှနေ၍ လွှတ်မည်ဟုယူဆသောကြောင့် စက်အားကို ပိုမိုမြှင့်ပေးပြီး ဖြတ်မောင်းသည် သို့ရာတွင် မလွှတ်နိုင်သောကြောင့် တိုက်မိပြီး တိုးအေးသင်္ဘောသည် ချက်ခြင်းပင် နှစ်မြုပ်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုနှစ်ဦးအနက် ရှေးဦးစွာ ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားမည်။ ကိုကျွေအတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ပညာရှိအကျိုးဆောင်ကြီးက အမှုဖြစ်ပွားသော အကြောင်းအရာများထက် ဥပဒေအကြောင်းအရာကို ပိုမိုအားကိုး ပြီးလျှောက်လဲဘင်ပြသည်။ မူလရုံးက အပြစ်ဒဏ် (၇) နှစ်သာချမှတ်ခြင်းကို အတည် ပြုအဖွဲ့မှ မိမိအလိုအလျောက် အပြစ်ဒဏ် (၁၅) နှစ်သို့ တိုးမြှင့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ လွဲမှားနေကြောင်းတင်ပြသည်။ ထို့အပြင် အထူးရာဇဝတ်ရုံးက စစ်ဆေး

၁၉၇၄

ကိုကျွေပါ ။
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ကြားနာနိုင်သောအမှု ပုဒ်မများကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံး ဥပဒေတွင် ဇယားပြုလုပ်ဖော်ပြထားရာ ယင်းစာရင်းဇယားတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၃၀၄ (က) ဖော်ပြခြင်းမရှိကြောင်းလည်းတင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် အမှုတွဲကို ကျွန်ုပ်တို့လေ့လာ သောအခါတွင် အတည်ပြုအဖွဲ့သည် မူလရုံးမှထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ချမှတ်ခြင်းကို မိမိတို့အလိုအလျောက် ထောင်ဒဏ် (၁၅) နှစ်သို့ တိုးမြှင့်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ချေ။ ဥပဒေညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အပြစ်ဒဏ်ကို တကြိမ် ပြန်လည်ပြင်ဆင်စေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထောင်ဒဏ် (၁၅) နှစ်ချမှတ်ခြင်းမှာလည်း မူလရုံးကပင် တကြိမ် ပြန်လည်ပြင်ဆင် သတ်မှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးမှ စစ်ဆေးနိုင်သော ပြစ်မှုများ စာရင်းဇယားတွင် ပုဒ်မ ၃၀၄(က)ကို မတွေ့ရပါဟူသော တင်ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ် အထူးရာဇဝတ်ရုံးဥပဒေကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဥပဒေအမှတ် ၃၄ အရ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ပြီးဖြစ်သည်။ ဤသို့ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ရာတွင် ဇယားဝင် ပြစ်မှုများကို ပယ်ချလိုက်ပြီးလျှင် အခြားတည်ဆဲ တရားဥပဒေတခုခုတွင် မည်သို့ ပင်ပါရှိစေကာမူ အထူးရာဇဝတ်ရုံးသည် မည်သည့်ပြစ်မှုကိုမဆို စစ်ဆေးကြားနာစီရင် နိုင်သည်ဟု ပုဒ်မ ၄(၁)တွင် အတိအလင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ကိုကျွေနှင့်ပတ်သက်၍ တင်ပြသော ဥပဒေအချက်အလက်မှာ လက်ခံ နိုင်ကွယ်ရာအကြောင်းမရှိချေ။

ဖြစ်ပျက်သော အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားမည်ဆိုလျှင်၊ ကိုကျွေသည် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးကိုမြင်သောအခါတွင် အရှေ့မှဖြတ်၍ကူးရန်ကြိုးစားသည်။ ထိုနောက် လွတ်မည်မထင်သောအခါမှာ စက်အင်္ဂါပြန်လျော့သည် ထိုအချိန်မှာတိုက်မိ ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောတွင်ပါသော ခရီးသည်များက လွတ်မည်မထင်၍ ဖြတ်မကူးရန် သတိပေးသော်လည်း ဇွတ်ဖြတ်ကူးခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကိုကျွေအား ရုံးမှမေးခွန်းများ နှင့်စစ်ဆေးသောအခါတွင် စက်အင်္ဂါမောင်း၍ ရွေ့သို့လွတ်အောင်ဖြတ်ကြောင်းဝန်ခံ သည်။ ထို့အပြင် သင်္ဘောကြီးအားမြင်သည့်နှင့် စက်အင်္ဂါတင်၍ လွတ်ကင်းရန် ကြိုးစားပြီးနောက် မလွတ်ကြောင်းသိသောအခါတွင် တက်မကို လက်ပျာတက်သို့ အင်္ဂါပေး၍ သင်္ဘောကြီးနှင့်ပွတ်ပြီး တိုက်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း မရဘဲ ဘေးတိုက် တိုးမိကြောင်းလည်းထွက်ဆိုသည်။ ဤထွက်ဆိုချက်များအရပင် ကိုကျွေသည်သင်္ဘော ကြီးကိုမြင်ရသောအချိန်မှာ စက်ကိုလျော့၍ ကြိုကြိုတင်တင် သင်္ဘောကြီးနှင့်ဘေးတိုက် မောင်းမည်ဆိုလျှင် သင်္ဘောချင်းတိုက်မိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ ဆိပ်ကမ်းနည်း ဥပဒေအပိုဒ် ၄၅ အရ ဆိပ်ကမ်းနယ်နိမိတ်အတွင်းတွင် အခြားသင်္ဘောများသည် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများကို ဦးစားပေးရှောင်ရှားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြ ထားသည်။ ဤဥပဒေကို ရေယာဉ်အုပ်တဦးဖြစ်သော ကိုကျွေသည် သိရှိရမည်ဖြစ်သည်။

လွတ်မည်ဘင်၍ အမြန်ဖြတ်မောင်းပါသည်ဆိုသော ဆင်ခြေမှာလည်း လက်ခံသင့်သည် မဟုတ်ချေ။ သင်္ဘောစီးခရီးသည် ၃၀၀ ခန့်ရှိ၏။ အသက်နှင့်ပတ်သက်၍ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရသူအစဉ်သည် လွတ်လိုလွတ်ငြားဟူ၍ အမြန်ဖြတ်မောင်းရန် ကြိုးစားခြင်း သည်ပင်လျှင် မဆင်မခြင်ပြုမူသော အကြောင်းတရပ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အပြင် ဆိပ်ကမ်းဥပဒေနှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဥပဒေများအရ ရေယာဉ်အုပ်သည် သင်္ဘော တွေမည်ဆိုလျှင် ဥဩဆွဲရသည်။ သင်္ဘောမတွေ့မီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြိုတင်ကြည့်ရှု ရသည်။ သင်္ဘောမတွေ့မီနောက်ပိုင်းကို ကြည့်ရှုပြီးအချက်ပေးရန်အတွက် နောက် ကြည့်ခေါ်သော သင်္ဘောသားထားရမည်။ ဤအချက်အားလုံးတို့ကို လိုက်နာဆောင် ရွက်ရန်လည်း ကိုကျေသည်ပျက်ကွက်ကြောင်းထင်ရှားသည်။

၁၉၇၄
 ကိုကျေပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာ
 နိုင်ငံတော် ။

ကိုကျေ၏ ပညာရှိအကျိုးဆောင်ကြီးက ကိုကျေသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်အကြံအစည်မရှိကြောင်းတင်ပြသည်။ ဒေါက်တာဆီးဂရေအမှုကိုလည်း နမူနာတင်ပြသည်။ ဒေါက်တာဆီးဂရေသည် သူပုန်ဗိုလ် နော်ဆိုင်းအား ဆေးများ ပေးလိုက်သောအခါတွင် နိုင်ငံတော်ကိုပုန်ကန်ရန်အတွက် အကြံအစီ ရည်ရွယ်ချက် မရှိသောကြောင့် အပြစ်ဒဏ်မှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရကြောင်းလည်းတင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် ယခုကိုကျေအပေါ်တွင် အပြစ်ဒဏ်ပေးထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၃၀၄(က)မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်လိုသောဆန္ဒ ပြစ်မှုကျူးလွန်သောရည်ရွယ်ချက်နှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ဤသို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆန္ဒသာရှိမည်ဆိုလျှင် ကိုကျေသည်ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၃၀၀ တွင် ဖော်ပြပါရှိချက်များအရ လူသတ်မှုကျူးလွန်ရာရောက်ပေလိမ့်မည်။ ပုဒ်မ ၃၀၄(က) သည်ပေါ့လျော့ခြင်းဖြင့် သေစေမှုဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

သင်္ဘောချင်းတိုက်ခြင်းမှာ ဂျပန်သင်္ဘော၏မှားယွင်းမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင် သောကြောင့် ဂျပန်သင်္ဘောဘုံဘေမာရူးမှ သက်ဆိုင်သူအရာရှိများကိုလည်း ခေါ်ယူ စစ်ဆေးသင့်ကြောင်းကိုလည်း ထပ်မံတင်ပြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အမှုကို လေ့လာသော အခါတွင် အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ဘုံဘေမာရူးသင်္ဘောတွင် ရေကြောင်းပြအဖြစ် ဆောင် ရွက်သော ဦးကျော်ဝင်း (လိပြ ၃၁) ကို စစ်ဆေးထားကြောင်းတွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်က သင်္ဘောကြီး၏ သွားလာမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမိန့်ပေးနိုင်သူမှာ ဦးကျော် ဝင်းသာဖြစ်၍၊ ဂျပန်သင်္ဘောမာလိန်မှူးမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်သင်္ဘောမာလိန် မှူးနှင့် သင်္ဘောမှ အခြားအရာရှိများကို စစ်ဆေးရန်ပျက်ကွက်ခြင်းအားဖြင့် လျှောက် ထားသူကိုကျေအပေါ်တွင် မည်သို့မျှထိခိုက်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိပေ။ သင်္ဘောချင်းတိုက်မိရာ တွင် ပေါ့လျော့လစ်ဟင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးစောဦး နှင့် ဦးစိန်လွင်ပါ ၂ (၁) အမှုတွင် အောက်ပါအတိုင်းတွေ့မြင်ရသည်။

(၁) ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်ထုံးစာ ၉၈၆။

၁၉၇၄

ကိုကျွဲပါ ၂
နှစ်
ပြည်ထောင်စု
ဆွဲလှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

“မော်တော် ၂ စင်းသည် လွတ်လပ်စွာရှောင်တိမ်း ခုတ်မောင်းနိုင်သည့် အလျောက်၊ ရေကြောင်းဌာန စည်းကမ်းများ အတိုင်း လိုက်နာခုတ်မောင်းရန် မလိုပါ။ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်းမတိုက်မိရအောင် သတိမူ၍ လွတ်လပ်စွာ မိမိတို့စိတ်ကြိုက် လမ်းအတိုင်းခုတ်မောင်းနိုင်ပေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရာ ဤအမှုတွင် မည်သည့်မော်တော် က ရေကြောင်းမှူးပြီး ခုတ်မောင်းလာသည်ဆိုသည့် ပြဿနာမှာ အဓိကတရပ် မဟုတ်ပေ”

ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ကျယ်ပြန့်သော ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းမှာ တိုးအေးသဘောံာ သည် မိမိအရွေ့မှ သွားနေသော ဂျပန်သင်္ဘောကြီးကို ကြိုတင်မြင်ရသောအခါတွင် သတိမူ၍ ရှောင်တိမ်းမောင်းနှင်ရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးက ရပ်မပေးသောကြောင့် တိုက်မိရသည့်အနေမျိုး ဖြေရှင်းတင်ပြရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ရေကြောင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေများအရလည်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးကို ဦးစားပေးရ မည်ဟူ၍ အတိအလင်းဖော်ထုတ်ထားပေသည်။ ထို့ကြောင့်ရေယာဉ်အုပ်ကိုကျွဲသည် ၎င်းဝန်ခံသည့်အတိုင်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး အရွေ့မှဖြတ်ရန် ကြိုးစားခြင်းပင်လျှင် မဆင်မခြင် သတိပေါ့လျော့စွာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျွဲသည် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ထင်ရှားသည်ဟုကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ အပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားလျှင် ထောင်ဒဏ်(၁၅)နှစ်မှာသာမန် အားဖြင့် များသည်ဟု ဆိုနိုင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း ကျူးလွန်သောပြစ်မှုမှာ အပြစ်မဲ့သူ ခရီးသည်ပေါင်း ၉၀ ကျော်အသက်ဆုံးရှုံးစေ၍ ကျန်ခရီးသည် ၂၀၀ ခန့်တို့မှာ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့အနေ ဖြင့်လည်း တန်ဖိုးများစွာ ထိုက်တန်သော သင်္ဘောတစ်စီးပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ ခရီး သည်များ၏ အသက်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိသော ရေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ်၊ လေယာဉ်အစရှိသည့်တို့ကို တာဝန်ယူ၍ မောင်းနှင်ရသူများသည် မိမိကိုယ်ပိုင်ယာဉ်များကို ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်ကြသူများထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ ဂရုစိုက်ရန်လိုအပ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား၊ လွတ်လိုလွတ်ငြားဟူသော စိတ်မျိုးထားရှိရန်မသင့်ပေ။ အစစအရာရာလွန်ကဲသောသတိကိုမပြတ်ထားရှိရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုချင်းဆုံမိသည့်အခါများတွင်တဘက်ယာဉ်ကတိမ်းရှောင်ပေးလိမ့်မည် ဟူသောအယူအဆမျိုး၊ မိမိတို့က လမ်းမှန်လျက်ရှိသည်ဟူသောအယူအဆမျိုးကို ပယ်ရ မည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခု တိုးအေးနှစ်မြုပ်သည့်သာဓကကို နမူနာယူ၍ ခရီးသည် တင်ဆောင်သော ရေယာဉ်၊ လေယာဉ်၊ မော်တော်ယာဉ် မောင်းသူများသည် အစစအရာရာ ခရီးသည်များ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းလွတ်စေမှုကို ဦးစားပေးရန် သင့်ပေသည့်။ အမှုဖြစ်လာ၍ တရားခံအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါမှ လူမှုရေးကို

တစ်ပြိုင်၊ မသိနားမလည်မှုကို တင်ပြခြင်း၊ တဘက်ယာဉ်၏မှားယွင်းမှုကို တင်ပြခြင်း အစရှိသည်တို့မှာ တရားရုံးများက အထူးလိုအပ်မှသာ ထည့်သွင်း စဉ်းစားနိုင်ပေ လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မူလဦးကပေးထားသော အပြစ်ဒဏ်(၁၅)နှစ်ကို လျော့ပေါ့ရန် အကြောင်းမမြင်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။

၁၉၇၄
ကိုကျွေးပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော် ။

တိုးအေးသင်္ဘော နှစ်မြှုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်အပေါ်တွင် လည်းထောင်ဒဏ် (၁၅)နှစ်ချမှတ်သည်။ နှစ်ဘက်အငြင်းမထွက်သော အချက်မှာ တိုးအေးသင်္ဘောသည် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးနှင့် တိုက်မိသော အချိန်တွင် ဦးမောင်စိန်သည် စက်ခန်းအတွင်းမှာ မရှိသည့်အချက်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စက်မောင်းလျက်ရှိသူမှာ ဒု-ဆီလောင်း မောင်ဘကြည် (လိုပြ-၃၈) ဖြစ်သည်။ မောင်ဘကြည်ကထွက်ဆိုသည်မှာ သင်္ဘောကမ်းမှ ခွာလာပြီးနောက် စက်ကို အရှေ့သို့ အပြည့်မောင်းရန် အချက်ခေါင်းလောင်းပေးသည်။ ထို့နောက်စက်ကို "နောက်ပြန် အပြည့်မောင်းရန် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းပေးပြန်သည်။ ထို့နောက်တယ်လီဂရမ်မှာ ရှေ့သို့နောက်သို့ ကစားနေစဉ် သင်္ဘော ၂ စင်းတိုက်မိကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျွေးကလည်း သင်္ဘောရှေ့မှဖြတ်ကူးနိုင်ရန်အတွက် စက်ကိုအမြန် မောင်းရန် ကြိုးစားကြောင်း ထွက်ဆိုသောကြောင့် စက်ခန်းတွင် ငိုနေသော မောင်ဘကြည်၏ လုပ်ဆောင်ချက်သည် ရေယာဉ်အုပ် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကိုကျွေးသည် မိမိသင်္ဘောကို အမြန်မောင်း၍ ဖြတ်ကူးရန် ကြိုးစားပြီးနောက် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသောအခါတွင် နောက်ပြန်ဆုတ်၍ သင်္ဘောချင်း ယှဉ်ပြီး တိုက်မိရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ယခုအမှု ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန် အပေါ်တွင် တာဝန်ရှိသည်ဟူ၍ မူလရုံးကအပြစ် ပေးထားခြင်းမှာ သက်သေခံအမှတ် (က-က) ပရသဖစက်ခန်းအုပ် များအား ညွှန်ကြားချက်များအရဖြစ်သည်။ ယင်းညွှန်ကြားချက်တွင် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းအတွင်း သင်္ဘောများခတ်မောင်းရာတွင် စက်မောင်းခန်း၌ တာဝန်ခံစက်ခန်းအုပ် ကိုယ်တိုင် ရှိရမည်ဟုဖော်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် သက်သေခံအမှတ် (က-က) သည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်ကထုတ်ပြန်သောအမိန့်ဖြစ်သည်။ ထိုအမိန့်နောက်ပိုင်းတွင် ၁၉၇၂ ခုနှစ်မှ ပြင်ဆင်သောအမိန့်ထပ်မံ၍ထုတ်သည်။ ယင်းပြင်ဆင်သောအမိန့်ကို သက်သေခံ အမှတ် (၁) အဖြစ် အမှုတွင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ အမိန့်တွင်စက်ခန်းအုပ်၏တာဝန် ဝတ္တရားများနှင့်ပတ်သက်၍ အပိုဒ် ၁၇ (က) တွင် စက်ခန်းအုပ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ဆိပ်ကမ်းအကပ်အခွာများတွင် စက်မောင်းစဉ်၌ ငိုနေရမည်ဟု ဖော်ပြထားလေ သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ပြန်သော ညွှန်ကြားချက်အရ စက်ခန်း

၁၉၇၄

ကုကျေပါ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆီရိုယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

အုပ်သည် စက်ခန်းတွင်အချိန်မရွေး ရှိနေရမည်ဟု ပေါ်ပြထားသော်လည်း ၁၉၇၂ ခုနှစ်ညွှန်ကြားချက်အရ ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောခွာစဉ်နှင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်စဉ် အချိန်များသာရှိရမည်ဟု ပြင်ဆင်သတ်မှတ် ထားကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။ ဦးမောင်စိန်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ပညာရှိအကျိုးဆောင်ကလည်း စက်ခန်းအုပ်များသည် အစဉ်မပြတ် စက်ခန်းအတွင်းမှာ ရှိနေရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် အမိန့်တရပ် အသစ်ထပ်မံ ထုတ်ပြန်ရကြောင်း တင်ပြသည်။ ဗဟိုဥပဒေရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ပညာရှိဥပဒေ အကျိုးဆောင်ကလည်း ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ထုတ်သော ညွှန်ကြားချက်သည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ထုတ်သော ညွှန်ကြားချက်ကို လွှမ်းမိုးကြောင်းဝန်ခံသည်။ သို့ရာတွင်အချင်းဖြစ်ပွားသောအချိန် မှာ သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမှခွာစဉ်အချိန်ပင်ဖြစ်သောကြောင့် စက်ခန်းအုပ်သည်မိမိ စက်ခန်းတွင်ရှိနေသေးကြောင်းနှင့် ဤကဲ့သို့ရှိနေရန် ပျက်ကွက်သောကြောင့် အပြစ် ရှိကြောင်းတင်ပြသည်။

အချင်းဖြစ်ပွားသောအချိန်တွင် စက်မောင်းလျက်ရှိသော မောင်ဘကြည် (လိပြ ၃၈) ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ရေယာဉ်အုပ်ကိုကျေတို့၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ တူညီလျက် ရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ သင်္ဘောကိုပို့ခို၍ အမြန်မောင်းကြောင်းကိုကျေက ဝန်ခံ သည်။ ကိုကျေ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မောင်ဘကြည်က စက်ကို အမြန် မောင်းပေးကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် စက်ခန်းတွင် မောင်ဘကြည် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ဦးမောင်စိန်ကိုယ်တိုင် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ရေယာဉ်အုပ်၏ ညွှန်ကြား ချက်အတိုင်း စက်ကို အမြန်မောင်းပေးရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့အမြန်မောင်း၍ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးရွှေမှ ဖြတ်ကူးရန် ကြိုးစားခြင်းကြောင့်လည်း တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမောင်စိန် စက်ခန်းတွင် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ရေယာဉ်အုပ် ကိုကျေ၏ အရင်စလို မောင်းနှင်ရန် ညွှန်ကြားမှုကြောင့် အချင်း ဖြစ်ပွားရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ပွားရန်အတွက် စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်၏ ပေါ့ဆမှုရှိသည်မဟုတ်ချေ။ ဗဟိုဥပဒေရုံးမှ အကျိုးဆောင်က အချင်းဖြစ်ပွားစဉ် အချိန်မှာ သင်္ဘောသည်ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာဆဲသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ လက်မခံနိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် ရန်ကုန် မြစ်အလယ်မှ သွားလာနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းအနီးမှ ကပ်၍သွားလာ နေခြင်းမဟုတ်ပေ။ တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်ပွားရခြင်းမှာလည်း ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ပြီးအတန် ကြာရှေ့သို့စက်အား တဝက်မောင်းနှင်သွားပြီးနောက်၊ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးကို မြင်သောအခါမှာ စက်အားအမြန်တိုး၍ မောင်းနှင်ပြီး တိုက်ခိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးမောင်စိန်၏ ပညာရှိအကျိုးဆောင်က မောင်ညိုမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာ

နိုင်ငံ (၂) အမှုကို ကိုးကားတင်ပြသည်။ ယင်းအမှုတွင် “ရွှေဂျိုးဖြူ” အမည်ရှိ သော မော်တော်ယာဉ် နှစ်မြှုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပဲကိုင်ဖြစ်သူမှာသာ တာဝန် ရှိပြီး စက်မောင်းသူတွင် တာဝန်မရှိကြောင်း ဖော်ပြထားပေသည်။ ထို့ကြောင့် စက်ခန်းအုပ် ဦးမောင်စိန်သည် တိုးအေးသင်္ဘောနှစ်မြှုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန် မရှိဟုကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။

၁၉၇၄
ကိုကျွန်ုပ်ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

အယူခံတရားလိုကိုကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၃၀၄ (က) အရ ထောင်ဒဏ် (၁၅) နှစ်ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ အယူခံပယ်လိုက်သည်။ အယူခံတရားလို ဦးမောင်စိန်အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပုဒ်မ ၃၀၄ (က) အရ ထောင်ဒဏ် (၁၅) နှစ်ချမှတ်သည့်အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍၊ ဦးမောင်စိန်အား ယခုအမှုအတွက်အပြီး အပြတ်လွတ်ရန်အမိန့်ချမှတ်သည်။

(၂) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့) ၈၁ ၅၉။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအောင်ဖေ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော် နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွေ့တင်

ဦးချစ်ပါ (၂) *

† ၁၉၇၄

နှင့်

စက်တင်ဘာလ
၆ ရက်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ
စွဲဆိုသော အမှုတွင် စာရင်းအင်းနှင့် လက်ခံရယူထားသော ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို စာရင်းအင်း
နှင့် ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်း မပြုနိုင်ပါက သက်ဆိုင်သူများ အပေါ်၌သာ တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဝေယျာဉ်အိတ်များ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းမှာ မငြင်းကွယ်နိုင်သော အချက်
ဖြစ်၍ မည်သို့ မည်ပုံ မည်ကဲ့သို့နည်းမျိုးဖြင့် ခိုးယူခြင်း၊ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း ပြုလုပ်ပါသည်ဟု
တရားလိုဘက်မှ ရှင်းပြရန် တာဝန်ရှိခဲ့ချေ။ ဤကဲ့သို့ ရှင်းပြရန်မှာလည်း သဘာဝယုတ္တိမတန်ချေ။
စာရင်းအင်းနှင့် လက်ခံရယူထားသော ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို စာရင်းအင်းနှင့် ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်း
မပြုနိုင်လျှင် သက်ဆိုင်သူများအပေါ်၌သာ တာဝန်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ ဗဟိုဥပဒေရုံး အကျိုးဆောင် မစ္စတာ ဂျေ၊ ဒီ၊ ဝို (ရှ်) ။

ဗဟိုဥပဒေရုံး အကျိုးဆောင် ဦးထွန်းဝင်း။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ဗဟိုဥပဒေရုံး၊ ဦးလှသောင်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်
(၁) ။

အယူခံ တရားလို ဦးချစ်နှင့် မောင်ကျော်ညွန့် တို့သည် သီးခြား အယူခံမှုများ
တင်ကြသော်လည်း မှုဖြစ်ခြင်းရာတို့မှာ ဆက်စပ်လျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့်
ဤစီရင်ချက်သည် နှစ် မှု စလုံး အ တွက် အကျုံးဝင်စေရမည်။ ဦး ချစ် သည်
ဗိုလ် တ ထောင် မြို့ နယ် ပြည်သူ့ ရေနံလုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းပိုင် ဆိုင်အမှတ်
(၅၄) ၏ ဆိုင်ကြီးကြပ်ရေးမှူးဖြစ်၍ မောင်ကျော်ညွန့်သည် ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၅၉/၆၀ ။
† ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၄၉ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၃၀ ရက်နေ့စွဲ
ပါရန်ကုန်မြို့ အထူးရာဇဝတ်ရုံး ၅၉/၆၉ ၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

သည်။ ဦးချစ်နှင့် မောင်ကျော်ညွန့်တို့အပြင် လက်ထောက်ဆိုင်ထိုင် မောင်အေးသိန်း
 နှင့် နေ့စား အလုပ်သမား မောင်သိန်းဝင်းတို့ကိုလည်း ပူးတွဲတရားခံများအဖြစ်
 စစ်ဆေးခဲ့ရာ မောင်အေးသိန်းနှင့် မောင်သိန်းဝင်းတို့ကို မူလရုံးမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ပြီး
 ဖြစ်သည်။ အမှုစတင် ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၂၅ ရက်နေ့
 တွင် ကုန်းလမ်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့မှ ကုန်တင်ကား ၂ စီးကို မသင်ကာသော
 ကြောင့် စစ်ဆေးသော အခါတွင် ဗိုလ်တထောင် ဆိုင်အမှတ် (၅၄)မှ ထုတ်ပေးလိုက်
 သော ဖယောင်းအိတ် အပိုများကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူ့ရေနံလုပ်ငန်း
 ကော်ပိုရေးရှင်း အရာရှိများက သက်ဆိုင်ရာ ဂိုဒေါင်များတွင်လည်း ဖယောင်းများ
 လျော့နည်းနိုင်မည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဖယောင်းဂိုဒေါင် ၂ လုံးကို ထိုနေ့ည ၉ နာရီ
 အချိန်ခန့်တွင် ချိပ်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့မှ ၁၉၆၇
 ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၃၀ ရက်နေ့အထိ ဖယောင်းလက်ကျန် အိတ်များကို စစ်ဆေး
 သောအခါတွင် အိတ်ပေါင်း ၁၆၉၁၊ တန်ဘိုးသုံးငွေကျပ် ၁၁၄၃၉၆-၁၅ ပြား
 လျော့နည်းနေကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ဦးချစ်ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာ
 နိုင်ငံတော်။

ဖယောင်းအိတ်များ လျော့နည်း ပျောက်ဆုံးလျက် ရှိကြောင်းမှာ အငြင်းမထွက်
 ချေ။ အယူခံတရားလိုများက မိမိတို့တွင်ဘာဝန်မရှိကြောင်း ချေပခြင်းနှင့်ပတ်သက်
 ပြီး၊ လက်ခံသင့် မသင့် စဉ်းစားရန်သာ ရှိပါသည်။ ဦးချစ်က အောက်ပါအတိုင်း
 တင်ပြသည်။ ဖယောင်းအိတ်များ ပျောက်ဆုံးသောကြောင့် ပထမ သတင်းပေးချက်
 ပေးပို့တိုင်တန်းသော အခါတွင် မိမိနာမည် မပါခဲ့ပါ။ မောင်ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်
 အေးသိန်းကိုသာ တိုင်တန်းခဲ့ပါသည်။ ဖယောင်းအိတ်များ လျော့နည်းသောကြောင့်
 တာဝန်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသည့်စာကို ဦးချစ်၊ မောင်ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်အေးသိန်းတို့က
 ရုံးချုပ်မှ အရာရှိ ဦးထွန်းဖြူထံ ပေးခဲ့ကြောင်း မှန်ပါသည်။ ယင်းစာကို အဓိက
 ထားပြီး မိမိအပေါ်တွင် တရားခံအဖြစ် အရေးယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင်ယင်းစာ
 မှာ မိမိလက်မှတ် ထိုးခဲ့ခြင်း မှန်သော်လည်း ဦးထွန်းဖြူထံသို့ စာယူသွားသော အခါတွင်
 လက်မှတ် မထိုးလိုကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ဦးထွန်းဖြူက မထိုးလိုလျှင် လက်မှတ်ကို
 ဖျက်ခွင့်ပြုသောကြောင့် ပြန်၍ဖျက်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံ
 သောစာသည် မိမိနှင့် မပတ်သက်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ မိမိသည် ဆိုင်အမှတ် (၅၄)
 ၏ ကြီးကြပ်ရေးမှူးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်ထိုင်မဟုတ်ပါ။ ယခင်ဆိုင်အမှတ် (၅၄)ကို
 ဓားပြတိုက်သော အခါမှာလည်း အလုပ်သမားများနှင့်အတူ ခုခံကာကွယ်ခဲ့ပါသည်။
 ထို့ကြောင့် ဂုဏ်ထူးဆောင် လက်မှတ်နှင့် နာရီတလုံး ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး၏
 တာဝန်မှာ ဆိုင်၏စာရင်းများကို မှန်ကန်စွာ ပြုစုခြင်း၊ နေ့တိုင်း ရောင်းချရရှိသော
 ငွေကို ဘဏ်သို့သွင်းခြင်းနှင့် မိမိလက်အောက် အမှုထမ်းများအား တာဝန်ခွဲဝေပေး

၁၉၇၄

ဦးချစ် ပါ ။
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နေတော့မှပိုသော ဖယောင်းကို လက်ခံရန်အတွက် မောင်
သိန်းဝင်းအား တာဝန်ပေးထားပြီး ပြန်လည်ရောင်းချရန်အတွက် မောင်ကျော်ညွန့်နှင့်
မောင်အေးသိန်းတို့အား တာဝန်ပေးထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖယောင်းများ
လျော့နည်း နေခြင်းမှာ မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးချစ်က ထပ်မံ
တင်ပြသည်မှာ ၁၉၆၇ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဆိုင်အမှတ် (၅၄) ကို သက်ဆိုင်ရာမှ
စစ်ဆေးပါသေးသည်။ ထိုအချိန်က ဖယောင်းများ လျော့နည်းခြင်း မရှိသေးပါ။
မိမိသည် တလလျှင်တကြိမ်သာ ဆိုင်ကိုစစ်ဆေးရန် တာဝန်ရှိသောကြောင့် မိမိ
စစ်ဆေးရန် အချိန်မတိုင်မီ ချိပ်ပိတ်စစ်ဆေးပြီး ဖယောင်းများ လျော့နည်းကြောင်း
တွေ့ရှိသည်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိမိအပေါ် တာဝန်မရှိနိုင်ပါဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

မောင်ကျော်ညွန့်က အောက်ပါအတိုင်း တင်ပြသည်။ ဖယောင်းအိတ်များ
ပျောက်ဆုံးသည်ဆိုသော်လည်း မည်ကဲ့သို့ ပျောက်ဆုံးကြောင်းကို တရားလိုဘက်မှ
သက်သေမပြနိုင်ပါ။ ဖယောင်းအိတ်များသည် အလွန်လေးလံသော ၁၁၂ ပေါင်အိတ်
များဖြစ်သောကြောင့် မိမိတဦးချင်း တိတ်တဆိတ်ခိုးထုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဆိုင်ရှိ
အမှုထမ်းများနှင့် အလုပ်သမားများအားလုံး ပူးပေါင်းပြီး ကြံစီမှသာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိ
ပါသည်။ မိမိတို့ဆိုင်ကို ရုံးချုပ်မှအခါအားလျော်စွာ လာရောက်စစ်ဆေးသောအခါများ
တွင်စနစ်တကျ ရှေ့တွက်စစ်ဆေးခြင်း မလုပ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် လျော့နည်းနေသော
ဖယောင်းအိတ်များသည် မည်သည့်အချိန်ကာလအတွင်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း
မထင်ရှားပဲ မိမိတို့အပေါ် ခိုးယူသည်၊ သို့မဟုတ် အလွဲသုံးစားပြုသည်ဟု စွပ်စွဲခြင်းမှာ
မှားယွင်းပါသည်။ ဆိုင်အမှတ် (၅၄) သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြီးဆုံးသော ပြည်သူ့
ရေနံလုပ်ငန်းကော်ပိုရေးရှင်းဆိုင်ဖြစ်၍ နေ့စဉ် ကျပ် ၇ သောင်းဘိုးခန့်ရောင်းရပါသည်။
ထိုဆိုင်အတွက် လခစားအမှုထမ်းသုံးယောက်နှင့်သာ၊ နံနက် ၇ နာရီမှ ည ၆ နာရီအထိ
ရောင်းချခဲ့ရပါသည်။ အလုပ်မနိုင်မနင်းဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်သမားထပ်တောင်း
သော်လည်း မရခဲ့ပါ။ ဖယောင်းဂိုဒေါင်များတွင် လုံလောက်သော အစောင့်အကြပ်
များမရှိပါ။ ဝင်းတံခါးများ ဂိုဒေါင်တံခါးများမှာလည်း ပျက်စီးချိုယွင်းလျက်ရှိသော
ကြောင့် လုံခြုံမှုမရှိပါ။ ဖယောင်းအိတ်များလျော့နည်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှု
အတွက် စာရင်းစစ်ဆေးသောအခါမှာလည်း စာရင်းစစ်ပညာ အောင်လက်မှတ်ရရှိ
သော ကျွမ်းကျင်သည့် စာရင်းစစ်များနှင့် မဆောင်ရွက်သောကြောင့် တိကျမှန်ကန်မှု
မရှိနိုင်ပါဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဦးချစ်သည် ကြီးကြပ်ရေးမှူးဟူ၍ အမည်ခံယူသော်လည်း ဆိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး
တိုက်ရိုက်တာဝန်ရှိသူဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်တာဝန်ခံနှင့် မလုံလောက်၍ ကြီးကြပ်ရေးမှူး
အဖြစ် ခန့်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖယောင်းအိတ်များ လက်ခံရန် တာဝန်နှင့် ရောင်းချ

ဦးချစ်ပါ ၊
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုဒဂ္ဂယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ရန်တာဝန်တို့ကို မိမိလက်အောက် ငယ်သားများအား ခွဲဝေပေးလိုက်သည်ဆိုကာမျှနှင့် တာဝန်မရှိဟုမပြောနိုင်ပေ။ ဦးချစ်သည် ရောင်းရသောငွေများကို ရုံးချုပ်သို့ ပေးသွင်း ကာမျှနှင့် တာဝန်ကျပြီဟု မဆိုနိုင်ပေ။ မှန်မှန်ကန်ကန် ရောင်းချခြင်း ရှိ မရှိနှင့် လက် ကျန်ပစ္စည်းစာရင်းတိုက်ရန်အတွက် အမြဲတစေ လေ့လာကြည့်ရှုနေရမည်သာဖြစ်သည်။ ဖယောင်းများကို ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးရန် အချိန်ကာလမတိုင်မီ လာရောက်စစ်ဆေး သောကြောင့် လျော့နည်းကွာခြားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တာဝန်မရှိပါဟုသော ဦးချစ် ၏ အကြောင်းပြချက်မှာလည်း လက်ခံနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကုန်ပစ္စည်း၊ ငွေစာရင်း အစရှိသည်တို့ကို အချိန်သတ်မှတ်ထားသည့် အခါ ကျရောက်မှသာ စစ်ဆေးရမည်ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိချေ။ အခါမရွေး အလျဉ်း သင့်သလို စစ်ဆေးရမည်သာဖြစ်ပေသည်။ စာရင်းများ၊ ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက် ၍ တာဝန်ရှိသူသည် မည်သည့်နေ့ရက် အချိန်အခါတွင်မဆို စာရင်းများနှင့် လက်ကျန် ကုန်ပစ္စည်းများတိကျ မှန်ကန်စေရမည်သာဖြစ်လေသည်။ ဖယောင်းအိတ်များ လျော့ နည်းကွာခြားသောအခါတွင် ဦးချစ်၊ မောင်ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်အေးသိန်းတို့သည် တာဝန်ရှိကြောင်း အထက်အရာရှိထံ ဝန်ခံစာ ရေးသား ပေးပို့သည်။ သို့ရာတွင် ဦးချစ်၏ လက်မှတ်ကို ပြန်၍ဖျက်ထားသည်။ မောင်ကျော်ညွန့်၏ ပညာရှိ အကျိုး ဆောင်ကြီးက တင်ပြသည်မှာ ဦးချစ်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ သဘောတူလက်မှတ် ရေးထိုးကြပြီးနောက် ဦးချစ်တယောက်တည်းကသာ ယင်းစာကို ယူသွားပါသည်။ ထို့နောက် ကျန်နှစ်ယောက်ကို အသိမပေးဘဲ ဦးချစ်၏ နာမည်ကိုပြန်၍ ဖျက်လိုက် ခြင်းမှာ လက်အောက်ငယ်သား နှစ်ဦးအပေါ်တွင် လူလယ်လုပ်ခြင်းသက်သက် ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ဤတင်ပြချက်မှာလည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးချစ်၊ မောင်ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်အေးသိန်းတို့ ပူးတွဲ လက်မှတ် ထိုးခြင်းမှာ မည်သူ တဦးတယောက်၏ တိုက်တွန်းသွေးဆောင်ချက်အရ ဖြစ်သည်ဟု မခေါ်ပေါက်ချေ။ မိမိတို့အလိုအလျောက် လက်မှတ်ရေးထိုးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးချစ် သည် နောက်ပိုင်းတွင် မိမိလက်မှတ်ကိုပြန်၍ ဖျက်လိုက်သည်ဆိုစေကာမူ ပြစ်မှုကျူး လွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဝန်ခံရန် ကြံရွယ်ခဲ့ကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပေါ်လွင်လျက်ရှိ ပေသည်။ ဦးချစ်သည် ယခင်က ဆိုင်ကို ခေးပြတိုက်စဉ် ခုခံကာကွယ်ခဲ့ခြင်း၊ နာမည် ကောင်းလက်မှတ်နှင့် နာရီတလုံး ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းမပွားချေ။ ထိုပြုလုပ်မှုသည် အယူခံတရားလို၏ အကျင့်စာဒိုက္ခ အထောက်အထားဖြစ်ပါသည်ဟု ထည့်သွင်း စဉ်းစားသွားရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

လျှောက်ထားသူ မောင်ကျော်ညွန့် တင်ပြချက်အရ ဖယောင်းအိတ်များသည် လေးလံသောကြောင့် တဦးချင်း တိတ်တဆိတ် ခိုးထုတ်ရန် မလွယ်ကူခြင်းမိမိတို့ဆိုင်

၁၉၇၄

ဦးချစ်ပါ ။
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆီဂျယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

တွင် လုံခြုံမှုမရှိခြင်း၊ အလုပ်များပြားခြင်း၊ အလုပ်သမား မလုံလောက်ခြင်းအစရှိသည် တို့မှာ ပြစ်မှုကို ပပျောက်စေနိုင်သော အကြောင်းပြချက်များမဟုတ်ပဲ ပြစ်မှုဖြစ်ပေါ် လာရခြင်း၏ အကြောင်းတရားများသာ ဖြစ်ချေသည်။ လုံခြုံမှု မရှိခြင်း၊ အလုပ်များ ပြားခြင်းနှင့် အလုပ်သမား မလုံလောက်ခြင်း စသည်တို့ကို လိုအပ်လျှင် ပြုပြင်နိုင်ရန် အတွက် သက်ဆိုင်ရာထံ ထိထိရောက်ရောက်တင်ပြသင့်သည်။ မိမိတို့အနေဖြင့်လည်း ယာယီလုံခြုံမှုရှိရန်နှင့် အလုပ်တိကျမှန်ကန်စေရန်အတွက် ကြိုးစားအားထုတ်သင့်သည်။ ဖယောင်းအိတ်များ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းမှာ မငြင်းကွယ်နိုင်သော အချက်ဖြစ်၍ မည်သို့ မည်ပုံ မည်ကဲ့သို့ နည်းမျိုးနှင့် ခိုးယူခြင်း၊ အလွဲသုံးစားပြုခြင်းပြုလုပ်ပါသည်ဟု တရားလို ဘက်မှ ရှင်းပြရန် တာဝန်မရှိချေ။ ဤကဲ့သို့ ရှင်းပြရန်မှာလည်း သဘာဝ ယုတ္တိမတန် ချေ။ စာရင်းအင်းနှင့် လက်ခံချယူထားသော ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းကို စာရင်းအင်းနှင့် ပြန်လည် ပေးအပ်ခြင်း မပြုနိုင်လျှင် သက်ဆိုင်သူများအပေါ်၌သာ တာဝန်ရှိမည် ဖြစ်သည်။ စာရင်းစစ်ဆေးသူများသည် စာရင်းအင်း ပညာကို တတ်ကျွမ်းသူများ မဟုတ်ပါဟူသော အကြောင်းပြချက်မှာလည်း လက်ခံသင့်သည်ဟု မယူဆပေ။ တရား ဝင် စစ်ဆေးပိုင်ခွင့်ရှိသူ၏ စာရင်းသည် တရားဝင်ပါသည်။ ယင်းစာရင်းစစ်ဆေးချက် မည်သည့်နေရာတွင် မမှန်မကန် မှားယွင်းချွတ်ချော်နေသည်ဟု ပြရန်တာဝန်မှာတရား ခံများအပေါ်၌သာ တည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ နှစ်ဦးစလုံးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန် ထင်ရှားသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယုံကြည်သည်။ အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ရန် အတွက် စဉ်းစားသောအခါတွင် ဦးချစ်နှင့် မောင်ကျော်ညွန့်တို့အပေါ် ထောင်ဒဏ် (၁၀) ဆယ်နှစ်စီ အပြစ်ဒဏ်ပေးထားကြောင်း ဧည့်မြင်ရသည်။ ဦးချစ်အား အခြင်း ဖြစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်များခြင်း၊ ပစ္စည်းတန်ဖိုးများခြင်းတို့အတွက် ထိရောက်စွာ ကြီး ကြပ်ကွပ်ကဲရန် ထပ်ခါနွှဲထားသော ကြံကြပ်ရေးမှူးဖြစ်ပြီး၊ မောင်ကျော်ညွန့်သည် ဦးချစ်၏ လက်အောက်ခံ ဆိုင်ထိုင်မျှသာဖြစ်သည်။ အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ရာတွင် မောင်ကျော်ညွန့်ကို ဦးချစ်နှင့် အလားတူ သတ်မှတ်ရန် သင့်လျော်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးချစ်၏ အယူခံကို ပယ်သည်။ မောင်ကျော်ညွန့်နှင့် ပတ်သက်၍ သက်ညှာ စွာ စဉ်းစားသင့်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ၁၉၆၃ ခုနှစ်အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ၊ ထောင်ဒဏ် (၁၀) ဆယ် နှစ် ချမှတ်ထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၄၁၉ အရ ထောင်ဒဏ် (၇) ခုနှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ရာဇဝတ်အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလွင် နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော
ဗဟိုဘုရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတောင်

ဦးစိန်မြ

နှင့်

† ၁၉၇၈

မေလ ၂၄ ရက်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

သက်သေအချို့တို့၏ ထွက်ချက်ကဲ့လွဲမှုရှိခြင်း၊ ပြန်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၄၀ အရ မေးမြန်း
သောအခါတွင်မှ ထွက်ဆိုခြင်း၊ အမှန်တရားကို ထွက်ဆိုခြင်း မရှိဟုယူဆနိုင် မနိုင်၊ အမှုတွင်
ပေါ်လွင်သည့် သက်သေအချို့အား တရားလိုဘက်မှ သက်သေမပြုခဲ့သဖြင့် သက်သေခံဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၁၄(ဆ)အရ ဆန့်ကျင်ဘက်သာ ဖြစ်ကြောင်း ယူဆသင့် မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် တရားလိုပြု သက်သေအချို့တို့၏ ထွက်ချက် ကဲ့လွဲမှုရှိနေခြင်း
နှင့်မူ လက်ဆေးစဉ်အခါက မထွက်ဆိုပဲ ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၄၀ အရ မေးမြန်းသောအခါတွင်မှထွက်ဆို
ခြင်းကို တွေ့ရပေသည်။ တရားလိုပြု သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များ ကဲ့လွဲရခြင်းမှာ အထက်က
ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ နေ့ရက်များကို မမှတ်မိတော့ဘဲ စိတ်အမှန်းအဆအား
ဖြင့်သာလျှင် ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကဲ့လွဲမှုရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့ အမှန်တရားကိုထွက်ဆို
ခြင်းမရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့ကယူဆရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလို၏ အကျိုးဆောင်က အမှုတွင် ပေါ်လွင်သည့်
ဗိုလ်ကြီးမောင်ထွန်း ဆိုသူအားလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်မှူးဗိုလ်နီဆိုသူအားလည်းကောင်း၊ ဦးညွန့်မောင်
ဆိုသူအားလည်းကောင်း တရားလိုဘက်မှသက်သေပြခြင်း မပြုခဲ့သဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ
၁၁၄ (ဆ) အရ ဆန့်ကျင်ဖက် ယူဆရန်သာဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းသက်သေ
များနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံအနေဖြင့် ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၅၄၀ အရ ရုံးသို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးပေးရန်
အသွက် လျှောက်ထားနိုင်သည့် အခွင့်အရေး ရှိပေသည်။ ထိုသက်သေများသည် တရားခံအား
အထောက်အကူ ပေးနိုင်သည့် သက်သေများဟု ယူဆလျှင် တရားခံက ယင်းသက်သေများအား
ခေါ်ပေးရန်အတွက် ရုံးသို့လျှောက်ထားရန်သာဖြစ်သည်။ တရားလိုဘက်အနေဖြင့် ထိုသက်သေ

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၅၂။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၁ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄
ရက်နေ့စွဲပါ အထူးရာဇဝတ်ရုံး အမှတ် ၁/၇၃ (ရန်ကင်းမြို့) ၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၇၄
ဦးစိန်မြ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော် ။

များမှာ အဓိကကျသော သက်သေများ မဟုတ်ဟု ယူဆ၍သာ မထင်မြင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လေ့လာကြည့်ရာ၌ အဓိကကျသော သက်သေဟူသမျှမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စစ်ဆေးထားပြီးဖြစ်၍ တရားလိုဘက်အနေဖြင့် အမှန်တရားကိုဖုံးကွယ်ထားသည်ဟုလည်း ယူဆရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍တရားလိုအကျိုးဆောင်၏ လျှောက်ထားချက်မှာ အမှန်တရားကိုစီရင်ရာတွင် အရေးကြီးသည့် အချက်မဟုတ်၍ လက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် ။

- ၁။ အကျိုးဆောင် ဦးကျော်မြင့်၊
- ၂။ အကျိုးဆောင် ဒေါ်တင်တင်မြင့်၊
- ၃။ အကျိုးဆောင် ဦးရဲထွန်း၊

အယူခံတရားခံအတွက် ။

- ၁။ ဥပဒေအကျိုးဆောင် ဦးထွန်းရွှေ၊
- ၂။ ဥပဒေအကျိုးဆောင် မစ္စတာဂန်ဂူလီ။

တရားသူကြီး ဦးထွန်းအောင်ကျော် ။ ။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအမှတ် ၁/၁၉၇၃ (ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁/၇၃) (ရန်ကုန်မြို့) တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၇ အရ၊ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၃၅ နှစ် (သုံးနှစ်ခွဲ) ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ခံရသော တရားခံ ဦးစိန်မြက ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်၍ အမှုဖြစ်စဉ် အကျဉ်းချုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

မန္တလေးမြို့နေ ဦးသက်ထွန်းနှင့် ပထမ ဇနီး ဒေါ်သိန်းတင်တို့မှ မွေးဖွားသော သားသမီး ၆ ယောက်တို့မှာ ကြီးစဉ် ငယ်လိုက်အားဖြင့် ဒေါ်ကြည်ကြည် (လိပြ-၂၇) ဦးဘဟန် (လိပြ-၂၃)၊ ဒေါ်နုနု (လိပြ-၂၇)၊ ဦးထွန်းရှိန် (စိတ်နောက်နေသူ)၊ ဒေါ်သန်းသန်း (လိပြ-၃၀) နှင့် ဦးပေသန်း (လိပြ-၂၉) တို့ ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ တွင် ဦးဘဟန် သည်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး (လိပြ-၂၄) နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ ယောက္ခမ ဦးခင်မောင်သိန်း၏ အိမ်သို့ လိုက်နေသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်သိန်းတင် သေဆုံးသည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်သန်းသန်းသည် ဦးကိုကိုကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်သည်။ ၁၉၆၂-၆၃ ခုနှစ် လောက်တွင် ဦးသက်ထွန်းသည် သားသမီးများအား အမေ့ ခွဲဝေ ပေးသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ တွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့ မောင်နှစ်မ ၄ ယောက်သည် ဘခင်နှင့် ခွဲခွါ၍ မိမိတို့ အမေ့ ရသော တိုက်သို့ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်သည်။ ဦးသက်ထွန်းသည် ကားမောင်းသူ မောင်အောင်ခင်၊ ထမင်းချက် ဒေါ်တင် (လိပြ-၂၆) တို့ကို အဖော်ပြုလျက် နေရင်း စွဲ မန္တလေးမြို့ ရွာဟိုင်းဈေး တောင်ဘက်ရှိ တိုက်တွင် ဆက်လက် နေထိုင်သည်။ များမကြာမီ ဦးသက်ထွန်းသည် ကျောက်ဆည်မြို့မှ မိတ်ဆွေဦးသိန်း (လိပြ-၂၅) ၏ ဆက်သယ်ပေးချက်အရ၊ အိမ်ထောင်ပျက် ဒေါ်လှလှ (လိပြ-၂၀) နှင့် နောက်

အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ဦးသက်ထွန်း၏ ကျန်းမာရေး ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ ဦးဘဟန်သည် ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် အတူ ဘခင် ဦးသက်ထွန်းအား လာရောက် ပြုစုသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဦးသက်ထွန်း သေဆုံးသည်။

ဦးစိန်မြနှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်။

ဦးသက်ထွန်း မသေမီက စိန်ထည်များကို ငွေသေတ္တာတွင် ထည့်၍၊ ရွှေထည်များကို မီးခံသေတ္တာငယ်တွင် ထည့်ကာ၊ ၂ နေရာခွဲပြီး တိုက်အပေါ်ဆပ် အုတ်နံရံတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ ဦးသက်ထွန်း သေဆုံးပြီးနောက်၊ အမေ့ဆိုင် ပစ္စည်းဖြစ်သော ယင်းစိန်ရွှေ ရတနာများကို ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် မောင်နှစ်မ တစုက တူးဖော်လိုသောအခါ ဦးဘဟန်က ခွင့်မပြုသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့က ဦးဘဟန်၊ ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် မိဒွေး ဒေါ်လှလှတို့သည် အမေ့ ပစ္စည်းစိန်ရွှေရတနာများ တဘက်သတ် အနိုင်ကျင့် အပိုင် စီးထားခြင်းကို တရားမျှတစွာ ဖြေရှင်းပေးပါရန် မန္တလေးမြို့၊ ပထမ အရှေ့တောင် ဒေသစိတ် လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီသို့ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် တိုင်ကြားသည်။ မန္တလေးမြို့မ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီသို့ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ် မတ်လ ၁ ရက်နေ့၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ် မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့နှင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့စွဲများဖြင့် ထပ်ဆင့် တိုင်ကြားသည်။ အဆိုပါ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီများက ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့ဘက် နှင့် ဦးဘဟန်တို့ဘက်ကို ခေါ်ယူ ဆွေးနွေး စေ့စပ်သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် မန္တလေးမြို့ ၂ ရာဘက် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးရုံး၌ ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် ဒေါ်လှလှတို့အပေါ် ခိုးမှုဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၈ ရက်နေ့တွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် မောင်နှစ်မ ၄ ယောက်တို့က ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် ဒေါ်လှလှတို့သည် အမေ့ဆိုင် ပစ္စည်းများကို မတရား ရယူထားသဖြင့် မန္တလေးတိုင်း လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီသို့ တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ ယင်းလျှောက်လွှာတွင် မန္တလေးတိုင်း လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်ကြီး မောင်ထွန်းက မှတ်ချက်ရေး၍၊ အနောက်မြောက်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်၊ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီ (နမက) အတွင်းရေးမှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင် (လုံပြ-၃) ထံ ပို့သည်။ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင်က ထပ်ဆင့်၍ မှတ်ချက်ရေးသားပြီး တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မြ (အယူခံတရားလို) ထံ တင်ပြသည်။

တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြသည် မိမိ၏ လက်အောက် အရာရှိများ ဖြစ်သော မန္တလေး အမှတ် ၁ ထောက်လှမ်းရေး တပ်၊ တပ်မှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ထွန်း (လုံပြ-၂)၊ (နမက) အတွင်းရေးမှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင် (လုံပြ-၃)၊ အနောက်

၁၉၇၄

ဦးစိန်မြ
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

မြောက်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ် စစ်ဦးစီးမှူး (ဒုတိယတန်း) (စစ်ဆင်ရေးနှင့် ထောက်
လှမ်းရေး) ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနိုင် (လိပြ-၇)၊ မန္တလေးမြို့မ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု
ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူး ကိုကိုကြီး (လိပြ-၅)၊ အနောက်မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်
စစ်ဦးစီး (ပထမတန်း) (စစ်ဆင်ရေးနှင့်ထောက်လှမ်းရေး) ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ကိုကို
(လိပြ-၇) တို့ကို အသီးသီး ခေါ်တွေ့၍ ဤကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးရန် နှုတ်ဖြင့် ညွှန်ကြား
ချက်အရ ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၊ ဒေါ်လှလှနှင့် ဦးခင်မောင်သိန်းတို့အား လည်း
ကောင်း၊ ထိုသူများနှင့် ခင်မင်သော ဦးသိန်းနှင့် ထမင်းချက် ဒေါ်တင်တို့အားလည်း
ကောင်း ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ခြင်းများ အပြင် ပူးပေါင်း ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့
ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် ယင်းအဖွဲ့၏ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် အထက်ပါ ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင် ထားသူများ
အား ညှဉ်းပမ်း စစ်ဆေးခြင်းများ ဖြစ်ပေါ် လာလေသည်။

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင် (လိပြ-၃) က၊ တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြထံမှ ဖမ်းဆီးရန်
နှုတ်မိန့် ရရှိသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနိုင် (လိပြ-၄) က ၎င်းအား
ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ ဗိုလ်မှူး ကိုကိုကြီး (လိပြ-၅) က ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင်၏
နှုတ်ဖြင့်တဆင့် ညွှန်ကြားချက်အရ ဖမ်းဆီးပါသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။

ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၊ ဦးခင်မောင်သိန်း၊ ဦးသိန်းနှင့် ဒေါ်တင်တို့အား
မန္တလေး အကျဉ်းထောင်၌ ချုပ်နှောင်ထားသည်။ ဒေါ်လှလှအား မန္တလေးစစ်အကျဉ်း
ထောင်၌ ချုပ်နှောင်ထားသည်။

ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် ဦးခင်မောင်သိန်းတို့ အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်
လာသောနေ့သည် ၁၉၆၈ ခု ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့ ဟူ၍၎င်း၊ ဦးသိန်းနှင့် ဒေါ်တင်တို့
အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်လာသောနေ့သည် ၁၉၆၈ ခု ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့ ဟူ၍၎င်း၊
ဗိုလ်မှူး မောင်မြင့် (လိပြ-၁၈) က ထွက်ဆိုသည်။ စစ်အကျဉ်းထောင်သို့ ဒေါ်လှလှ
သည် ၁၉၆၈ ခု၊ ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရောက်လာသည်ဟု ဗိုလ်ကြီး မောင်ကြီး
(လိပြ-၁၉) က ထွက်ဆိုသည်။

ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၊ ဦးခင်မောင်သိန်း၊ ဒေါ်လှလှ၊ ဦးသိန်းနှင့် ဒေါ်တင်
တို့အား ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ခြင်းကို ပုဒ်မ မတပ်၊ အမိန့်စာမပါ၊ အမှုမဖွင့်ဘဲ
ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် ပထမစတင် ဖမ်းဆီးသည့်နေ့မှ ရက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်ကြာမှ ရဲကြီးကြပ်
ရေးမှူး ဦးစော (လိပြ-၁၅)၊ ချိုင့်ဝန် ဦးအောင်တိုး (လိပြ-၁၄) နှင့် ခလက ဥက္ကဋ္ဌ
ဗိုလ်မှူး ခင်မောင်ထွန်း (လိပြ-၁၆) တို့က တရားဥပဒေ ဘောင်ဝင်အောင် နောက်
ကြောင်းပြန်ရန်ဖွဲ့ဖြင့် အမိန့်များထုတ်ရန် စီစဉ်ပေးရသည်။ သို့ရာတွင် ပြည်သူ့
ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေး- (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ အရ ထုတ်သော
ယင်းအမိန့်များသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်ရပ်နှင့် အပ်စပ်ခြင်းရှိပုံ မပေါ်ပေ။

တရားဥပဒေနှင့် အညီ မဟုတ်ဘဲ ချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရပြီးနောက်၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြောက်လှန့်၍ မေးမြန်းသဖြင့် ဦးဘဟန်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့က ထုတ်ဖော်ပြောချက်အရ စိန်ရွှေရတနာ ပစ္စည်းများ ပြန်ရသည်။ ၁၉၆၈ ခု ဩဂုတ်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ကျေးအေးကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက်၊ ဦးဘဟန်နှင့် အပေါင်းပါများကို ချုပ်နှောင်ထားခြင်းမှ လွတ်လိုက်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ခြောက်လှန့်၍ ထုတ်ဖော်ပြောပြချက်ယူရန်နှင့် ပစ္စည်းပြန်ပေးအောင် အတင်းအဓမ္မပြုရန် မဘာရေးချုပ်နှောင်ခြင်းအတွက် အမိန့်ပေးသူအယူခံ တရားလိုတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား ပြည့်စုံသည်ဟု အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ယူဆ၍ အယူခံတရားလိုအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၈ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုက ထိုစွဲချက်ကို ဝန်မခံသော်လည်း တွန်းလှန်ပယ်ဖျက်ရန် သက်သေခံ အထောက်အထား ပြနိုင်စွမ်း မရှိဟု အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ယူဆ၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ တရားဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီမှန်ကန်သည်ဟု အတည်ပြုအဖွဲ့က ထင်မြင်ယူဆ၍ အတည်ပြုခဲ့ပါသည်။ အထူး ရာဇဝတ်ရုံးက သတ်မှတ်သော အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၃၅ (သုံးနှစ်ခွဲ) ကိုလည်း အတည်ပြုအဖွဲ့က အတည်ပြုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

ဤအယူခံမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အယူခံတရားလိုဘက်မှ အကျိုးဆောင်၏ လျှောက်ထားချက်များကိုလည်းကောင်း၊ အယူခံတရားခံဘက်မှ အကျိုးဆောင်၏ လျှောက်ထားချက်များကိုလည်းကောင်း အသေးစိတ် လေ့လာခဲ့ကြသည်။ အယူခံတရားလိုဘက်မှ လျှောက်ထားသည့် အဓိကအချက်များမှာ (၁) ဦးဘဟန် ပါ ၆ ဦးတို့အား အယူခံတရားလိုက ဖမ်းဆီးခိုင်းကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာ မရှိကြောင်း၊ (၂) တရားလိုပြသက်သေများ၏ ရှေ့နောက်မညီ ကဲ့လဲ့ဆန့်ကျင်စွာထွက်ဆိုချက်များကို လက်ခံပြီး အပြစ်ပေးရန် မသင့်ကြောင်းနှင့် (၃) တရားလိုပြ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များမှာ ဒွိဟဒ္ဓိစရာ အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်နေသဖြင့် အယူခံတရားလိုအား အပြစ်မပေးထိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့သည်။

ဦးဘဟန် ပါ ၆ ဦး တို့အား အယူခံတရားလိုက ဘမ်းဆီးခိုင်းကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာ မရှိပါဟူသော အချက်သည် ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးဆုံးသော အချက်ဖြစ်၍ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရပေမည်။ ဥပဒေ၏ သဘောအရ ဆိုလျှင် တရားခံသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သက်သေထူရန်တာဝန်မှာ တရားလိုအပေါ်တွင် တည်ရှိပေသည်။ တရားလိုသည် ခိုင်လုံစွာ သက်သေမပြနိုင်လျှင် တရားခံအား အပြစ်မပေးဘဲ လွတ်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍

၁၉၇၄

ဦးစိန်မြ
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ဆီရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

အဓိက သက်သေချားမှာ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင် (လိပြ-၃)၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ထွန်း (လိပြ-၂)၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနိုင် (လိပြ-၄) နှင့် ဦးကိုကိုကြီး (လိပြ-၅) တို့ ဖြစ်ပေသည်။

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင် (လိပြ-၃) က—

“တိုင်းမှူးက ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်လှလှ၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် ဦးခင်မောင်သိန်း တို့အား ဗလက ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူး ကိုကိုကြီးကို ဖမ်းခိုင်းလိုက်၊ ခရိုင်ဝန် ဦးအောင်တိုး အား ဖမ်းဆီးခြင်းများကို ဘောင်ဝင်အောင် (Legalise) လုပ်ခိုင်းလိုက်ဟု အမိန့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် တိုင်းမှူးအခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ ဗိုလ်မှူး စိုးနိုင် အခန်းမှဖြတ်လာရာ ဗိုလ်မှူး စိုးနိုင်ကို တိုင်းမှူးကတော့ ကျွန်တော်အား ဦးခင်မောင်သိန်း၊ ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် ဒေါ်လှလှတို့ကို ဖမ်းခိုင်းဘို့ ညွှန်ကြားလိုက်သည်ဟု ပြောပါသည်။”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ တဖန် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင်ကပင်—

“စစ်၍ တပတ်လောက်ကြာလျှင် မပေါ်နိုင်သဖြင့် ဗိုလ်မှူး တင်ထွန်းရုံးတွင် အားလုံးစု၍ ပြန်လည်သုံးသပ်ကြပြီး ဆက်လက်စစ်ဆေးဘို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ တိုင်းမှူးထံ အမှု၏ အခြေအနေကို နှုတ်ဖြင့်တင်ကြပါသည်။ အမှုမပေါ်မီ တိုင်းမှူးကိုတင်ပြရာတွင် မျက်နှာမသာလှသော်လည်း၊ ဦးဘဟန် ဖြောင့်ချက် ပေးမည် ပြောသောအခါ တိုင်းမှူးထံ အမြန်တင်ပြကြပါသည်။ တိုင်းမှူးထံ တင်ပြသောအခါ ဦးဘဟန် ဖြောင့်ချက်ပေး၍ မလုံလောက်သေး၊ ပစ္စည်းများ လက်ရောက် မရသေး၍ မသေချာသေးဟု တိုင်းမှူးမှပြောပါသည်။ ပစ္စည်းများ လက်ထဲရောက်အောင်လုပ်ပြီးမှ သေချာမယ်လို့ ပြောပါသည်။”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ထွန်း (လိပြ-၂) က—

“ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူး စိုးနိုင်တို့တိုင်းမှူးက မူလခေါ်ပြီး ညွှန်ကြားစဉ်ကပင် ဤကိစ္စကို အရေးယူကာ မည်ကဲ့သို့ တိုးတက်မှုရှိသည်ကို နေ့စဉ် တင်ပြဘို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။ အခါအားလျော်စွာ တိုးတက်မှု ရှိသည်ကိုတင်ပြရမည်ဟု ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ တဖန် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ထွန်းက—

“မူလက ရဲအချုပ်တွင်ထားသော ဒေါ်လှလှအား၊ နောက် နန်းတွင်း စစ်အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားသည်။ ပြန်လည်သုံးသပ်သော အဖွဲ့က

ဦးစိန်မြ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော် ။

လုပ်ငန်းသဘောအရ ခွဲချုပ်မှုဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ခွဲချုပ်ထားခဲ့ ပါသည်။
ဤကဲ့သို့ ချုပ်ထားခြင်းကို တိုင်းမှူးအား တင်ပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တင်ပြ
သောအခါ တိုင်းမှူးက နားထောင်ပြီး ဘာမျှမပြောပါ။ တိုင်းမှူးက ဖမ်းထား
သော အမျိုးသမီးများမှာ အမျိုးသားများထက် စိတ်အားငယ်သူ ဖြစ်၍
မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြောင့်ချက်ပေးမည် ဖြစ်၍ ဦးစားပေး စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြား
ပါသည်။ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း စစ်ဆေးပါသည်”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ထို့ပြင်—

“ဦးဘဟန်၏ ဖြောင့်ချက်အရနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထူး တို့၏ ဖြောင့်ချက် အရ
ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူး စိုးနိုင် တိုင်းမှူးထံ
သွားရောက် အစီရင်ခံပါသည်။ ဤကဲ့သို့ တင်ပြသောအခါ တိုင်းမှူးက
၂ ဦး ၂ ဘက် ကာယကံရှင်များကို ခေါ်၍ ကျေနပ်အောင် နယ်တက် အရာရှိ
များနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ဆောင်ရွက်ပေးရန် ညွှန်ကြားပါသည်”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနိုင် (လိပြ-၄) က—

“ဦးဘဟန်တို့အား ပုဒ်မ ၅ ဖြင့်ဖမ်းရန်ကိစ္စ ဗိုလ်မှူး မင်းနောင်က ကျွန်တော်
အခန်းမှ ဖြတ်သွားသော အခါ တိုင်းမှူးက ပုဒ်မ ၅ ဖြင့် ဖမ်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်
ကြောင်း ပြောပါသည်။ ဆက်လုပ်ပါဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။ နောက်
ဦးအောင်တိုးနှင့် ဗိုလ်မှူး ကိုကိုကြီးတို့အား ခေါ်ပြီး ၎င်းကတဆင့် ညွှန်ကြား
သည်ကိုလည်း ကြားလိုက်ပါသည်”

ဟုထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ထို့ပြင်၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနိုင်က —

“ပူးပေါင်း ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ သုံးသပ်ပြီး ဦးသိန်းနှင့် ဒေါ်တင်တို့အား
ဖမ်းရန်လိုကြောင်း တိုင်းမှူးထံတင်ပြ၍ တိုင်းမှူးက ညွှန်ကြားသဖြင့် ဖမ်းရပါ
သည်။ တိုင်းမှူးထံသို့ တခါတရံ ကျွန်တော်တင်ပြ၍ တခါတရံ ကျွန်တော်နှင့်
ဗိုလ်မှူး မင်းနောင် တင်ပြပါသည်။ ဦးသိန်းနှင့် ဒေါ်တင်တို့အား ဖမ်းရန် ကိစ္စကို
စစ်ကြောမှုအပေါ် တည်၍ တိုင်းမှူးက ဖမ်းသို့ အမိန့်ပေးပါသည်။”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဦးကိုကိုကြီး (လိပြ-၅) က —

“တနေ့တွင် ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်နှင့် ခေက ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူး
ခင်မောင်ထွန်းတို့အား တိုင်းမှူးမှ ခေါ်ယူပါသည်။ တိုင်းမှူးက ဦးသက်ထွန်း

၁၉၇၄

ဦးစိန်မြ
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

အမွေမှုကိစ္စ ဘာဆောင်ရွက်သလဲမေးသောအခါ၊ ကျွန်တော်က ဦးသက်ထွန်း
သေဆုံးပြီးနောက် သိုငှက်ထားခဲ့သော သမီးနှင့်အတူ မြှုပ်ထားခဲ့သော ပစ္စည်း
များကို သား မောင်ဘဟန်က ထုတ်ယူပြီး အိမ်ပေါ်ကိုလည်း မတက်ရဟု
သမီးများအား တားထားကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရပါသည်။”

ဟု တိုင်းမှူးအား တင်ပြပါသည်။ ထိုအခါ တိုင်းမှူးက—

“ဒီကိစ္စမှာ အမွေမှုမဟုတ်ဘဲ၊ ခိုးမှုဘဲဟု ကျွန်တော်တို့အား ပြောပါသည်။
၁၉၆၈ ခု ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် တိုင်းမှ (ဂျီတူး) ဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူး မင်းနောင်မှ
ကျွန်တော်အား တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ခေါ်ပါသည်။ သွားသောအခါ ရုံးတွင်
အရေးပိုင် ဦးအောင်တိုးပါ တွေ့ရပါသည်။ ဗိုလ်မှူး မင်းနောင်က ကျွန်တော်တို့
အား ဦးဘဟန်၊ ဦးဘဟန်၏ ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၊ ဦးဘဟန်၏ ယောက္ခမ
ခေါ်ခင်ခင်ထူး၏ အဖေ၊ ဦးသက်ထွန်း၏ ဇနီး ဒေါ်လှလှတို့အား ဖမ်းဆီးသို့
ညွှန်ကြားပါသည်။ နှုတ်ဖြင့်သာ ညွှန်ကြားပါသည်။”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဦးကိုကိုကြီးက—

“ဗိုလ်မှူး မင်းနောင်မှာ ဖမ်းဆီးနိုင်သော အခွင့်အရေးမရှိပါ။ ၎င်း၏ ညွှန်
ကြားခြင်းမှာ အစဉ်အလာအရ တိုင်းမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့်သာ ဆက်လက်
ညွှန်ကြားနိုင်ပါသည်။ များသောအားဖြင့်တိုင်းမှူးမှ တိုက်ရိုက်မဟုတ်ဘဲ ရာထူး
အရ အောက်မှ အရာရှိများမှ အမိန့်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ဤကဲ့သို့ လိုက်နာ
ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ တပ်၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် သဘောဖြစ်ပါသည်။ ဤဖမ်းဆီး
သောကိစ္စများမှာညွှန်ကြားချက်အပေါ်မူတည်၍ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

ဟုထွက်ဆိုခဲ့သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ တရားလိုပြု သက်သေတို့၏ ထွက်ချက်များ အပေါ်တွင် သေချာ
စွာ လေ့လာသုံးသပ်လျှင်၊ တိုင်းမှူးသည် ဤအမှုတွင် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆောင်ရွက်နေ
ကြောင်း ပေါ်လွင်ပေသည်။ အယူခံတရားလိုက ဦးဘဟန် ပါ ၆ ဦးတို့အား အဖမ်း
ခိုင်းကြောင်းမှာ အထက်ပါ အဓိက သက်သေများ၏ ထွက်ချက်များကို ပေါင်းစပ်
လေ့လာကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေပေသည်။ တရားလိုပြု သက်သေ
တို့၏ ထွက်ဆိုခြင်းမှာ တဦးနှင့်တဦး အပြန်အလှန် ထောက်ခံသည် အချက်များ
ပါရှိရုံတွင်မက၊ သဘာဝကျသော အချက်များလည်း ပါဝင်နေသောကြောင့်၊ အယူခံ
တရားလိုက ဖမ်းဆီးခိုင်း၍ ဦးဘဟန် ပါ ၆ ဦးတို့အား ဖမ်းဆီးရခြင်းသဘောမှာ
ယုံမှားသံသယမရှိဘဲ လက်ခံရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၇၄

ဦးစိန်မြနှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာ နိုင်ငံတော်။

အယူခံ တရားလို၏ အကျိုးဆောင်က တရားလိုပြသက်သေများ၏ ရွှေ့နောက် မညီ ကဲ့လဲ့ဆန့်ကျင်စွာ ထွက်ဆိုချက်များကို လက်ခံပြီး အပြစ်ပေးရန် မသင့်ဟု လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အလေးအနက် စဉ်းစားကြပေသည်။ တရားလို ပြ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို လေ့လာကြည့်ရာတွင် ကဲ့လဲ့မှုများအချို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ ယင်းကဲ့လဲ့ချက်အရ တရားလိုပြ သက်သေများအပေါ် တွင် လုံးဝမယုံကြည်ထိုက်ဟု ယူဆရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဤအမှုမှာ အမှုဖြစ်ပွားပြီး ၅ နှစ်ကြာပြီးသော အခါတွင်မှ စစ်ဆေးရသော အမှုဖြစ်ပေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာကြောင်း လာခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်စဉ်က နေ့ရက်များကို တိကျစွာ မှတ်မိနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သက်သေများ အနေဖြင့် အမှန်းအဆအားဖြင့်သာလျှင် ထွက်ဆိုနိုင်ကြ ပေလိမ့်မည်။ မည်သူမဆို လွန်ခဲ့သည့် တနှစ်ခန့်က ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ များကို နေ့ရက်များနှင့်တကွ တိကျစွာ မှတ်မိရန်မှာ သဘာဝအလျောက် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ယခုအမှုတွင်လည်း ၅ နှစ်မျှပင် ကြာကြောင်းခံပြီဖြစ်၍ သဘာဝအလျောက် နေ့ရက် များကို တိတိကျကျ မှတ်မိနိုင်ရန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။ အထူးထူးထူး အယူခံရုံးမှ မောင်စောဖေ ပါ ၃ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ (၁) စီရင်ထုံး၌...

* * * *

သက်သေတဦးသည် ကဲ့လဲ့စွာ ထွက်ဆိုမှုနှင့် ၎င်းကို လုံးဝမယုံကြည်ထိုက် ဟူ၍လည်း မဆိုသာ၊ မေ့လျော့ ကဲ့လဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အမှုအခင်း ဖြစ်ပွား ပြီးသည့်နောက် အချိန်ကြာမြင့် လာသောအခါ၊ “ဖြစ်ပြီးတာ ဖြစ်ပါ စေ၊ တရားခံ အပေါ်တွင်လည်း ပေါ့ပါစေ” ဟူသော လွဲမှားသော စေတနာ ကရုဏာဖြင့် လျော့ပေါ့၍ ထွက်ခြင်းမျိုးလည်း ရှိနိုင်သည်။”

ဟုစီရင်ထုံး ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ထို့အပြင် အထူးထူးထူး အယူခံ အဖွဲ့မှ ဗိုလ်ကြီး အောင်ဝင်း နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ (၂) အမှု၌

* * * *

သက်သေတဦး၏ စကားတခွန်းကို မယုံကြည်ရုံမျှနှင့် သူပြောသော အခြား စကားဟူသမျှ မုသားဖြစ်ရမည် မဆိုသာ။ ဆန်ကဲ့နှင့်ဆန် ခွဲခါ၍ ထုတ်ရသကဲ့သို့ အမှန်နှင့် မုသားကိုလည်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ထုတ်ယူရသည်။

ဟုစီရင်ထုံး ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထက်ပါ အထူးထူးထူး အယူခံအဖွဲ့မှ ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကို မူအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က သဘောတူသည်။ ချို့ဖြစ်၍ ကဲ့လဲ့သည်

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ အထူးထူးထူး အယူခံအဖွဲ့ စာ ၅၇။
 (၂) ၁၉၆၅-၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ အထူးထူးထူး အယူခံအဖွဲ့ စီရင်ထုံးများ၊ စာ ၂၉၂။

၁၉၇၄

ဦးစိန်မြ

နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ထွက်ဆိုချက်များ ရှိနေ၍ အပြစ်မပေးနိုင်ကြောင်းဖြင့် အယူခံတရားလို၏အကျိုးဆောင်
လျှောက်လဲချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်မခံနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်က တရားလိုပြ သက်သေများ၏ ထွက်ဆို
ချက်များမှာ ခွဲဟရှိစရာအကြောင်းများ ပေါ်ပေါက် နေသဖြင့် အယူခံ တရားလို
အား အပြစ် မပေးထိုက် ကြောင်းဖြင့် လျှောက် ထား ခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့
အလေးအနက် စဉ်းစားကြသည်။ ဤအမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေ အချို့တို့၏
ထွက်ဆိုချက် ကဲ့လဲ့မှု ရှိနေခြင်းနှင့် မူလစစ်ဆေးစဉ်အခါက မထွက်ဆိုပဲ၊ ကျင့်ထုံး
ပုဒ်မ ၅၄၀ အရ၊ မေးမြန်းသော အခါတွင်မှ ထွက်ဆိုခြင်းကို တွေ့ရှိရပေသည်။ တရားလို
ပြသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များ ကဲ့လဲ့မှုရခြင်းမှာ အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း
အချိန် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ နေ့ရက်များကို မမှတ်မိဘော့ပဲ စိတ်အမှန်းအဆ အားဖြင့်
သာလျှင် ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကဲ့လဲ့မှုရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့ အမှန်တရားကို
ထွက်ဆိုခြင်းမရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့က ယူဆရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ပြင် သက်သေအချို့က
မူလစစ်ဆေးစဉ် အခါက ထွက်ဆိုခြင်းမပြုပဲ၊ ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၄၀ အရ ရုံးမှခေါ်ယူစစ်
ဆေးသောအခါတွင် ထွက်ဆိုခြင်းမှာလည်း မူလစစ်ဆေးစဉ်အခါက တရားခံမှာ မိမိ၏
အကြီးအကဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ကြောက်ရွံ့အားနာခြင်း ရှိသောကြောင့် မထွက်ဆိုခြင်း
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် မေ့လျော့၍ မထွက်ဆိုခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
ရုံးမှစစ်ဆေးသော အခါတွင် အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်၍ အမှန်အတိုင်း
ထွက်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အမှုတမူကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ၎င်းအမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်
အလက်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရရှိဖို့ အထူးလိုအပ်ပေသည်။ အချက်အလက်များပေါ်တွင်
မူတည်၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချက်အလက်များ မပြည့်စုံခဲ့လျှင် အမှန်
တရား မဖော်ထုတ်နိုင်ပဲ တရားလမ်းကြောင်း တိမ်းစောင်းသွားနိုင်စရာရှိသည်။ သို့ဖြစ်
၍ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၄၀ အရ၊ တရားရုံးမှ အမှန်တရား စီရင်နိုင်စေခြင်း အလို့ငှာ၊
အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် သက်သေများကို မည်သည့် အချိန်တွင်မဆို တရားရုံးက
စစ်ဆေး စီရင်နိုင်ရန်အတွက် ပြဋ္ဌာန်း ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးပုဒ်မ
၅၄၀ အရ၊ စစ်ဆေးသည့် ထွက်ဆိုချက်မှာ တရားဝင်သည့် ထွက်ဆိုချက်များပင်
ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားလိုပြ သက်သေတို့အပေါ်တွင်သံသယရှိစရာ မလိုပေ။

အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်က အမှုတွဲတွင် ပေါ်လွင်သည့် ဗိုလ်ကြီး
မောင်ထွန်း ဆိုသူအား၎င်း၊ ဗိုလ်မှူးဘိုနီ ဆိုသူအား၎င်း၊ ဦးညွန့်မောင် ဆိုသူအား၎င်း
တရားလိုဖက်မှ သက်သေပြသခြင်း မပြုခဲ့သဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ (ဆ)
အရ၊ ဆန့်ကျင်ဖက် ယူဆရန်သာဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းသက်သေ
များနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံအနေနှင့် ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၄၀ အရ၊ ရုံးသို့ခေါ်ယူ စစ်ဆေး

ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သည့် အခွင့်အရေး ရှိပေသည်။ ထိုသက်သေများ သည် တရားခံအား အထောက်အကူ ပေးနိုင်သည့် သက်သေများဟု ယူဆလျှင် တရားခံက ၎င်းသက်သေများအား ခေါ်ပေးရန်အတွက် ငုံးသို့ လျှောက်ထားရန်သာ ဖြစ်သည်။ တရားလိုဘက်အနေဖြင့် ထိုသက်သေများမှာ အခွဲခွဲ ကျသော သက်သေ များမဟုတ်ဟုယူဆ၍သာမတင်ပြခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာ ကြည့်ရာ၌ အဓိကကျသော သက်သေဟူသမျှမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စစ်ဆေးထားပြီးဖြစ်၍ တရားလိုဘက်အနေဖြင့် အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟုလည်း ယူဆရန် မဖြစ် နိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ တရားလိုအကျိုးဆောင်၏ လျှောက်ထားချက်မှာ အမှန်တရားကို စီရင်ရာတွင် အရေးကြီးသည့် အချက်မဟုတ်၍ လက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

၁၉၇၄
 ဦးစိန်မြ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်။

အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်က သက်သေခံ စာရွက်စာတမ်းများ အရ ဦးဘဟန်ပါ ၆ ဦးတို့အား ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မတရား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါဟု လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကအလေးအနက် စဉ်းစား ကြသည်။ ဦးကိုကိုကြီး (လိုပြ-၆) က—

“ဖမ်းစဉ်က ပုဒ်မ တပ်မဖမ်းပါ။ နောက် ပုဒ်မ ၅ နှင့် ချုပ်ပါသည်။ ပုဒ်မ ၅ နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို ကိုင်ရပါ၍ ကျွန်တော် သိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖမ်းဆီးသော အချိန်နှင့် ပုဒ်မ ၅ ဖြင့် ဖမ်းပြီးသော အချိန်မှာ ရက် ၂၀ လောက် ကွာပါသည်။ ဖမ်းသည့်အခါ ပုဒ်မ မပါ၍ အကြောင်းမဲ့ ဖမ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဗသက ညွှန်ကြားချက် အရ၊ ပုဒ်မ ၅ နှင့် ဖမ်းရန် ကိစ္စများ နှင့် ယခု ဖမ်းသော ကိစ္စမှာ မကိုက်ညီပါ။”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ဦးအောင်တိုး (လိုပြ-၁၄) က—

“ပြီးခဲ့သော ကိစ္စကို ဘောင်ဝင်အောင် ပြန်လုပ်ရသော ကိစ္စ ဖြစ်သည့် အပြင် ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့မှ စ၍၊ ပုဒ်မ ၅ ဖြင့် ဖမ်းသည် ဆိုသော ကိစ္စမှာ လည်း နောက်ကြောင်းပြန် ရက်စွဲ တပ်ရသော ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ချုပ်ရန် သဘောတူသော ရက်မှာ ဖမ်းဆီး ထားသော ရက်ထက် ၁၅ ရက်လောက် နောက်ကျမည် ထင်ပါသည်။”

ဟုထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ထိုထွက်ဆိုချက်များအရ ဦးဘဟန်ပါ ၆ ဦးတို့အား ပုဒ်မ မတပ်ပဲ ဖမ်းခြင်းဖြစ်သဖြင့် မတရားသဖြင့် ဖမ်းထားသည်ဟု ယူဆရန်သာ ရှိပါသည်။ ထို့အပြင် ပုဒ်မ ၅ ဖြင့်ဖမ်းဆီးသည့်ကိစ္စကိုကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားကြရာတွင်ပုဒ်မ ၅ မှာ နိုင်ငံတော် ငြိမ်သပ်ရေးကို ထိခိုက်စေနိုင်သည့် အခြေအနေပေါ်မှာသာလျှင် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အများ ပြည်သူတို့အား အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေရန် ကြံရွယ်၍ ပြုလုပ်လျှင် လည်းကောင်း အရေးယူရမည့် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအမှုမှာ နိုင်ငံ

၁၉၇၄
ဦးစိန်မြ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

တော်၏ အရေးအခင်းနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အများပြည်သူတို့၏အရေးအခင်း နှင့်
သော်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။ အမေ့ဆိုင် အချင်းချင်း တဦး နှင့် တဦး
အမေ့ရလို့အတွက် ဖြစ်ပွားသည့် အမှုသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုမှာ
တရားမကြောင်းနှင့် သက်ဆိုင်သောအမှုမျိုးတွင် အကျုံးဝင်နေပေသည်။ သက်သေ
ခံအမှတ် (ဟ) အရာ မန္တလေးမြို့ အရှေ့ဘက် ဒေသစိတ်၊ အရှေ့ဘက်မြို့နယ်ခွဲ၊
လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီမှ ဒေါ်ကြည်ကြည်ပါ ၅ ဦးတို့နှင့် ဦးဘဟန်၊
ဒေါ်လှလှတို့အား တရားမကြောင်း ဖြစ်နေ၍၊ တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန် အ
ကြောင်း ကြားထားခြင်းကိုလည်း တွေ့ရှိရပေသည်။ ထို့ပြင် ဦးအောင်လတ် (လိုပြ
၁၇) က—

“၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၁ ရက်နေ့မှာ ဒေါ်ကြည်ကြည်က တရားလို ပြုလုပ်
၍ တရားခံ ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်လှလှ၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့အား ရာဇသတ် ပုဒ်မ
၃၇၉၊ ၄၁၃၊ ၄၁၄၊ ၄၁၆/၃၄ တို့အရ၊ တရားစွဲဆို ဦးတိုက် လျှောက် ထား
ခဲ့ပါသည်။ တရားလိုအား စစ်ဆေးပါသည်။ တရားလို အစစ်ခံချက် အရ၊ တရားခံ
များအပေါ် ရာဇသတ် ပုဒ်မ ၃၇၉၊ ၄၁၄၊ ၄၁၆/၃၄ အရ၊ အရေးယူရန်၊
သမ္မာန်စာ ထုတ်ယူရန် ချိန်းဆိုခဲ့ပါသည်။ သမ္မာန် နှင့် အတူ စာရင်းအရ
ပစ္စည်းများ ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၉၄ အရ၊ တင်ပြရန် နို့တစ် ထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ရက်
ချိန်းမှာ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့သို့ ချိန်းလိုက် ပါသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊
ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် အမှုဘွဲ့ကို လေ့လာကြည့်ခြင်း အားဖြင့် အမှုသဘော
အရ၊ အမေ့ဆိုင် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ရှုတ်ထွေးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
တရားခံများ အပေါ် စွဲဆိုသည့် အတိုင်း မှန် မမှန် အထောက် အထား ပြည့်
စုံစွာ သိရှိရန် ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၂၀၂ (၁) အရ၊ သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းမှူး အား
အမှတ် (၉) ရဲစခန်းမှူး ဦးစံထူးထံသို့ လိုက်ပါသည်”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးမှ ဥပဒေအရ တရားခံများကို အရေးယူနေဆဲ အချိန်
တွင် တရားခံများကို ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ တရားရုံး၏ လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို ဝင်
ရောက်၍ အနှောင့် အယှက် ပြုရာကျသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံ တရားလို၏ အကျိုး
ဆောင်က ဖမ်းဆီးသည့် ကိစ္စမှာ တရားသဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းဟု တင်ပြသည့် အချက်ကို
ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် လက်ခံ နိုင်စရာ မရှိပေ။

အယူခံ တရားလို၏ အကျိုးဆောင်က အယူခံ တရားလိုအား ရာဇသတ် ပုဒ်မ
၃၄၈ အရ၊ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု ယူဆခဲ့သည့် တိုင်အောင် ရာဇသတ် ပုဒ်မ

ဂုဇိ အရ၊ သဘောချီးဖြင့် အခိန်အားခွဲခြင်း ဖြစ်၍၊ အယူခံ တရားလိုဦးစိန်မြ အပေါ် တွင် မည်သို့မျှ အရေးယူ တရားစွဲဆိုပြီး အပြစ်ပေးခြင်း မပြုနိုင်ပါဟုလည်း လျှောက် ထားခဲ့သည်။

၁၉၇၄

ဦးစိန်မြ
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၇၆ အရ—

“ဥပဒေအရ၊ ပြုလုပ်ရန် တာဝန်ရှိသူက သော်၎င်း၊ ဥပဒေကို အယူအဆ လွဲခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပဲ ကြောင်း ခြင်းရာကို အယူ အဆ လွဲခြင်းကြောင့် ဥပဒေအရ၊ တာဝန် ရှိသည်ဟု သဘောချီးနှင့် ယုံကြည်သူကသော် ၎င်း၊ ပြုလုပ် လျှင်ထို ပြုလုပ်မှုသည် ပြစ်မှု မမြောက် ”

ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လေ့လာ ကြည့်ရှုရာတွင်၊ အကြောင်း ခြင်းရာ အယူအဆ လွဲခြင်းကြောင့် သဘော ချီးနှင့် ပြုလုပ်ခြင်းကိုသာလျှင် ကင်း လွတ်ခွင့် ရနိုင်ပေသည်။ ယခု ဖြစ်ပွားသည့် ကိစ္စမှာ ကြောင်းခြင်းရာကို အယူ အဆ လွဲ၍ ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကင်းလွတ်ခွင့် မရနိုင်ပေ။ ဥပဒေ ကို အယူအဆ လွဲပြီး သဘောချီးနှင့် ပြုလုပ်မိပါသည်ဟု ထုချေ၍ မရပေ။ တရားရုံး က စစ်ဆေး စီရင်ရမည့် မိသားစု အမှုအပေါ် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ကာ ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ရန် အခိန် ပေးခြင်းမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိသော လုပ်ငန်းကို ဝင်ရောက် စွက် ဖက်ခြင်း ဖြစ်၍ ရာဇသတ် ပုဒ်မ ၇၆ တွင် ပြဋ္ဌာန်းသည့် ကင်းလွတ်ခွင့်ကို ခံစားခွင့် မရရှိနိုင်ပေ။

အယူခံ တရားလို၏ ထုချေချက်နှင့် အယူခံ တရားလိုမှ တင်ပြသော သက်သေ များ၏ ထွက်ဆိုချက်တို့ကိုလည်း လေးနက်သေချာစွာ ကျွန်ုပ်တို့ လေ့လာခဲ့ပေသည်။ အယူခံတရားလိုက—

“ ၎င်းသည် ဦးဘဟန် နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့၏ အမှုပစ္စည်း ကိစ္စကို ပူး ပေါင်း ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့်ဆောင်ရွက်ရန်၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးများဖြစ်ကြသော တင်ထွန်းနှင့် စိုးနိုင်ကို မညွှန်ကြားခဲ့ရကြောင်း၊ ဦးဘဟန်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၊ ဒေါ်လှလှနှင့် ဦးခင်မောင်သိန်းတို့ကို ဖမ်းဆီး ထားသည်ကို လုံးဝ မသိရ ကြောင်း၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ထွန်း၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင်နှင့် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနိုင်တို့က ၎င်းအား တိုးတက်မှုရှိသည်ကို နေ့စဉ် တင်ပြရန် ညွှန်ကြားသည် ဆိုခြင်းမှာလည်း မဟုတ် ရကြောင်း၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင်အား ဦးဘဟန်

၁၉၇၄

ဦးစိန်မြ
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၊ ဦးခင်မောင်သိန်း နှင့် ဒေါ်လှလှတို့အား၊ ဖမ်းဆီးရန် ခိုင်းသည် ဆိုခြင်းမှာ လည်း မဟုတ်ကြောင်း ”

ဖြင့် ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အယူခံ တရားလိုက—

“ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့ (၁၄:၃၀) နာရီ အချိန် တိုင်းအတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူး မင်းနောင်နှင့် မန္တလေး ခလက အဖွဲ့တွင် ခရိုင်ဝန် ဦးအောင်တိုး အား ခေါ်တွေ့ ပြီး၊ ဦးသက်ထွန်း၏ သားသမီးများ အမွေကိစ္စကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဦးသက်ထွန်း၏ သားသမီးများ အချင်းချင်း ဖြစ်ပွားသည့် အမွေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လအက ညှိနှိုင်းရေး အစည်းအဝေးတွင် မြို့မ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌက အခါ အားလျော်စွာ တင်ပြ ခဲ့သဖြင့် သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြို့မ အဆင့်တွင် မပြေမလည် ဖြစ်ပြီး၊ တိုင်းအဆင့်သို့ တက်လာ သည့် ကိစ္စ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ လအက ကိစ္စ တရပ် အနေဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ တို့က လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက် သွားကြရန် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်း ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ် ပါသည် ”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့ပြန်သည်။ တဖန် အယူခံ တရားလိုက—

“သက်သေခံအမှတ် (က) နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဇွန်လ ၂၃ ရက်နေ့ ရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင်၊ လအက ညှိနှိုင်း အစည်း အဝေးတွင် လား၊ သို့မဟုတ် တဦးတယောက်ကလား လာပြော၍၊ တိုင်းပူးပေါင်း ထောက် လှမ်းရေးနှင့် မန္တလေး ခလကတို့ ညှိပြီး သက်ဆိုင်သူ များကို ခေါ်ယူ စစ်ဆေးနေသည်ကို သိပါသည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့် တိုင်းပူးပေါင်း ထောက် လှမ်းရေး အဖွဲ့မှာရော၊ ခလက အဖွဲ့ထဲမှာရော ပြုလုပ်ခွင့် အာဏာ အပြည့်အဝ ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်နေသည့် အတွက် ကိစ္စ အသေးစိတ်ကိုတော့ မမေး မြန်းခဲ့ပါဘူး ”

ဟု တဖန် ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

အထက်ပါ ထွက်ဆိုချက်များကို စုပေါင်း လေ့လာ ကြည့်သောအခါတွင် အယူခံ တရားလိုသည် ၎င်းက ဦးဘဟန်တို့ အမွေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ လက်အောက် အရာ ရှိများအား မညွှန်ကြားပါဟု သာမန်အားဖြင့် ငြင်းဆိုရုံမျှဖြစ်ပြီး လက်တွေ့ သဘော အားဖြင့် ၎င်းသည် ဦးဘဟန်တို့ အမွေ ကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် လက် အောက် အမှုထမ်း အရာထမ်း များနှင့် ဆွေးနွေး ခဲ့ခြင်းမှာ ထင်ရှားသည့် အပြင် ဦးဘဟန်တို့အား အမွေနှင့် ပတ်သက်၍၊ ခေါ်ယူ စစ်ဆေးခြင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကြပ် သိရှိနေခြင်းမှာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားပေသည်။

ဦးဗန်ကူး (ခံပြု-၂)၊ ဦးတင်ထွန်း (ခံပြု-၃)၊ ဦးထွန်းအောင်ကျော် (ခံပြု-၄) နှင့် ဦးမြင့်သိန်း (ခံပြု-၆) တို့က၊ အယူခံ တရားလို၏ စစ်ဆင်ရေးကိစ္စနှင့် အခြား ကိစ္စများကိုသာလျှင် ထွက်ဆို နိုင်ခဲ့ပြီး၊ ဦးဘဟန်တို့၏ အမေ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍၊ တစ်စုံတရာ ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ဦးဝင်းမောင် (ခံပြု-၅)က—

“၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်များ ဗဟို ကောင်စီ အစည်း အဝေးသို့ အယူခံ တရားလို တက်ရောက် ခဲ့သည်”

ဟူသာ ထွက်ဆိုသည်။ ဦးဘဟန်၏ အမေ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ ထွက်ဆိုခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး လှထွန်း (ခံပြု-၇) က—

“အယူခံတရားလိုသည် ၁၉၆၈ ခု ဇွန်လ ၂၁ ရက်နေ့ (၁၄:၃၀) နာရီ အချိန်တွင် မြောက်ကိုရီးယား ဒုတိယ သမ္မတ ခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ညှိနှိုင်း ရန် အစည်းအဝေးတရပ်ကို ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်ရုံး (ကြည်း) စစ်ဆင်ရေး ခန်းမတွင် ပြုလုပ်သည့် အစည်း အဝေးသို့ တက်ရောက် ခဲ့ကြောင်း နှင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၁ ရက်နေ့ (၁၃:၀၀) နာရီတွင် ၎င်းအစည်းအဝေး ခန်းမတွင်လည်း မြန်မာ နိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယ နယ်စပ် တလျှောက်၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော လူရှိုင်းချင်း၊ ကွတ်ကီး ချင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ခဲ့သော အရေးအခင်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆွေးနွေးသည့် အစည်း အဝေးသို့ အယူခံ တရားလို ရောက်ရှိကြောင်း”

ကိုသာလျှင် ထွက်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ ဦးဘဟန်တို့၏ အမေ့နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတရာ ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

အယူခံတရားလို၏ အဓိက ထုချေချက်မှာ ၎င်းသည်၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့ည နေပိုင်းတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်ခွာ သွားပြီး ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၃ ရက်နေ့တွင်မှ မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခြင်းဖြစ်၍၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့၌ ဦးဘဟန်တို့အား ဖမ်းဆီးသည့် ကိစ္စရပ်မှာ ၎င်း မသိသဖြင့်၊ ၎င်းနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း ထုချေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အယူခံ တရားလို၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ၎င်းသည်၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၆ ရက်နေ့မှစ၍ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၈ ရက်နေ့ အထိ မန္တလေးမြို့တွင် ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။ ထို့ပြင် ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ

၁၉၇၄

ဦးစန်မြ
နှင့်၊

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

၂၃ ရက်နေ့မှစ၍ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့အထိ မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင် ရှိနေသည်မှာလည်း ထင်ရှားသည်။ အထက်ပါ အချက် အလက်များကို ထောက်ရှု ခြင်းအားဖြင့် အယူခံ တရားလိုမှာ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ အတွင်း၌ ရက်ပေါင်း အတော်များစွာ မန္တလေးမြို့တွင် ရှိနေကြောင်း ပေါ်လွင် သဖြင့် ထိုဖော်ပြပါ ရက် များအတွင်း၌ အယူခံ တရားလိုက ဦးဘဟန်ပါ ဖိ ဦးတို့အား ဖမ်းဆီးရန် ခိုင်းစေ ခြင်းနှင့် အမှု၏ တိုးတက်မှု အခြေအနေကို ၎င်း၏ လက်အောက် အမှုထမ်းများ ဖြစ် ကြသော ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင် (လိုပြ-၃)၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ထွန်း (လိုပြ-၂) နှင့် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးနိုင် (လိုပြ-၄) တို့က တင်ပြရန် ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူ ဆရန် ရှိပေသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်း အရာ များကို ထောက် ရှုလျှင် အယူခံ တရားလို၏ ထုချေချက်မှာ အထောက် အထား ခိုင်လုံခြင်း မရှိ၍ ကျွန်ုပ် တို့ အနေဖြင့် ၎င်း၏ ထုချေချက်ကို လက်ခံရန် မဖြစ် နိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ဤအမှု၏ ဖြစ်စဉ် တရပ်လုံးကို အားလုံး ခြုံငုံ၍ လေ့လာ ဆန်းစစ်ခဲ့သည်။ တရားလိုဖက်မှ ပြသသည့် သက်သေတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ၎င်း၊ တရားခံဖက်မှ ပြသသော သက်သေ များ၏ ထွက် ဆိုချက် များကို၎င်း သေချာစွာ လေ့လာ ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ဤအမှုတွင် တရားလိုဖက်မှ သက်သေများ က တရားခံ အပြစ်ရှိကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံထွက်ဆို ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တရားခံ မှာ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

သို့သော်လည်း တရားခံအပေါ်တွင် အထူးရာဇဝတ်ရုံးက ထောင်ဒဏ် ၃၅ (သုံး နှစ်ခွဲ) ချမှတ်ထားခြင်း ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆီလျော်ခြင်း ရှိမရှိဟူသော အချက်ကို အထူးစဉ်းစားဖို့ လိုပေသည်။ အထူးရာဇဝတ်ရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် အယူခံတရားလို သည် စိတ်ကောင်း စေတနာဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ဟု ယူဆရန် အကြောင်းမပေါ် ပေါက်ဟူ၍ မှတ်ချက်ပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည် ပါ ၅ ဦးတို့က ၎င်းတို့၏ နှစ်နာချက်များကို အယူခံတရားလိုအား တင်ပြသောအခါတွင် အယူခံ တရားလိုအနေဖြင့် မျှမျှတတ ဖြစ်စေလိုသည့် စေတနာဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်နိုင် သည်။ စေတနာလွန်သွားသဖြင့် မိမိလုပ်သင့်မလုပ်သင့်ဆိုသည်ကို သတိဖြင့် ဝေဖန် ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပဲ၊ အာရုံလွန်သွားပြီး မလုပ်သင့်သည့် ကိစ္စတရပ်ကို ဝင်ရောက် လုပ်မိခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အယူခံတရားလိုမှာ တိုင်းပြည်တာဝန်ကို စွမ်းစွမ်းတမံ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် စဉ်းစား ခဲ့ပေသည်။ “ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို အရေးယူ အပြစ်ပေးရာတွင် အကျင့်စာရိတ္တ ပြုပြင်မှုကို ဦးတည်ရမည်။” ဟုပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းကိုလည်း သတိချပ်ဖို့ လိုပေသည်။ ယခုအခါတွင်

အယူခံတရားလိုမှာ ၎င်း၏ မှားယွင်းမှုကို သတိသံဝေ ရလောက်ပြီဟု ယူဆရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အထူးရာဇဝတ်ရုံးက အယူခံတရားလိုအပေါ်တွင် ချမှတ်သည့် ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်းကို အတည်ပြုသော်လည်း၊ ကျခံချန် ကျန်ရှိသော အပြစ်ဒဏ် ကာလကို ကိုယ်တိုင် ခံဝန်ဖြင့် အချုပ်လွတ် နေထိုင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ခံဝန်ကာလ အတွင်း ပြစ်မှုတစ်ခုတရာ ကျူးလွန်လျှင် အမှုနှင့်ပတ်သက်သော ကျန်ကာလကို ဆက်လက် ကျခံစေရမည်။

၁၉၇၄
 ဦးစိန်မြ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာ
 နိုင်ငံတော်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့် ဦးသန်းစင် ထို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

၁၉၇၄

မောင်တိုး

စက်တင်ဘာလ
၁၅ ရက်။

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးယူရာ၌ တရားရုံးတွင် အမှုစွဲဆိုမီ ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်း
စစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရန်လိုအပ်ပြီး အလုပ် မကျမ်းကျင်၍ မှားယွင်းသည်ကို ခွင့်လွှတ်သင့် မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရန်ပျက်ကွက်လျှင် တရားခံအား အပြစ်
မှ လွတ်ရမည်ဟူ၍ တထစ်ချမှတ်ယူ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ အမှုကြောင်းခြင်းရာ တမျိုးစီကို သီးခြား
စိစစ်၍ မည်သည့်အမှုမျိုးတွင် တာဝန်ရှိသူ ထုတ်ဖော်နိုင်ရန်အတွက် ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်းစစ်ဆေးမှုလို
သည်။ မည်သည့်အမှုမျိုးကို မလိုဟူ၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်းမှုနှင့်
တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးကြားနာခြင်းတို့မှာ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖြေရှာသောအခါ
တွင် တူညီကြသည်မဟုတ်ချေ။ ဌာနဆိုင်ရာစုံစမ်းမှုတွင် ဂျီဆာကြူလာ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ
သက်ဆိုင်သူအပေါ်တွင် မိမိတို့ ဌာနအနေဖြင့် မည်သို့အရေးယူသင့်ကြောင်း အဖြေရှာရခြင်း
ဖြစ်သည်။ တရားရုံးတွင် စစ်ဆေး ကြားနာခြင်းမှာ တရားခံသည် စွဲဆိုထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မအရ အပြစ်ရှိ မရှိ အဖြေရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှုကြိုတင်
ပြုလုပ်ပြီးမှ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ တိုင်တန်းသင့်သည်ဆိုသော အတွေးအခေါ် အယူအဆကို သဘော
မတူနိုင်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်ဆဲဖြစ်သော ယခုအချိန်
မျိုးတွင် တိုင်းပြည်ခန့်ထမ်း အားလုံးတို့သည် တာဝန်ကို အတိအကျ ယူနိုင်ရန်များစွာ လိုလားအပ်
ပေသည်။ မိမိက တာဝန်ခံရသည့် အလုပ်တခုနှင့်ပတ်သက်သော အကျိုးအမြတ် အခွင့်အရေးတို့ကို
အပြည့်အဝ ရယူခဲ့လျှင် ယင်းအလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော တာဝန်ကိုလည်း အပြည့်အဝ ထမ်းဆောင်
ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအမှုတွင် တရားခံက မိမိသည် ပညာအရည်အချင်း ၆ တန်းမျှသာရှိကြောင်း
တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် တရားခံကို ဌာနဆိုင်ရာအနေနှင့် ကာယ၊ ဉာဏ စွမ်းအားအလိုက် နေရာ

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၆၉။
† ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၁၈ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၄ ရက်
နေ့ နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်မြို့၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံး ၉၁/ ၁၉၇၁ ၏ အမိန့်ကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်မှု။

ချထားပေးသည်ဟု ယုံကြည်ပေသည်။ အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ခြင်းမရှိ၍ အမှားအယွင်း ခွင့်ပြုပါဆိုသော တောင်းပန်ချက်များကို လက်ခံ စဉ်းစားရန် အကြောင်းမရှိပေ။

၁၉၇၄

မောင်တိုး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာ နိုင်ငံတော်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားသူအတွက် ။ ။ အကျိုးဆောင် ဦးခင်ထွန်း။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားခံရသူ အတွက် ။ ။ ဗဟိုဥပဒေရုံး၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးလှသောင်း။

သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် ဒေသစိတ်ကုန်သွယ်ရေး လက်အောက်ရှိ အခြေခံဆိုင်အမှတ် ၅၀ တွင် စတင်ဖွင့်လှစ်သော ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့မှ အစပြု၍ ဆိုင်ထိုင်မှာ ယခုအယူခံတရားလိုခမာင်တိုးဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်ကို ၁၉၆၉ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့မှအစပြုပြီးစာရင်းစစ်သောအခါတွင် ငွေများ ကွာခြားနေသောကြောင့် စာရင်းစစ်အဖွဲ့က ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၈ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ငွေပေါင်း ကျပ် ၂၄၉၉၄ ကွာခြားကြောင်း အစီရင်ခံလေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစည်းအဝေးပြုလုပ်ပြီး (၁) ရဲစခန်းသို့တိုင်ရန်၊ (၂) ဌာနဆိုင်ရာစစ်ဆေးရန်၊ (၃) ဆိုင်ထိုင် မောင်တိုး နေရာ တွင် လူစား ခန့်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အရ ရဲစခန်းသို့ တိုင်တန်းသောကြောင့် မောင်တိုးအပေါ်တွင် ဖမ်းဆီး အရေးယူခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ငွေပေါင်း ၂ သောင်းကျော် ကွာခြားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရုံးခွေတွင် စာရင်းစစ် အဖွဲ့မှ အသေးစိတ် အစီရင်ခံသည်။ အယူခံတရားလိုသည် အဆိုပါ စာရင်းများ မှားယွင်းနေပါသည်ဟူ၍ ယေဘုယျတင်ပြခြင်းမှလွဲပြီး မည်ကဲ့သို့ မှားယွင်းနေကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ အယူခံတရားလို၏ အဓိကတင်ပြချက်မှာ စာရင်း များ စစ်ဆေးသောအချိန်တွင် မိမိကို ဖမ်းဆီးထားသောကြောင့် ရှင်းလင်း နိုင်ခွင့် မရှိကြောင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဌာနချုပ်ဦးစီး ဦးအုန်းမောင် (လိုပြ-၁၁) က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

“ပထမငွေလျော့ကြောင်း သိစဉ်က ဆိုင်ထိုင် မောင်တိုးကို ကျွန်တော်က ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က စာရင်းများ ပျောက်ချင်ပျောက်မည်၊ သို့အတွက် မင်းကိုယ်တိုင် ရှာဖွေပြီး စစ်ဆေးရေး အဖွဲ့သို့ တင်ပြဘို့ ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။ မောင်တိုးကိုယ်တိုင် လာ၍ရှင်းပါသည်။ ရှင်းလင်း၍ မရပါ။ ကွာနေကြောင်း သိရပါသည်။”

ထို့ကြောင့် တရားခံသည် စာရင်းများကို မူလ ပထမကပင် ရှင်းလင်းပေသည်။ အချုပ်ခံရပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း အာမခံ ချရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ အလို အလျောက် စာရင်းများကို သွားရောက် စစ်ဆေးနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ ဤသို့ စစ်ဆေး

မောင်တိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ကြည့်ရှုရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကို သက်ဆိုင်ရာတို့မှ ခွင့်ပြုခြင်းမရှိပါဟူ၍ အကြောင်း
မပေါ်ပေါက်ချေ။ အမှုစစ်ဆေးသော ရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါမှာလည်း စာရင်း
များစွာဆေးရန် အချိန်အလုံအလောက် ခွင့်ပြုခဲ့ပေသည်။ အခြေခံ စားကုန်ဆိုင်
များနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကုန်ပစ္စည်းများ ပေးပို့သော အခါတွင် စာရင်းနှင့် ပေးပို့၍
ဆိုင်ထိုင်ကဖြစ်စေ၊ ဆိုင်ထိုင်၏ လွှဲအပ်ခြင်းခံရသူကဖြစ်စေ လက်မှတ်ထိုး ယူရသည်။
ထို့နောက် ရောင်းချပြီးသော ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ရငွေကိုလည်း စာရင်းပြုလုပ်၍
ဆိုင်ထိုင်က လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ရုံးချုပ်သို့ ပြန်လည် ပေးပို့ရသည်။ လက်ခံရရှိပြီး
သော ပစ္စည်းသည်၊ ရောင်းချပြီးဖြစ်၍ ငွေရကြောင်း မပြနိုင်လျှင် ကုန်ပစ္စည်းလက်ကျန်
ရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ထိုင် လက်ခံရယူထားသော ပစ္စည်းအတွက်
ငွေရပြီးကြောင်းလည်း မပြနိုင် လက်ကျန်ပစ္စည်းလည်း မပြနိုင်လျှင် ဆိုင်ထိုင်တွင်
တာဝန်ရှိရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်ခဲ့ဖြစ်
သော ယခုအချိန်အခါမျိုးတွင် တိုင်းပြည်ဝန်ထမ်း အားလုံးတို့သည် တာဝန်ကို အတိ
အကျယူနိုင်ရန် များစွာ လိုလားအပ်ပေသည်။ မိမိတာဝန်ယူရသည့် အလုပ်တခုနှင့်
ပတ်သက်သော အကျိုးအမြတ် အခွင့်အရေးတို့ကို အပြည့်အဝ ရယူခဲ့လျှင် ယင်း
အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော တာဝန်ကိုလည်း အပြည့်အဝ ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်ပေ
သည်။ တရားခံမောင်တိုးက မိမိသည် ပညာအရည်အချင်း ၆ တန်းမျှသာရှိကြောင်း
တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် မောင်တိုးကို ဌာနဆိုင်ရာ အနေနှင့် ကာယ၊ ဥာဏစွမ်းအား
အလိုက်နေရာချထားပေးသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်ပေသည်။ အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်
တတ်မြောက်ခြင်းမရှိ၍ အမှားအယွင်း ခွင့်ပြုပါဆိုသော တောင်းပန်ချက်များကို
လက်ခံစဉ်းစားရန်အကြောင်းမရှိ။

အယူခံ တရားလို၏ ပညာရှိရွှေနေကြီးက ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ခြင်း
မရှိခဲ့သောကြောင့် မိမိအမှုသည်မှာ ခုခံဖြေရှင်းရန် အခွင့်အရေး မရရှိခဲ့ကြောင်း
ကို တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ ယခုအမှုတွင် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန်အတွက်
အဖွဲ့ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သော်လည်း ဆိုင်ထိုင်အပေါ် တွင် ရဲဌာနသို့ တချိန်
တည်း တိုင်တန်းခဲ့သောကြောင့် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှုအဖွဲ့၏ တွေ့ရှိချက်ကို မသိနိုင်ခဲ့ပေ။
သို့ရာတွင် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ပေါ်ပေါက်သော ပြစ်မှုနှင့်
ပတ်သက်ပြီး မည်သူတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု မသဲကွဲသော အခါများတွင် ပြုလုပ်ရန်
လိုခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဆိုင်ထိုင်ကတာဝန်ရှိသည်။ သို့မဟုတ် အရောင်းဈေးသည်
တယောက်ယောက်က တာဝန်ရှိသည်။ သို့မဟုတ် အခြားက တာဝန်ရှိသည်ဟု အငြင်း
ထွက်သည် မဟုတ်ချေ။ ငွေကွာခြားခြင်းရှိမရှိသာ အငြင်းထွက်ပေသည်။ ငွေကွာခြား
ခဲ့လျှင် တာဝန်ရှိသူမှာ ဆိုင်ထိုင်သာဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထိုင်သည် ပေးပို့သောပစ္စည်းများကို

စာရင်းနှင့် လက်ခံယူသည်။ စာရင်းနှင့် ရောင်းရငွေများ သွင်းသည်။ စာရင်းနှင့် လက်ကျန်ပစ္စည်း ထားရမည်ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူ၏ ပညာရှိ အကျိုးဆောင် ကြီးသည် ဌာနဆိုင်ရာ အရေးယူမှု ပျက်ကွက်ခြင်း နှင့်ပတ်သက်သော စီရင်ထုံး အစောင်စောင်ကို တင်ပြ လျှောက်လဲသည်။ ဤစီရင်ထုံးများအနက် မောင်ဟန်စိုး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ (၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့မြင်ရသည်။—

၁၉၇၄
—
မောင်တိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

* * * *

ငွေစာရင်းကွာခြားခြင်းကို တိုင်တန်းလျှင် ပြည့်စုံ သေချာစွာ စာရင်းအင်း စစ်ဆေးခြင်း၊ ဌာနဆိုင်ရာ နည်းဖြင့် စစ်ဆေးကာ တာဝန်သတ်မှတ်ခြင်း၊ လိုငွေကို တာဝန်ရှိသူက သင့်တော်သောနည်းဖြင့် ပေးသွင်းစေခြင်း စသည်ကို ဝိရိယစိုက်ထုတ်၍ ပြုလုပ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ကြိုကြိုက်သလိုမှတ်ချက်ပြုခဲ့ကြဘူးပြီ။ ယင်းသို့ မမူဘဲ၊ တာဝန်ရှိသူဟု ထင်ရသူ တဦးဦးကို ရာဇဝတ် ရုံးသို့ တင်ပို့ လျှင် တာဝန်ကျေပြီဟု မမှတ်ယူသင့်၊ ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ် စစ်ဆေး၍ ကြုံရာ တရားခံကို ရာဇဝတ်ရုံး သို့ တင်ပို့ခြင်းဖြင့် မျှတမှုကင်းမဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

* * * *

ယင်းစီရင်ထုံးအရ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောပေါက်မိသည်မှာ ဌာနဆိုင်ရာ စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ တာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်ရသူတဦးဦးကို ရုံးသို့တင်ပို့ရန် မသင့်ကြောင်းဖြစ်သည်။ အမှုအကြောင်းချင်းရာ အမျိုးမျိုးတို့မှာ တမှုနှင့်တမှု တူညီနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် တရားခံအား အပြစ်မှ လွတ်ရမည်ဟူ၍ တထစ်ချ မှတ်ယူ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ အမှု အကြောင်းခြင်းရာ တမျိုးစီကို သီးခြားစိစစ်၍ မည်သည့်အမှုမျိုးတွင် တာဝန်ရှိသူ ထုတ်ဖော်နိုင်ရန် အတွက် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုလိုသည်။ မည်သည့်အမှုမျိုးကိုမလိုဟူ၍ ဝေဖန်လုံးသပ်ချမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှုနှင့် တရားရုံးတွင် စစ်ဆေး ကြားနာခြင်းတို့မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖြေရှာသော အခါတွင် တူညီကြသည် မဟုတ်ချေ။ ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှုတွင် ဂျီဆာကြူလာ ပြဋ္ဌာန်း ချက်များအရ၊ သက်ဆိုင်သူ အပေါ်တွင် မိမိတို့ဌာနအနေဖြင့် မည်သို့ အရေးယူသင့် ကြောင်း အဖြေရှာချခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံးတွင် စစ်ဆေး ကြားနာခြင်းမှာ တရားခံသည် စွဲဆိုထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မအရ၊ အပြစ် ရှိ-မရှိ အဖြေ ရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းမှု ကြိုတင်ပြုလုပ်ပြီးမှ ပြည်သူ့ရဲ တပ်ဖွဲ့ သို့ တိုင်တန်းသင့်သည်ဆိုသော အတွေးအခေါ် အယူအဆကို ကျွန်ုပ်တို့ သဘော မကုန်နိုင်ချေ။

(၁) ၁၉၇၀ ခု၊ အထူးရာဇဝတ်ရုံး အယူခံအဖွဲ့၏ စီရင်ထုံးများ စာ-၃၀၇။

၁၉၇၄

မောင်တိုး
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

တရားခံသည် စွဲဆိုထားသော ပြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အပြစ်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်သည်။ အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားသော အခါတွင် အချင်းဖြစ် ဆိုင်ထိုင်ကို လစဉ်အချိန်မှန် စာရင်းများ စစ်ဆေးခဲ့ခြင်း မတွေ့ရချေ။ အကယ်၍သာ တာဝန်ရှိသူများက စာရင်းများ အချိန်မှန် စစ်ဆေးခဲ့လျှင် ဤမျှထိ အောင် ငွေကွာခြားမှု ပေါ်ပေါက်နိုင်ဘွယ်ရာရှိမည် မဟုတ်ချေ။ တရားခံသည် ယခင်က နာမည်ပျက်မရှိခဲ့ဘဲ တာဝန်ကျေပျော်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်းလည်း သက်သေထွက်ချက် ရှိသည်။ အခြေခံစားကုန်ဆိုင်နှင့် ပတ်သက်သော ငရုတ်ကြက်သွန် အစရှိသည့် ပစ္စည်း များမှာ သဘာဝအလျောက် လျော့နည်းနိုင်သော ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထိုင် အနေနှင့် သိမ်းဆည်း သိုလှောင်ရန်လည်း လွယ်ကူသော ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်ပေ။ ဤအချက်များကို ထောက်ထားပြီး တရားခံအပေါ်တွင် အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်သော အခါမှာ သက်ညှာစွာ စဉ်းစားသင့်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို မောင်တိုး အပေါ်တွင် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ၊ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀) ဆယ်နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပုဒ်မ ၄၀၉ အရ၊ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၅) ငါးနှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးကြည်မြတို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးပဏ္ဍိရွှေ

နှင့်

† ၁၉၇၄

စက်တင်ဘာလ
၆ ရက်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇၊ မယားခိုးမှု မြောက်ရန် အင်္ဂါရပ်များ၊ လျှောက်ထားသူသည် လင်ရှိမယားဖြစ်ကြောင်းနှင့် လင်နှင့် တရားဝင်ကွာရှင်းခြင်း မရှိသေးကြောင်းကို သိရှိနိုင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန်အကြောင်းရှိခြင်း၊ လင်ရှိ မယား ကိုယ်တိုင်က ကာမစပ်ယှက်သည်ဟု ထွက်ဆိုခြင်း၊ ဤကိစ္စမျိုးတွင် မျက်မြင် သက်သေရရန် ခဲယဉ်းခြင်း၊ လျှောက်ထားသူက ငြင်းဆိုသော်လည်း ယုံကြည်လောက်အောင် ဖြေရှင်းချက် မပေးနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မယားခိုးမှုမြောက်ရန် အောက်ပါ အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံရမည်။ ယင်း တို့မှာ (၁) လင်ရှိမယားဖြစ်ကြောင်းသိခြင်း၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိခြင်း(၂)ယင်းကို သိလျက် သို့မဟုတ်၊ ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက် ထိုခိန်းမနှင့် ကာမစပ်ယှက်ခြင်း (၃) ထိုသို့ ကာမစပ်ယှက်သည်ကို လင်ဖြစ်သူက သဘောမတူခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ။ယခုအမှုတွင် တရားတည်း နေထိုင်သူများဖြစ်ကြသောကြောင့် မကြည်သည်ခံ ဘဝသိမ်းတီး၏ မယားဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ဖိုးတီး နှင့် တရားဝင်ကွာရှင်းခြင်း မရှိသေးကြောင်းကို လျှောက်ထားသူ ဦးပဏ္ဍိရွှေ သိနိုင်လောက်သည်။ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန်အကြောင်းရှိသည်။ လျှောက်ထားသူသည် မကြည်အား ကာမ စပ်ယှက် ကြောင်းကိုမကြည်ကိုယ်တိုင်က ထွက်ဆိုထားသည်။ လျှောက်ထားသူ၏ အမှုအရာ အားဖြင့်လည်း ပေါ်လွင်သည်။ ဤကိစ္စမျိုးတွင် မျက်မြင် သက်သေရရန် ခဲယဉ်းသည်။ လျှောက်ထားသူက ငြင်းကွယ်သော်လည်း ယုံကြည်လောက်အောင် ဖြေရှင်းတင်ပြခြင်း မပြုနိုင်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။မလာ

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးဘရွှေ။

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၇ (ခ)။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၂၀ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်နေ့စွဲပါ ကျိတ်ထိုးမှု၊ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြန်၍ ဆင်ခြင်မှု။

၁၉၇၄

ဦးပဏ္ဍိရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

တောင်သူ မောင်ဖိုးတီးနှင့် မကြည်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် ကျိုက်ထိုမြို့နယ်၊ ပျဉ်းက တိုးကုန်းရွာ၌ ၁၈ နှစ်ခန့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင် လာခဲ့ရာ၊ သားသမီး ၇ ယောက်ပင် ရရှိခဲ့ပြီးနောက်၊ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် လင်မယားချင်း စိတ်ဆိုး၍ မကြည်သည် နေအိမ်မှ ဆင်းသွားသည်။ တရွာတည်းနေ တောင်သူ ဦးပဏ္ဍိရွှေ သည် အခွင့်ကောင်းယူ၍ မကြည်အား မိမိ၏နေအိမ်၌ လက်ခံထားပြီး ကာမစပ် ယှက်သည်။ ဦးပဏ္ဍိရွှေမှာ ငယ်ရွယ်သူမဟုတ်၊ အသက် ၇၀ ရှိလေပြီ၊ မကြည်သည် ဦးပဏ္ဍိရွှေထံ၌ တလခန့် နေထိုင်ပြီးနောက်၊ လင်ဖြစ်သူ မောင်ဖိုးတီးထံ ပြန်လာသည်။ မကြည်အား စွဲလန်းနေသော ဦးပဏ္ဍိရွှေသည် အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မောင်ဖိုးတီး၏ အိမ်ပေါ် အထိ လိုက်လာ၍ မောင်ဖိုးတီး၏ ရွှေမှောက်၌ မကြည်အား ဆွဲခေါ်သည်။ ခေါ်၍မရသောအခါ ဦးပဏ္ဍိရွှေပြန်သွားသည်။ မောင်ဖိုးတီးက မခံ မရပ်နိုင်၍ ဦးပဏ္ဍိရွှေအပေါ်တွင် မယားခိုးမှုစွဲဆိုသည်။

ကျိုက်ထိုမြို့နယ်၊ ပြည်သူ့ တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၆၃၇/၇၃ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ၊ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်တနှစ် အပြစ်ပေးခြင်း ခံရပြီး၊ ကျိုက်ထိုမြို့၊ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၂၀/၇၃ တွင် အယူခံ ပလပ်ခြင်းခံရသော ဦးပဏ္ဍိရွှေက အောက်ရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် ဤဗဟိုတရားရုံးတွင် ယခုပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသည်။

မယားခိုးမှုမြောက်ရန် အောက်ပါ အင်္ဂါများနှင့် ပြည့်စုံရမည်။ ယင်းတို့မှာ (၁) လင်ရှိမယားဖြစ်ကြောင်း သိခြင်း၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိခြင်း၊ (၂) ယင်းကိုသိလျက် သို့မဟုတ်၊ ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက် ထိုမိန်းမနှင့် ကာမ စပ်ယှက်ခြင်း၊ (၃) ထိုသို့ ကာမစပ်ယှက်သည်ကို လင်ဖြစ်သူက သဘောမတူခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် တရွာတည်း နေထိုင်သူများ၊ ဖြစ်ကြသောကြောင့်၊ မကြည်သည် မောင်ဖိုးတီး၏ မယားဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ဖိုးတီးနှင့် တရားဝင် ကွာရှင်းခြင်းမရှိသေး ကြောင်းကို လျှောက်ထားသူ ဦးပဏ္ဍိရွှေ သိနိုင်လောက်သည်၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိသည်။

လျှောက်ထားသူသည် မကြည်အား ကာမ စပ်ယှက်ကြောင်း မကြည်ကိုယ်တိုင်က ထွက်ဆိုထားသည်။ လျှောက်ထားသူ၏ အမှုအရာအားဖြင့်လည်း ပေါ်လွင်သည်။ ဤကိစ္စမျိုးတွင် မျက်မြင်သက်သေရရန် ခဲယဉ်းသည်။ လျှောက်ထားသူက ငြင်းကွယ် သော်လည်း ယုံကြည်လောက်အောင် ဖြေရှင်းတင်ပြခြင်း မပြုနိုင်။

မကြည်၏လင်ဖြစ်သူ မောင်ဖိုးတီးကမကျေနပ်၍ တရားရုံးတွင်ဦးတိုက်လျှောက်ပြီး တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

တရားလိုဘက်မှ ဤအခြင်းအရာများ ပေါ်လွင်အောင် သက်သေပြနိုင်သဖြင့် မူလရုံးနှင့် အယူခံရုံးတို့က လျှောက်ထားသူ အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ၊ ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း တွေ့ရှိချက်မှာ မှန်ကန်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူသည် သူတပါး၏ အိမ်ထောင်ရေးကို ကြီးစွာ အနှောင့်အယှက် ပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကျူးလွန်ခဲ့သော လူမှုရေးပြစ်မှုနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် တနှစ်သည် လျော်ကန်သင့်မြတ်ပေသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် လျှောက်ထားသူ အပေါ်တွင် မူလရုံးနှင့် အယူခံရုံးတို့ မှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ၊ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်တနှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်ထားခြင်းကို အတည်ပြု၍ ယခုပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ဦးပဏ္ဍိရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြ နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၄

ဩဂုတ်လ
၂၈ ရက်။

ဦးမေရာမေဒင် *

နှင့်

မသန်းညွန့်

နှုတ်သက်သေခံချက်အပေါ် လက်ခံခြင်း၊ တရားဝင် အကြင်ထင်မယားတို့၏ ပြုမှုဆက်ဆံပုံ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နှုတ်သက်သေခံချက်မှာ မည်သူ့ ကိုမဆို သင်ကြား၍ လွယ်ကူစွာ သက်သေ
ခံခိုင်းနိုင်သဖြင့် သေချာချင့်ချိန်ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးမှသာလျှင် လက်ခံရမည်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ အကျိုးဆောင် ဦးထွန်းဝေ။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ အကျိုးဆောင် ဦးတင်အောင်။

မန္တလေးမြို့၊ အရှေ့မြောက်မြို့နယ်၊ ပြည်သူ့တရားရုံး၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၁၈၆/
၇၂ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ မသန်းညွန့်က လျှောက်ထားသူ ဦးမေရာမေဒင် အပေါ်
ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မြို့နယ်ပြည်သူ့ တရားရုံးက
ဦးမေရာမေဒင် အပေါ်တွင် ဒဏ်ငွေ ၁,၀၀၀ (တထောင်ကျပ်တိတိ) ပေးဆောင်စေရန်
နှင့် အကယ်၍ ဒဏ်ငွေမဆောင်လျှင် အလုပ်မဲ့ထောင်ဒဏ်တနှစ် ကျခံစေရန် အပြစ်
ပေးခဲ့လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ နည်းသည်ဟု မသန်းညွန့်က ယူဆပြီး၊ မန္တလေးမြို့
ရုံးထိုင် မန္တလေးတိုင်း ပြည်သူ့တရားရုံးသို့ ဦးမေရာမေဒင် အပေါ်တွင် ပြစ်ဒဏ်
တိုးမြှင့်ပေးရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မန္တလေးတိုင်း ပြည်သူ့တရား
ရုံးက ဦးမေရာမေဒင် အပေါ်တွင် ပြင်ဆင်မှု ဖွင့်လှစ်ပြီး အလုပ်မဲ့ထောင်ဒဏ် တနှစ်နှင့်
ဒဏ်ငွေ ၁,၀၀၀ (တထောင်ကျပ်တိတိ) ပေးဆောင်ရန်၊ ဒဏ်ငွေမဆောင်က အလုပ်မဲ့
ထောင်ဒဏ် ၆ လကျခံရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၇ (ခ)။

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၄၅ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
၁၃ ရက်နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း ပြည်သူ့ တရားသူကြီးအဖွဲ့ အမိန့်ကိုပြန်၍ ဆင်ခြင်မှု။

ဦးမေရာမေဒင်
နှင့်
မသန်းညွန့်။

ယင်းကဲ့သို့ မန္တလေးတိုင်း ပြည်သူ့တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခြင်းကို ဦးမေရာမေဒင်က မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လျှောက်ထားသူအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်၏ လျှောက်ထားချက်များနှင့် လျှောက်ထား ခံရသူအတွက် ဆောင်ရွက်သော အကျိုးဆောင်၏ လျှောက်လဲချက်များကို ကြားနာပြီး ဖြစ်သည့်အပြင် သက်ဆိုင်သည့် အောက်ရုံး အမှုတွဲကိုလည်း သေချာစွာ လေ့လာသုံးသပ်ခဲ့ကြသည်။

မူလတရားရုံးတွင် မသန်းညွန့်က ဦးမေရာမေဒင် အပေါ်၌ တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ သူမ၏ အဒေါ်တော်သူ ဒေါ်သိန်းရင် (ကွယ်လွန်သူ) မှာ ဦးမေရာမေဒင်နှင့် မည်သို့မျှ တော်စပ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ဦးမေရာမေဒင်က ဒေါ်သိန်းရင်သည် ၎င်း၏ဇနီး ဖြစ်ပါသည်ဟု သတင်းစာတွင် ကြေငြာသဖြင့် အသရေပျက်မှုပုဒ်မ ၅၀၀ အရ တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးမေရာမေဒင်က ဒေါ်သိန်းရင်သည် ၎င်း၏ဇနီး ဖြစ်၍သာ သတင်းစာတွင် အမှန်အတိုင်း ကြေငြာသဖြင့် အပြစ်မရှိဟု ထုချေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအမှုတွင်အဓိကဆုံးဖြတ်ရမည့် အချက်မှာကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သိန်းရင်သည် ဦးမေရာမေဒင်၏ တရားဝင်ဇနီးဟုတ် မဟုတ်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းရင်၏ ခင်ပွန်းမှာ နာနာမာမက် (ခေါ်) ဦးစိန်ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ဦးမေရာမေဒင်သည် ဒေါ်သိန်းရင်နှင့် ဦးစိန်တို့ထံ၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဦးစိန်နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့မှာ ဘယဆေးရောင်းသော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြသည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဦးစိန်ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။ ဦးစိန် အနိစ္စရောက်ပြီးနောက်၊ ဦးမေရာမေဒင်သည် ဒေါ်သိန်းရင်ထံတွင် ဆက်လက်၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်သိန်းရင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

တရားလိုပြုသက်သေ ဦးဂျာနီနှင့် ဒေါ်စိုးစိုးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးမေရာမေဒင်မှာ ဒေါ်သိန်းရင်ထံတွင် လခဖြင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည့် အလုပ်သမားတယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သော်လည်း ဦးမေရာမေဒင်က ၎င်းသည်လခ မရရှိကြောင်းဖြင့် ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။ မိမိနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်းမရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တဦးတယောက်အတွက် လခမယူဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ပါသည် ဆိုခြင်းမှာ သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်နေသည်။

၁၉၇၄

ဦးမေရာမေဒင်
နှင့်
မသန်းညွန့်။

ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သိန်းရင်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာတဦးဖြစ်ပြီး၊ နတ်ကိုးကွယ်သည့် နတ်ကတော်တဦးဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း တရားလိုပြသက်သေများက အထောက်အထားများဖြင့် ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ဦးမေရာမေဒင်က ဒေါ်သိန်းရင်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်ကြောင်း၊ နတ်မကိုးကွယ်ကြောင်း၊ နတ်ကတော်လည်းမဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။ တန်ဖိုးအားဖြင့် တသိန်းခန့်တန်သော လက်ဝတ်တန်ဆာပစ္စည်းမျိုးကို ဆင်ယင်ထားသည့် မနွဲ့လေးနတ်ရုပ်ကို ဒေါ်သိန်းရင်က ၎င်း၏တိုက်တွင် ထိန်းသိမ်းထားရှိခြင်းကို အငြင်းမထွက်ပေ။ အမရပူရိမ္မိနယ်အပိုင် ရတနာဂူ နတ်ကွန်းတွင် ၁၈ နှစ်အတွက် ဆိုင်းတီးခွင့်ပေးသည့် စာချုပ်တွင် ဒေါ်သိန်းရင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်းမှာလည်း စာချုပ်၌ ပေါ်လွင် ထင်ရှားလေသည်။ နတ်မကိုးကွယ်ဘဲလျက် ရတနာစီချယ်ထားသည့် မနွဲ့လေးရုပ်ပုံကို မိမိ၏အိမ်တွင် ထားရှိခြင်းမှာ သဘာဝအားဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပေ။ စာချုပ်စာတမ်းတွင် ဒေါ်သိန်းရင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်းမှာလည်း ၎င်းသည် နတ်၏ အရေးကိစ္စတွင် အရေးပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသဖြင့်သာလျှင် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ သဘောပေါက်နိုင်လေသည်။

ဦးမေရာမေဒင်က အထက်ဖော်ပြပါ အချက်များကို မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုသည်။ ၎င်းနှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့ နဂါဖတ် (လက်ထပ်) ခြင်းကသာလျှင် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေထူခဲ့သည်။

ဦးမေရာမေဒင်၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ၎င်းနှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့မှာ ၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ မတ်လလောက်က နဂါဖတ် (လက်ထပ်) ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိခဲ့သည်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုလျှင် ဒေါ်သိန်းရင် မကွယ်လွန်မီ ၁၂ နှစ်ခန့်ကပင် ၎င်းနှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့မှာ တရားဝင် အကြင်လင်မယားဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ဤအချက်မှန်ကန်ခဲ့လျှင် ဦးမေရာမေဒင်၏ အပြုအမူနှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့၏ အပြုအမူမှာ အခြားလူများနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရာတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး လင်မယားဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ဖြစ်သင့်ပေသည်။ သဘာဝအတိုင်းဆိုလျှင် တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးသော ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ အခြားလူများရှေ့တွင် မိမိတို့သည် အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြောင်း ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ဆံပြောဆိုရမည်သာဖြစ်လေသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ရှက်ကြောက်ရန်လိုမည်မဟုတ်ချေ။

ဒေါ်သိန်းရင်ကလည်း ဦးမေရာမေဒင်သည် သူမ၏ တရားဝင်ယောက်ျား ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူမ၏ ဆွေမျိုးများအား ပြောပြရန် နှောင့်နှေးလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ဒေါ်သိန်းရင်က ၁၂ နှစ်လုံးလုံး သူမ၏ ဆွေမျိုးများအား လက်ထပ်ကြောင်း မပြောခဲ့ခြင်းမှာ

သူမနှင့် ဦးမေရာမေဒင်တို့မှာ တရားဝင် လက်ထပ်ခြင်းမရှိ၍သာ မပြောခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

၁၉၇၄

ဦးမေရာမေဒင်နှင့် မသန်းညွန့်၊

ဒေါ်သိန်းရင် ကွယ်လွန်သောအခါတွင်လည်း ဦးမေရာမေဒင်သည် တရားဝင် ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့လျှင် ၎င်းဆောင်ရွက်သင့်သည့် ကိစ္စများကို ရဲရဲတင်းတင်း ဆောင်ရွက်ရမည်သာဖြစ်လေသည်။ အသုဘဘိတ်စာတွင် ဒေါ်သိန်းရင်သည် ၎င်း၏ ဇနီး ဖြစ်ကြောင်း ထည့်သွင်းသင့်သည်။ ဒေါ်သိန်းရင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရာတွင်လည်း မူဆလင် ထုံးစံအရ ၎င်းက တာဝန်ယူ၍ သင်္ဂြိုဟ်ရပေမည်။ မိမိ၏တရားဝင်ဇနီးဖြစ်ခဲ့လျှင် မည်သူ့ ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့နေရန် လိုမည်မဟုတ်ချေ။ ဦးမေရာမေဒင်က၊ ဒေါ်သိန်းရင်၏ အမျိုးများကို ကြောက်ရွံ့ရသဖြင့်၎င်းတို့ စီမံသည့်အတိုင်း ခံရပါသည်ဆိုခြင်းမှာ သဘာဝအားဖြင့် လက်မခံနိုင်ပေ။ လူတို့၏ ထုံးတမ်းအရဆိုလျှင် မည်သည့်ဘာသာကို ကိုးကွယ်သည့် လူမျိုးပင်ဖြစ်စေ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းကိစ္စမှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတရပ်ဖြစ်ပေသည်။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်ထောင်ရေး ဘဝကို တည်ဆောက်ခြင်းမှာ ဘဝတသက်တာအဘို့ အလွန်အရေးကြီးသည့် ပြဿနာတရပ်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် တရားဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ပါမူ လျှို့ဝှက်စရာ မလိုဘဲ၊ တလောကလုံးကို သိစေရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ အထူးသဖြင့် တအိမ်ထဲ အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်ပါက ပိုမို၍ပင် တလောကလုံးကို လင်မယား ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေသင့်သည်။

ဦးမေရာမေဒင်သည် ဒေါ်သိန်းရင်နှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ကြောင်း စာချုပ် စာတမ်း အထောက်အထား မတင်ပြနိုင်ချေ။ နှုတ်အားဖြင့် သက်သေခံချက်ပေးနိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကိုသာ သက်သေထူခဲ့လေသည်။ ထိုသက်သေတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များမှာ သံသယရှိစရာ အောက်ပါအချက်များ ပါရှိလေသည်—

- (၁) ဦးမေရာမေဒင်၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ဦးဘစိန် ထွက်ဆိုချက် ကွဲလွဲမှု ရှိနေခြင်း၊ ဦးမေရာမေဒင်က ၎င်းသည် ဒေါ်သိန်းရင်နှင့် လက်ထပ်ရန် အတွက် ဦးသန်းဖေထံသို့ သွားပြီး စတင်တိုင်ပင်ရန် ထွက်ဆိုသော်လည်း၊ ဦးဘစိန်က ၎င်းအနေဖြင့် မေရာမေဒင်နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့ နေထိုင်ပုံမှာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း မရှိဟုယူဆ၍၊ ၎င်းကို နဂါဖတ် (လက်ထပ်) ရန်အတွက် ဦးသန်းဖေတို့နှင့် အတူ တိုင်ပင်၍ ဆောင်ရွက်ကြကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။

လက်ထပ်ပုံ၌ ဒေါ်သိန်းရင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးတဦး တယောက်မျှ မပါရှိခြင်း၊

၁၉၇၄

ဦးမေရာမေဒင်
နှင့်
မသန်းညွန့်။

- (၃) လက်ထပ်ပြီးနောက် ဒေါ်သိန်းရင်ဘက်မှဆွေမျိုးများအား အကြောင်းမကြားခြင်း၊
- (၄) ဒေါ်သိန်းရင်၏ အရပ်က မိတ်ဆွေများကို ပြောမပြုခြင်း၊
- (၅) ဦးထွန်းရင် (ခံပြုသက်သေ-၇) ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ၊ ဦးမေရာမေဒင်နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့မှာ တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်း မရှိဟုယူဆချက်ရှိနေခြင်း၊ ဦးထွန်းရင်က “ခင်ဗျားနာမကျန်းဖြစ်နေပြီ၊ မေရာမေဒင်နှင့် ခင်မောင်သန်းတို့ကိုရည်ညွှန်း၍ သူတို့အတွက်ခိုင်လုံတာ ဘာလုပ်ထားလဲလို့ပြောတော့ ဒေါ်သိန်းရင်က သူတို့နှစ်ယောက်အပြင် ဘယ်သူရှိသေးလဲလို့ပြောပါသည်။ ဒေါ်သိန်းရင်က ငါတို့ဟာ နဂါဖတ်ထားပြီးသားကိစ္စဘဲဟု ကျွန်တော့အား ပြန်၍ ပြောသည်” ဟု တွက်ဆိခဲ့သည်။

နှုတ်သက်သေခံချက်မှာ မည်သူ့ကိုမဆို သင်ကြား၍ လွယ်ကူစွာသက်သေခံခိုင်းနိုင်သဖြင့် သေချာစွာ ချင့်ချိန် ဝေဖန် သုံးသပ်ပြီးမှသာလျှင် လက်ခံရမည်ကိုလည်း သတိပြုရပေမည်။ သက်သေများ လက်ထပ်သည့်ခုနှစ်ကို ၁၉၆၀ ခုနှစ်ဖြစ်ကြောင်းတိကျစွာတညီတညွတ်တည်း ပြောပြနိုင်ခြင်းမဲ့ သင်ကြားပေးထားခြင်းမရှိဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဦးမေရာမေဒင်က အိမ်ထောင်စု ဇယားစာရင်းတွင် ၎င်းသည် အိမ်ထောင် ဦးစီးအဖြစ်ပါဝင်နေ၍ ဒေါ်သိန်းရင်၏ ယောကျ်ားဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း ဖော်ပြသည်။ ယင်းအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးမေရာမေဒင်၏ အကျိုးဆောင်က လျှောက်ထားသည့် အတိုင်း တရားမျှတမှု ဖြစ်စေရန်အတွက်၊ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ဌာနမှ ဦးဟုတ်ရီဆိုသူကိုလည်း မန္တလေးတိုင်း တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ ခေါ်ယူစစ်ဆေး စေခဲ့လေသည်။

ဦးဟုတ်ရီက—

“ပထမတွင် ကျွန်တော်က ဦးမေရာမေဒင်နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့ ဇနီးတော်စပ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြည့်သွင်းရေးသားလိုက်ပါသည်။ တထိုင်တည်း မှာပင် ရကစ ဦးမောင်ကြီးနှင့်ဦးရဲမင်းတို့က မေရာမေဒင်နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်တို့မှာ မည်သို့မှ တော်စပ်ခြင်းမရှိ ဆရာတပည့်ပါဟု ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မေရာမေဒင်၏ နိုင်ငံခြား မှတ်ပုံတင်ကို တောင်းယူ ကြည့်ရှုပါသည်။ ဦးမေရာမေဒင်၏ မှတ်ပုံတင် လက်မှတ်ကို ကြည့်ရှုရာ အမှတ်စဉ် (၁၀) တွင် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါ။ အမှတ်စဉ် (၁၃) တွင် ဒေါ်သိန်းရင်အား အခေါ်ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် မှားမှန်းသိသဖြင့် ဒေါ်သိန်းရင်အား ဇနီးဟု ဖော်ပြထားခြင်းကို ဖျက်၍ ပြင်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

၁၉၇၄

ဦးမေရာမေဒင်
စာအုပ်အစဉ်
မသန်းညွန့်။

ဟုထွက်ဆိုလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမေရာမေဒင်၏ တင်ပြချက်မှာ အထောက်အထား မခိုင်လုံကြောင်း ပေါ်လွင်ခဲ့ပေသည်။

ဦးမေရာမေဒင်သည် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် ကိုင်ဆောင်သူတဦးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် ဥပဒေအပိုဒ် ၁၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားသားများ ကိုင်ဆောင်သော လက်မှတ်တွင် ဖော်ပြထားသည့် အချက်အလက် များ တိကျမှု ရှိစေရန်အတွက် အခြေအနေပြောင်းလဲမှုရှိလျှင် မှတ်ပုံတင်ရုံးသို့ ၁၄ ရက် အတွင်း အကြောင်းကြားရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးမေရာမေဒင်သည် ဒေါ်သိန်းရင်နှင့် လက် ထပ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ၁၂ နှစ်မျှကာလပတ်လုံး မှတ်ပုံတင်ရုံးသို့ အကြောင်း မကြားခဲ့ပေ။ ဦးဟုတ်ရီက—

“ မေရာမေဒင်၏ နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်လက်မှတ်ကို ကြည့်ရှုရာ အမှတ် စဉ် (၁၀) တွင် အိမ်ထောင်ရှိ မရှိဖော်ပြထားဘဲ၊ အမှတ်စဉ် (၁၃) တွင် ဒေါ်သိန်းရင်အား အဒေါ်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ အမှတ်စဉ် (၁၀) တွင် အိမ်ထောင် လက်ရှိဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း မုဆိုးဘိုဟု ဖော်ပြ ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ”

ဟု ထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သင့်သည်ကို ဦးမေရာ မေဒင်က ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဦးမေရာမေဒင်သည် ဒေါ်သိန်း ရင်နှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမရှိ၍ မှတ်ပုံတင်ရုံးသို့ အကြောင်းမကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်ဟု ယူဆရန်မှတစ်ပါး အခြားထင်မြင်ယူဆဘွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ခုတည်းမရှိချေ။

ဦးမေရာမေဒင်သည် ဥပဒေအရသော်၎င်း၊ လူမှုရေးအရသော်၎င်း တရားဝင် ယောက်ျားတို့၏ မိမိ၏ ဇနီးအပေါ်တွင် ဆောင်ရွက်သင့်သည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေပေသည်။ လက်ထပ်ပါသည်ဟု နှုတ် သက်သေခံ တင်ပြရုံမျှနှင့် သဘာဝတရားကို ဆန့်ကျင်ပြီးအဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သဘာဝတရားအရဆိုလျှင် ဦးမေရာမေဒင်သည် ဒေါ်သိန်းရင်၏ တရားဝင်ယောက်ျားတဦး မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဦးမေရာမေဒင်သည် ဒေါ်သိန်းရင်၏ တရားဝင်ခင်ပွန်းသည်မဟုတ်ပါဘဲလျက်နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်သည် ၎င်း၏ဇနီးပါဟုသတင်း စာတွင် ၂ ကြိမ်တိတိကြော်ငြာခြင်းမှာ အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လေသည်။

၁၉၇၄

ဦးမေရာမေဒင်
နှင့်
မသန်းညွန့်။

ဦးမေရာမေဒင်၏ အကျိုးဆောင်က ဦးမေရာမေဒင်အပေါ်တွင် ထောင်ဒဏ် ပေးထားခြင်းမှာ မသင့်လျော်ကြောင်းဖြင့် လျှောက်လဲခဲ့သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ၊ မည်သူမဆို အခြားသူတဦး၏ အသရေကို ဖျက်လျှင် ထိုသူကို ၂ နှစ်အထိ အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ဒဏ် ၂ ရပ်စလုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပေသည်။

ဥပဒေအရ အသရေဖျက်မှုကျူးလွန်သူကို ထောင်ဒဏ်ပေးနိုင်သည်မှန်သော်လည်း ဦးမေရာမေဒင်အပေါ်တွင် မန္တလေးမြို့၊ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးက ထောင်ဒဏ်တနှစ် ပေးခြင်းမှာ အမှု၏ဖြစ်ရပ်နှင့် နှိုင်းချိန်ကြည့်ရာတွင် အနည်းငယ် ကြီးလေးနေသည်ဟု ယူဆရန်ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍၊ မန္တလေးမြို့၊ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးက ဦးမေရာမေဒင်အပေါ် ထောင်ဒဏ်တနှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးမေရာမေဒင်သည် ဤပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ် ၆ လနှင့် ဒဏ်ငွေ ၁,၀၀၀ (တထောင်ကျပ်တိတိ) ပေးဆောင်ရန်၊ ဒဏ်ငွေမဆောင်က အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ် ၆ လကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအောင်ဖေ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးကြည်မြတို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးမြမောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးစောလှိုင်)*

† ၁၉၇၄

စက်တင်ဘာလ
၁၄ ရက်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ချမှတ်သည့်
အမိန့်ကို မကျေနပ်သူသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၀ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန်
လျှောက်ထားခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုစစ်ဆေးကြားနာခြင်း ပြီးဆုံးသော အခါ တရားရုံးက
သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ သင့်တော်သော အမိန့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၁၇ အရ ချမှတ်ရသည်။ ဤကဲ့သို့အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ အမှုတွင် နှစ်ဖက်မှတင်ပြသော သက်သေ
ခံချက်များကို အလေးအနက် စဉ်းစားလျက် သက်သေခံ ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုထင်ရှား
ကြောင်း မတွေ့ရှိပါက ယေဘုယျအားဖြင့် ယင်းပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်းခြင်းခံရသူသို့ ပြန်ပေးရန်
ညွှန်ကြားနိုင်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သူသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၀ အရ
ပယ်ဖျက်ပေးရန်လျှောက်ထားခွင့်ရှိသည်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ ဗဟိုဥပဒေရုံး၊ ရွှေနေကြီး၊ ဦးမြင့်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးဘရွှေ။

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့၊ (ဃ) ရပ်ကွက်၊ ဝေပုလ္လ ၅ လမ်းနေ၊ ဦးစောလှိုင်သည်
လိုင်စင်မဲ့ငွေတိုး ချစားနေကြောင်း မြောက်ဥက္ကလာပမြို့၊ (ဃ) ရပ်ကွက်၊ ဝေပုလ္လ
၃ လမ်းနေ ဦးမြမောင်၏ တိုင်တန်းချက်အရ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့၊ တရားရေးဝန်ထမ်း
အဆင့် (၃) က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၅၀၈/၇၁ တွင် စစ်ဆေးကြားနာပြီး၊
ငွေတိုးချစားသူများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ အရ၊ ဦးစောလှိုင်အား ငွေဒဏ် ၅၀ ကျပ်
စီရင်၍၊ အမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြထားသော အပ်ချုပ်စက်ခေါင်းကို

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၀၄(ခ)။

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၆၃ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ
လ ၂၉ ရက်နေ့စွဲပါ မြောက်ဥက္ကလာပ မြို့နယ်ရုံးထိုင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း ပြည်သူ့ တရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်မှု။

၁၉၇၄

ဦးမြမောင်နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်၊
(ဦးစောလှိုင်)။

မူလပိုင်ရှင် ဦးဝင်းသို့ ပြန်ပေးစေရန်နှင့် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်းခံရသူ ဦးစောလှိုင်သို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချသည်။ ဦးစောလှိုင်သည် ငွေဒဏ်နှင့် ပတ်သက်သော အမိန့်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သက်သေခံ ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အမိန့်ကို သော်လည်းကောင်း အယူခံခြင်း မပြုသော်လည်း ဦးမြမောင်က သက်သေခံပစ္စည်း ပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့် သက်ဆိုင်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် အယူခံသည်။ သို့ရာတွင် မြောက်ဥက္ကလာပ မြို့နယ်ရုံးထိုင် ရန်ကုန်တိုင်း ပြည်သူ့ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၆၃/၇၃ တွင် အောက်ရုံးအမိန့်ကို အတည် ပြု၍ အယူခံလွှာကို ပလပ်လိုက်သောကြောင့် ဦးမြမောင်သည် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုစစ်ဆေး ကြားနာခြင်း ပြီးဆုံးသောအခါ တရားရုံးက သက်သေခံ ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ သင့်လျော်သော အမိန့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ ချမှတ်ရသည်။ ဤကဲ့သို့ အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ အမှုတွင် နှစ်ဘက်မှတင်ပြသော သက်သေခံချက်များကို အလေးအနက် စဉ်းစားလျက် သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း ၍ ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း မတွေ့ရှိပါက ယေဘုယျအားဖြင့် ယင်းပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်း ခြင်းခံရသူသို့ ပြန်ပေးရန် ညွှန်ကြားနိုင်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သူသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၀ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိ သည်။

သက်ဆိုင်ရာအမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်း ၂ ခု ရှိသည့်အနက် အပ်ချုပ်စက်ခေါင်းကို တရားခံ ဦးစောလှိုင်သည် အပေါင်ခံ၍ အတိုးနှင့် ငွေချေးကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် တရားရုံးက ဦးစောလှိုင်အား အပြစ်ပေးပြီး၊ အပ်ချုပ်စက်ခေါင်းကို မူလပိုင်ရှင် ဦးဝင်း သို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားလမ်းမှန်ကျသည်။

ကျန်သက်သေခံပစ္စည်း ပတ္တမြား လက်စွပ်ကို တရားခံ ဦးစောလှိုင်သည် အပေါင်ခံ ၍ အတိုးနှင့်ငွေချေးကြောင်း တရားလို ဦးမြမောင်၏ အဆိုသာရှိ၍ ခိုင်လုံသော သက်သေခံချက်မရှိ၊ တရားခံ ဦးစောလှိုင်ကလည်း ငြင်းဆိုလျက် ယင်းလက်စွပ်မှာ ဦးစောလှိုင်က ဦးမြမောင်အား အရောင်းခိုင်းလိုက်သော အခြားလက်စွပ်အတွက် အာမခံအဖြစ် ခေတ္တ လက်ခံထားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သက်သေများ ပြနိုင်သဖြင့် ပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုမထင်ရှားကြောင်း တွေ့ရသည့် အလျောက် ယင်းလက်စွပ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်းခံရသူ ဦးစောလှိုင်သို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့ခြင်းမှာလည်း တရားလမ်းမှန်ကျပေသည်။

သက်သေခံပစ္စည်း ပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်ထားသော အောက်ရုံး အမိန့်ကို အတည်ပြုသည်။ ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအောင်ဖေ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန်းစင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးမြဝင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၄

နိုဝင်ဘာလ
၇ ရက်။

သက်သေခံဥပဒေ- ကြံ့ရာပါတီဦး၏ ထွက်ဆိုချက်ကို မည်သည့်အခါ ကျန်တရားခံတဦးအပေါ်
အသုံးပြုနိုင်သည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကြံ့ရာပါတီ တဦး၏ ထွက်ဆိုချက်သည် တန်ဖိုးနည်းပါးသော်လည်း ယင်း
ထွက်ဆိုချက်ကို လုံးဝပစ်ပယ်ရမည်မဟုတ်။ ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသော ပတ်ဝန်းကျင်အထောက်
အထားများရှိပြီး သဘာဝယုတ္တိအားဖြင့် ယုံကြည်သင့်သော ထွက်ဆိုချက် ဖြစ်လျှင် အသုံးပြုနိုင်သည်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ ဗဟိုတရားရုံး ရွှေနေ ဦးပေါ် ညွန့်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးဘရွှေ။

ယခု ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသူမှာ သင်္ဘောစက်ဆရာ ဦးမြဝင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၁
ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ပြည်တွင်းရေးကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့ပိုင်
“နဂါးဘွင်း” အမည်ရှိ သင်္ဘောသည် ကျိုက်လတ်မြို့မှ ဆန်များတင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ရှိ
လာရာတွင် သိုးဘုတ်ခံချောင်းအနီးမှာ အစိုးရပိုင်ဆိုင်မှုများကို အနီးအနားမှ လာဝယ်
ကြ ဖူးများအား ဆောင်းချာသည်ဟု သဘင်းရရှိသောကြောင့် သွားရောက် ဖမ်းဆီးသော
အခါတွင် ဆန်ဝယ် ဖူးများနှင့် အတူဖမ်းဆီးရမိသည်။ လှိုကြောင့် သင်္ဘောဆလင်
ဦးလှရွှေ အပါအဝင် ၁၇ ဦးတို့အား ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၆ (၁) အရ တရားစွဲဆိုခံရသော အခါတွင် ငယ်သားအချို့လွတ်၍ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှ
ပါဝင်သူများကို အစိုးရအပြစ်ပေးသည်။ စက်ဆရာ ဦးမြဝင်းလည်း အပြစ်ပေး
ခံရသည်။ ဦးမြဝင်းအပေါ် စွပ်စွဲချက်ရှိသည်မှာ ဦးမြဝင်းသည် သင်္ဘောဆလင်

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမတ် ၄၁၂(ခ)။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၁၃၇ တွင်၊ ချမှတ်သော ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၉ ရက်
နေ့စွဲပါ ကျိုက်လတ်မြို့၊ မြို့နယ်ပြည်သူ့ တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြန်၍ ဆင်ခြင်မှု။

၁၉၇၄

ဦးမြဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်။

ဦးလှရွှေနှင့် တကွ ကျန်သင်္ဘောသားများပါ ပူးပေါင်းကြံစည်ပြီးလျှင် ဘိုးတုတ်
ဝေချောင်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါတွင် သင်္ဘော စက်ပျက်ဟန်ဆောင်၍ ပြင်ဆင်
သည်။ ထိုအချိန်တွင် အနီးအနားမှ ဆန်လာရောက် ဝယ်သူများကို အစိုးရဆန်များ
ရောင်းချသည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဦးမြဝင်းက တင်ပြသည်မှာ ဆန်ရောင်းဝယ်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိလုံးဝ
မသိရပါ။ အမှန်တကယ် စက်ပျက်သောကြောင့် ဘိုးတုတ်ဝေချောင်း အနီးတွင် စက်
ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤ သို့ စက်ခန်းအတွင်းမှာ စက်ပြင်နေရသည် ဖြစ်သော
ကြောင့် သင်္ဘောအပေါ်တွင် ဆန်ရောင်းဝယ်ခြင်း ကိစ္စကို မိမိလုံးဝ မသိကြောင်း
ဖြစ်လေသည်။ သင်္ဘောဆလင် ဦးလှရွှေသည် အစိုးရပိုင်ဆန်များ ရောင်းချခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ဆန်များကို ရောင်းချနိုင်ရန်အတွက်
စက်ဆရာ ဦးမြဝင်းနှင့် ကြိုတင်တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ယခင်ကလည်း ဤသို့ပင်ဆန်များ
ခိုးယူရောင်းချသော နေရာဖြစ်သည့်ဘိုးတုတ်ဝေချောင်း အနီးတွင် ဦးမြဝင်းက သင်္ဘော
ကို စက်ပျက်ဟန်ဆောင်၍ ရပ်ခေးကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးလှရွှေ၏ ထွက်ဆိုချက်
သည် ပူးတွဲဘုရားခံဘဦး၏ ထွက်ဆိုချက်ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းထွက်ဆိုချက် တခုတည်း
အနေဖြင့် တန်ဖိုးရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် အမှုကိုစိစစ် လေ့လာသော အခါ
တွင် ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသော ပတ်ဝန်းကျင် အထောက်အထားများ ရှိနေ
ကြောင်းနှင့် သဘာဝယုတ္တိအားဖြင့်လည်း ယုံကြည်သင့်သော ထွက်ဆိုချက် ဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။

ကျန်ရာပါတဦး၏ ထွက်ဆိုချက်သည် တန်ဖိုး နည်းပါးကြောင်း စီရင်ထုံး အစောင်
စာအုပ်တွင် မရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျန်ရာပါတဦးဖြစ်သော ကြောင့်
ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို လုံးဝပယ်ပယ်ရမည် ဟူ၍လည်း မဆိုသာပေ။ ယခုကိစ္စမှာ
ဆလင် ဦးလှရွှေသည် မိမိအတွက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး စက်ဆရာ ဦးမြဝင်းအပေါ်
ပုံချသည့် ထွက်ဆိုချက်မျိုး မဟုတ်ချေ။ မိမိကိုယ်တိုင် အပြစ်ကျူးလွန်မိကြောင်းကို
ဝန်ခံသည်။ ဤ သို့ဖြစ်မှ ကျူးလွန်နိုင်ရန်အတွက် စက်ဆရာ ဦးမြဝင်း၏ အကူအညီကို
ရယူကြောင်းလည်း ထွက်ဆိုသည်။

ယခုဖမ်းဆီး ရမိခြင်းမှာ ယခင်ကလည်း ထိုနေရာတွင် အလားတူရောင်းချသည့်
ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟု သဘင်းရရှိသောကြောင့် လိုက်လံဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။ ထို့ကြောင့် အစိုးရဆန်များ ခိုးဝယ်လေ့ရှိသော နေရာတွင်မှ မတော်တဆ
စက်ပျက်ရသည် ဆိုခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်လွန်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဆလင် ဦးလှရွှေ

သည် ဆန်ဝယ်ယူမည့် လှေများနှင့် ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားပြီး ဘိုးတုတ်ဝချောင်း အနီး တွင် အစိုးရပိုင်ဆန်များကို ရောင်းချခဲ့သည်။ ဤ ဦး ရောင်းချနိုင်ချိန်အတွက် စက်ဆရာ ၏ အကူအညီ ရရှိမှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာအကြောင်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလှရွှေက စက်ဆရာနှင့် ကြိုတင်တိုင်ပင်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်သည် ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိကင်းမဲ့သည် ဟု မဆိုသာပေ။ ဦးလှရွှေနှင့် ဦးမြဝင်းတို့သည် ငြိုးသူရန်ဖိတ်များ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဦးလှရွှေကို စစ်ဆေးသော အခါတွင် ပြန်လှန်မေးခွန်းအရဖြစ်စေ၊ အခြားလွတ်လပ်သော သက်သေခံ အထောက်အထားများအရဖြစ်စေ ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိချေ။

၁၉၇၄
 ဦးမြဝင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာ
 နိုင်ငံတော် ။

သင်္ဘောမှ ဆန်များ ရောင်းချခြင်းသည် အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ တိတ်တဆိတ် ရောင်းချခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဘိုးတုတ်ဝ ချောင်းအနီးတွင် သင်္ဘောရပ်၍ သမ္မာန်နှင့်လှေများက လာရောက် ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဆန်အိတ်များကို သင်္ဘောမှ ထမ်းချပြီး အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခြင်းကို စက်ဆရာ ဦးမြဝင်းက လုံးဝမသိပါဟု ဆိုခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိချေ။ သင်္ဘောမှာလည်း လွန်စွာကြီးမားသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးမျိုး မဟုတ်သောကြောင့် စက်ပြင်နေသည် ဆိုစေကာမူ ဤကဲ့သို့ အထင်အရှား ဆန်အိတ်များ သယ်ချနေခြင်းကို ဦးမြဝင်း သိရမည်သာဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ပညာရှိ အကျိုးဆောင်ကြီးက ဦးမြဝင်းသည် စက်ဆရာအဖြစ် နှစ်ပေါင်း ၂၄ နှစ်ကျော် အမှုထမ်းခဲ့ရာတွင် အစိုးရ အပြစ်ဒဏ် ခံခဲ့ရသူ မဟုတ်ကြောင်းနှင့် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံနေရသူဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။ ဤအချက်များမှာ အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်ညှာစွာ စဉ်းစားလိုမည် ဆိုပါက စဉ်းစားနိုင်သော အချက်များ ဖြစ်သော်လည်း အပြစ်မှ လွတ်ကင်းအောင် စဉ်းစားနိုင်သော အချက် များ မဟုတ်ချေ။ ဦးမြဝင်း အပေါ်တွင် ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ် ချမှတ်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်အရ လျော့ပေါ့သော အပြစ်ဒဏ်များ ကျခံခဲ့ရ သောကြောင့် ယခုအချိန်မှာ အချုပ်မှလွတ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဤပြင်ဆင်မှု ကိုပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြ နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေထွင်

† ၁၉၇၄

နိုဝင်ဘာလ
၄ ရက်။

မောင်မြင့်မောင်စိုး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဒေါ်သိသိ)

သတင်းစာများတွင် ဖြစ်စေ အခြားရေးသားထုတ်ဝေသော စာစောင် အသီးသီးတို့တွင်ဖြစ်စေ
တပါးသူအား အသရေပျက်စေသော အရေးအသားများ ထည့်သွင်း ဖော်ပြသည့်
အခါ အယ်ဒီတာနည်းတူ ထည့်သွင်းသူ ကာယကံရှင်၌လည်း မည်သည့်အခါ၌ တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သတင်းစာများတွင်ဖြစ်စေ၊ အခြားရေးသား ထုတ်ဝေသော စာစောင်
အသီးသီးတို့တွင်ဖြစ်စေ အသရေပျက်မှုနှင့် ပတ်သက် လာသောအခါတွင် သာမန်အားဖြင့် တာဝန်ခံ
အယ်ဒီတာတွင် တာဝန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အယ်ဒီတာသည် သတင်း အနေနှင့် တည်းဖြတ်ထည့်သွင်း
ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က ကြော်ငြာသဘော အမည်
လိပ်စာများ ဖော်ပြ၍ ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ကို စိစစ်ဝေဖန်ရန်လိုသည်။ ဤ
အမှုတွင် ကာယကံရှင်သည် မိမိအမည်လိပ်စာနှင့်တကွ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်တို့ကို ဖော်ပြထားသော
ကြောင့် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က အတိအကျ စွပ်စွဲ ရေးသားကြော်ငြာသဘော သက်ရောက်ခြင်း
ဖြစ်သဖြင့် အယ်ဒီတာနည်းတူ ထည့်သွင်းသူ ကာယကံရှင်၌လည်း တာဝန်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ အကျိုးဆောင်၊ ဦးသန်းတင်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားခံရသူ (၁) အတွက်။ ။ အကျိုးဆောင်၊ ဦးမောင်မောင်
(၆)။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားခံရသူ (၂) အတွက်။ ။ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)၊
ဦးသိန်းအောင်။

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၈ (ခ)။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀ တွင်ချမှတ်သော ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၈
ရက် ဇန့်စွဲပါ ခန့်ကင်းပေးထိုင်၊ ထိုင်းရုံး၏ အမိန့်ကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်မှု။

လျှောက်ထားသူ မောင်မြင့်မောင်စိုးနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်သီသီတို့သည် အကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ တယောက်နှင့်တယောက် မသင့်မြတ်သော အချိန်မှာ မောင်မြင့်မောင်စိုးက ဒေါ်သီသီ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေသော အရေးအသားများ ပြည်သူ့ဖလင် စာစောင်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြသည်။ ဒေါ်သီသီသည် အကယ်ဒမီ တွဲရ နာမည်ကျော်ခွန်ရှင် အနုပညာသည်တဦးဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ဖလင် ရုပ်ရှင် တွင် ပါရှိသော ရေးသားချက်များသည် ဒေါ်သီသီ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက် ညှိုးနွမ်း စေသည်ဟု အသရေဖျက်မှုနှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပုဒ်မ ၅၀၀ အရ ဒေါ်သီသီက မောင်မြင့်မောင်စိုးအပေါ်တွင် တရားစွဲသည်။ မူလစစ်ဆေးသောရုံးက ယင်းပုဒ်မ နှင့်ပင် စွဲချက်တင်သောအခါမှာ မောင်မြင့်မောင်စိုးက မကျေနပ်၍ စွဲချက်ကို ပယ ဖျက်ပေးရန်အတွက် တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားသော်လည်း မအောင်မြင်သော ကြောင့် ယခုပဟိုတရားရုံးသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

မောင်မြင့်မောင်
စိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆီဂျယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်သီသီ)။

မောင်မြင့်မောင်စိုးသည် ဒေါ်သီသီနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ပြည်သူ့ဖလင်တွင် ရေးသားဖော်ပြပါရှိသည်ဆိုခြင်းမှာ အငြင်းမထွက်ပေ။ ယင်းဖော်ပြ ချက်များသည် ဒေါ်သီသီ၏ သိက္ခာကို ထိခိုက်ပြီး အသရေဖျက်မှု မြောက်သည် မမြောက်သည်ဆိုသော အချက်မှာ ယခုအချိန်တွင် စဉ်းစားရန် မပေါ်ပေါက်သေးပေ။ မောင်မြင့်မောင်စိုး၏ အကြောင်းပြချက်မှာ ပြည်သူ့ဖလင် ရုပ်ရှင်စာစောင်တွင် ဖော်ပြပါရှိသော အကြောင်းရပ်များသည် ဒေါ်သီသီအပေါ်တွင် သိက္ခာညှိုးနွမ်း၍ အသရေဖျက်မှု မြောက်သည် ဆိုစေကာမူ မိမိအား တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမရှိပဲ ရုပ်ရှင်စာစောင် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာကိုသာ တရားခံအဖြစ် တရားစွဲဆိုသင့်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု စဉ်းစားရန်ရှိသည်မှာ ရုပ်ရှင် စာစောင်တွင်ပါရှိသော အချက် အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာကို တရားစွဲသင့်သည်၊ သို့မဟုတ် မောင်မြင့်မောင်စိုးကို တရားစွဲသင့်သည်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ဦးစလုံးတို့ကို တရားစွဲသင့် သည်ဟူသော ပြဿနာပင် ဖြစ်ပေသည်။ သတင်းစာများတွင် ဖြစ်စေ၊ အခြား ရေးသား ထုတ်ဝေသော စာစောင် အသီးသီးတို့တွင်ဖြစ်စေ အသရေဖျက်မှုနှင့် ပတ် သက်လာသောအခါတွင် သာမန်အားဖြင့် တာဝန်ရှိသူမှာ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာဖြစ်သူက သတင်းအနေနှင့် တည်းဖြတ် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် သက်ဆိုင် ရှု ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က ကြော်ငြာသဘော အမည်သိပ်စာများ ဖော်ပြ၍ ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ကို စိစစ်ပေးရန် လိုအပ်ပါသည်။ မောင်မြင့်မောင်စိုးသည် ဒေါ်သီသီနှင့် ပတ်သက်သော စွပ်စွဲချက်များကို ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းစွပ်စွဲချက်များသည်အသရေ

၁၉၇၄
 မောင်မြင့်မောင်
 စိုး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာ
 နိုင်ငံတော်
 (ဒေါ်သီသီ)။

ဖျက်မှု မြောက်-မမြောက်။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဝေဖန် သုံးသပ်ရန် မသင့်ပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းထည့်သွင်းဖော်ပြချက်များနှင့်အတူ မိမိနာမည်၊ လိပ်စာနှင့်တကွ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကိုလည်း ဖော်ပြထားသောကြောင့် ထိုအချက်အလက်မှာ ရုပ်ရှင် စာစောင် အယ်ဒီတာအနေဖြင့် စုံစမ်းသိရှိပြီး ရေးသားဖော်ပြသော သတင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က အတိအကျစွာပစ္စဲ ရေးသားသော ကြော်ငြာ သဘော သက်ရောက်သည့် အချက်အလက်များသာ ဖြစ်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူ မောင်မြင့်မောင်စိုးအတွက် ဖြစ်စေ၊ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်သီ သီအတွက်ဖြစ်စေ အကျိုးသက်ဝင်ခြင်း မရှိသော ဗဟိုဥပဒေရုံးမှ ပညာရှိ အကျိုးအဆောင်က ဝေဖန် တင်ပြသည်မှာ လူတိုင်းတယောက်၏ အကျင့်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေသော အရေးအသားမျိုးကို ရေးသားသူ တဦးသည် ရေးသားချက်ကို သတင်းစာ၊ သို့မဟုတ် စာစောင် အယ်ဒီတာထံ ပေးပို့သည်နှင့်တပြိုင်နက် စွပ်စွဲ ခံရသူမှာ သတင်းစာ/စာစောင်နှင့် ပတ်သက်သော အသိုင်းအဝိုင်းတွင် နာမည်ပျက်ရ တော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တိုင်းသိပြည်သိ သတင်းစာ/စာစောင်တွင် ထည့်သွင်း ဖြန့်ဝေလိုက်သောအခါတွင် ပိုမို၍ နာမည်ပျက် ရတော့မည် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ဖလင် စာစောင် အယ်ဒီတာ ဦးလေးဆွေသည် မူလခုံးတွင် သက်ဝေ အဖြစ် အစစ်ခံသော အခါမှသာ မိမိကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံ ထွက်ဆိုသည်။ ဤသို့ ရဲဝံ့စွာ တာဝန်ယူထွက်ဆိုခြင်းမှာလည်း ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လျှင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည်ဆိုသော တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာများ၏ ထုံးတမ်း စဉ်လာပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အယ်ဒီတာ ဦးလေးဆွေက မည်သို့ပင် တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပါမည် ဆိုစေကာမူ ဤသို့ထွက်ဆိုကာမျှနှင့် ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး စာစောင်တွင် ထည့်သွင်းသော မောင်မြင့်မောင်စိုးတွင် အပြစ်လက်သွားပြီဟု မဆို နိုင်ချေ။ ဥပဒေအရ စဉ်းစားရန်မှာ သတင်းဖော်ပြချက်များကို မည်သူက တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းရမည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ လျှောက်ထားသူအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ပညာရှိ ရွှေနေကြီးက တရားရုံးချုပ်မှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၉(ခ)/၇၃ တွင် ချမှတ်သော စီရင်ချက်အရ သတင်းစာတွင် ပါရှိလျှင် တာဝန်ရှိသူမှာ အယ်ဒီတာပင်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၉(ခ)/၇၃ သည် စီရင်ထုံးမဟုတ်သေးပေ။ စီရင်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုအမှုတွင် စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ သတင်းထောက်နှင့်အယ်ဒီတာတို့ အနက် မည်သူတာဝန်ရှိသည်ဟူသော အချက်ဖြစ်၍၊ ယခုအမှုနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင် သည်မဟုတ်ချေ။ ဇေယျာယုအားဖြင့် သတင်းစာတွင် ပါရှိသော ကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး အယ်ဒီတာတွင် တာဝန်ရှိသည်ဆိုသော အချက်မှာ ကမ္ဘာနှင့်အတန်း

မောင်မြင့်မောင်
စိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆီဂျယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်သိသိ)။

ကျင့်သုံးလျက်ရှိသော မူတရပ်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားသူ၏ ပညာရှိရွေးချေကြီးက တင်ပြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်းသဘောတူပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤအမှုကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တိုင် အမည်သိပ်စာ ဖော်ပြပြီး ကြော်ငြာသဘော အတိအလင်း စွပ်စွဲသော ကိစ္စမျိုးတွင် ယင်းစွပ်စွဲသူကိုယ်တိုင်လည်း အယ်ဒီတာနှင့်အတူ မိမိစွပ်စွဲချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြေရှင်းသင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။

လျှောက်ထားသူ အပေါ်တွင် ယခုအချိန်မှာ စွဲချက်တင်ရုံမျှသာ ရှိပေသေးသည်။ စွဲချက်တင်ခြင်းမှာ အပြစ်ပေးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း အများသိသော အချက် ဖြစ်သည်။ မောင်မြင့်မောင်စိုးသည် စာစောင်တွင် ရေးသားသောအခါတွင် ရဲဝံ့၍ တိကျစွာ ဒေါ်သိသိနှင့် ပတ်သက်သော စွပ်စွဲချက်များကို ပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။ မရှင်းလင်းသူများ မေးမြန်းနိုင်ရန်လည်း နေရပ်လိပ်စာနှင့်တကွ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်များ ဖော်ပြခဲ့သည်။ အသေချက်မှုနှင့် ပတ်သက်သော အမှုမျိုးတွင် ကင်းသွက်ချက်များ ရှိသည်ဖြစ်ရာ ပထမကင်းလွတ်ချက်အနေဖြင့် အများပြည်သူ၏ အကျိုးအတွက် မှန်ကန်သောအရာကို စွပ်စွဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပြစ်မှုမမြောက်ပေ။

မောင်မြင့်မောင်စိုးသည် မိမိစွပ်စွဲချက် မှန်ကန်၍ အများအကျိုး သက်ရောက်စေမည်ဆိုလျှင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် ဝန်မလေးသင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။ အယ်ဒီတာ ဦးလေးဆွေနှင့် မောင်မြင့်မောင်စိုးတို့ နှစ်ဦးစလုံးတို့သည် စာစောင်တွင် ပါရှိသော အချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြေရှင်းရန် တာဝန်ရှိပေသည်။ ဗဟိုဥပဒေရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ပညာရှိ အကျိုးဆောင်ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် တင်ပြခဲ့လှသည်။ သို့ရာတွင် အယ်ဒီတာ ဦးလေးဆွေသည် ယခုအချိန်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသောကြောင့် ကျန်ရှိသော မောင်မြင့်မောင်စိုးကသာ ဖြေရှင်းရပေမည်။ အောက်ရိုး ၂ ရိုးတို့က သဘောတူညီစွာ စွဲချက်တင်ထားသော ကိစ္စရပ်တွင် များစွာ လွဲမှားချို့ယွင်းသော အချက်အလက်များ ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် သင့်မည်မဟုတ်ချေ။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် လျှောက်ထားသူ၏ ပညာရှိရွေးချေကြီးက မောင်မြင့်မောင်စိုးသည် ဒေါ်သိသိအပေါ် စွပ်စွဲချက်များ ရုပ်ရှင်စာစောင်တွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခြင်းအားဖြင့် ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းရမည်ဆိုလျှင် ဒေါ်သိသိကလည်း မောင်မြင့်မောင်စိုးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရုပ်ရှင်စာစောင်တွင် စွပ်စွဲချက်များ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြေရှင်းရန် တာဝန်ရှိမည် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် ဤအချက်မှာ ယခုဦးစားရန် အမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ဒေါ်သိသိတာဝန်ရှိမည်စိုး၍ မောင်မြင့်မောင်စိုးကို တာဝန်မှ ကင်းလွတ်ခွင့် ပြုရမည်ဟူ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်

တရားမမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

တရားမမှုများ

	စာမျက်နှာ
ဦးကျော်ရှိန် ပါ ၂ နှင့် ဒေါ်ပုပါ ၃	၁
ဦးကျော်သန်း နှင့် { အတွင်းရေးမှူး၊ ရန်ကုန်တိုင်း လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ ပါ ၂။	၄
ဒေါ်စောမိုး နှင့် မောင်မြသန်း ပါ ၂	၆
မဆလီ နှင့် { အတွင်းရေးမှူး၊ သထုံခရိုင် အလုပ်သမား လျော်ကြေး အရာရှိ ပါ ၂။	၉
ဦးညိုပါ ၂ နှင့် { ပျဉ်းမနားမြို့နယ်၊ ဦးစီးမှူး၊ အလုပ်သမား အရာရှိရုံး၊ ပျဉ်းမနားမြို့ ပါ ၂။	၁၁
ဒေါ်ညွန့် [သေဆုံးသူ (ဒ) လက်သမား ဦးရွှေ၏ ဇနီး] နှင့် { လက်ထောက်ဘိုင်း အင်ဂျင်နီယာ၊ ထိန်းသိမ်းရေး ၂၄၊ ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့။	၁၃
ဦးထိုက်စံ နှင့် ဦးထွန်းတင်ပါ ၂	၁၅
ဦးထွန်းကြည် နှင့် { အတွင်းရေးမှူး၊ သထုံခရိုင် အလုပ်သမား လျော်ကြေးအရာရှိ၊ ပေါင်မြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ။	၁၈
ဦးဘိုးခ (ခေါ်) ဦးကျော်မြင့် နှင့် ကိုမောင်မောင်	၂၀
ကျိုမြိုင် ပါ ၆ နှင့် { ဒေါ်မြသင် (အရွယ် မရောက်သေးသူများဖြစ်သည့် ၁။ မောင်မျိုးမြင့်။ ၂။ မောင်မျိုးလင်း။ ၃။ အေးအေးချိုတို့အတွက် အုပ်ထိန်းသူ)။	၂၃
ဒေါ်ရင်ရီ နှင့် ဒေါ်သိန်းလှပါ ၃	၂၇

			စာမျက်နှာ
ဦးလှသန်း နှင့် ဂေါ်ကျင်နု	၃၂
မသန်းကြည် နှင့် ကိုတင်စိန်ပါ	၃၄
ဦးသန်းအောင် နှင့် မောင်သန်းမြိုင်	၃၇
အမ်၊ အီး၊ အရစ် (ပဲ) နှင့် မလှကျင်	၄၀

ညွှန်းချက်

တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ဥပဒေများ—

- ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ
- တရားမကျင့်ထုံး
- မှတ်ပုံတင်ဥပဒေ
- အမွေဆက်ခံခြင်းဥပဒေ
- အလုပ်သမားလျော်ကြေးဥပဒေ
- အုပ်ထိန်းသူနှင့်အုပ်ထိန်းခံရသူများဥပဒေ
- ၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဒုားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဥပဒေ။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအချက် (၁၃)၊ ခလေးများကို အုပ်ထိန်းရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလိုတို့က အယူခံ တရားပြိုင်အား ခလေးများနှင့် ပစ္စည်းကို အုပ်ထိန်းရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုသည့် အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအချက် (၁၃) နှင့်အကျိုးဝင်သဖြင့်၊ တနှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည်။

ကိုဖြိုင် ပါ ၆ နှင့် { ဒေါ်မြသင်း၊ (အရွယ် မရောက်သေးသူများဖြစ်သည်။
 ၁။ မောင်မျိုးမြင့်၊
 ၂။ မောင်မျိုးလွင်၊
 ၃။ အေးအေးချို တို့ အတွက် အုပ်ထိန်းသူ)။ ။

၂၃

ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၁) အတွက် ဆန်အိတ်များ မော်တော်ကားပေါ်တင်စဉ် ချော်လဲ၍ ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရခြင်း၊ အလုပ်သမားခ များ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း (၁)က ဆန်စက် လုပ်ကိုင်သူအား ထုတ်ပေးခြင်း၊ ယင်းမှတစ်ဆင့် အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်က ထုတ်ယူပြီး အလုပ်သမားများအား ဇွေပေးခြင်း၊ ဆန်စက်လုပ်ကိုင်သူနှင့် ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း (၁)တို့ ပဋိညာဉ် စာချုပ်အရ ဆန်စက်လုပ်ကိုင်သူက ဆန်များကို မော်တော်ကားပေါ်သို့ တင်ပေးရန် တာဝန်ရှိခြင်း၊ ဆန်စက် လုပ်ကိုင်သူ အယူခံ တရားလိုတွင် ခြေထောက် ဒဏ်ရာ ရသွားသူ အလုပ်သမားအတွက် လျော်ကြေး ပေးရန် တာဝန်ရှိမရှိ။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်သမားခ များကို ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေး

ရှင်းအမှတ် (၁)က သီးခြားထုတ်ပေးခဲ့သော်လည်း ထိုငွေများကို တိုက်ရိုက်ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ အလုပ်သမားများကို ကုန်သွယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း(၁)က ချက်ဖြင့်သော်၎င်း၊ ငွေသားဖြင့်သော်၎င်း အယူခံ တရားလိုကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုထံ တိဖန်အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် ဦးချစ်မြိုင်က ထုတ်ယူပြီး အလုပ်သမားများကို ဝေပေးသည်။ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၁) က အလုပ်သမားများကို တိုက်ရိုက် လုပ်ခများ ပေးရန် တာဝန်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ကုန်သွယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁)နှင့် အလုပ်သမားများ စပ်ကြား၌ ပဋိညာဉ်အရ ဆက်စပ်နီးနွယ်ခြင်း (Privity of contract) မရှိကြောင်းပေါ်လွင်သည်။ အလုပ်သမားများ ရထိုက်သော ငွေများကို သီးခြား တွက်ချက်ပြီး အယူခံ တရားလိုအား ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၁)၏ အလုပ်သမားများ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် အယူခံ တရားပြိုင်သည် အယူခံ တရားလို၏ အလုပ်သမားဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက ကျော်ကြေး ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။

ဦးထိုက်စံ နှင့် ဦးထွန်းတင်ပါ-၂ ၁၅

မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ အိမ်ငှားကစိုက်၍၊ အိမ်ပြင်သည့်ငွေကို ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသော အိမ်လခ ကြေးများမှ ခန့်ခွင့်မရှိ မရှိ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသည့် အိမ်လခ ကြေးများနှင့် အိမ်ပြင်သည့်အတွက် ကုန်ကျငွေကို ခန့်ခွင့်မရှိ။

အမ်၊ အီး၊ အရစ်(ဖ်) နှင့် မလှကျင် ၄၈

မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် စာချုပ်စာတမ်းများ ပေးအပ်၍ ပေါင်နံ့ခြင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ်စာတမ်းများပေးအပ်၍ ပေါင်နံ့သည့် ကိစ္စတွင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန်လို မလို၊ စာချုပ် စာတမ်း အပ်နှံကြောင်း မှတ်တမ်း ရှိသည့်အခါ ယင်းမှတ်တမ်းကို မှတ်ပုံတင်ရန်လို မလို။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။စာချုပ် စာတမ်းများကို အပေါင်ပေး အပ်နှံ၍ ငွေချေးယူခြင်းမှာ ဥပဒေအရ အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်း အထမြောက်သဖြင့် ယင်းကိစ္စအတွက် စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန်မလို၊ သို့ရာတွင် စာချုပ်စာတမ်းများ အပ်နှံခြင်းအတွက် အရေးအသား တခုခုရှိခဲ့လျှင် ယင်းရေးထားသော စာသည် ချေးငွေအတွက် အာမခံအဖြစ် ပေးသည့်ကိစ္စကို သက်သေခံခြင်း ဖြစ်ပါက မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၁၇) အရ၊ မှတ်ပုံတင်ရန်မလို၊ အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်း ကိစ္စတရပ်လုံးသည် ရေးသား ထားသည့် စာအပေါ် အခြေပြုပါမူ ယင်းစာကို မှတ်ပုံတင်ရန်လိုအပ်သည်။

ဒေါ်ရင်ရီ နှင့် ဒေါ်သိန်းလှပါ ၃ ၂၇

အမေ့ ဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၀၊ အမေ့ထိန်းစာ ထုတ်ပေးခြင်း ကိစ္စတွင် ကွယ်လွန်သူ၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားရုံးကဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမေ့ထိန်းစာ လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စ

တွင် လျှောက်လွှာတွင် ဖော်ပြထားသည့် ပစ္စည်းများမှာ ကွယ်လွန်သူပိုင်- မပိုင် ကွယ်လွန်သူသည် မည်သည့်ပစ္စည်းများ ထားရစ်ခဲ့သည်။ ယင်းပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည် မရှိသည်ကို ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ယင်း အမွေထိန်းစာနှင့် ပူးတွဲထားသည့် စာရင်း တွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းများသည် ကွယ်လွန်သူပိုင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟု ရုံးကသတ်မှတ်ပေးခြင်းမဟုတ်ပေ။

ဦးလှသန်း နှင့် ဧဝါကျင်နု

အမွေပစ္စည်းခွဲခံပေးစေလိုမှုတွင် လိုအပ်သည့်အမှုသည်များကိုထည့်သွင်းပြီးမှ အမွေခွဲဝေ ပြီး မပြီးအချက်ကိုဆုံးဖြတ်ရခြင်း၊ အမှုတွင် လျှောက်ထားသူများ၏ အကျိုး ဆောင်အား သက်သေပြရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက အမှုတွင် အကျိုး ဆောင် အဖြစ် ဆက်လက် မဆောင်ရွက်သင့်ခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေ မှုဖြစ်သည့်အတွက် ဦးဖေကြီး၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွေစား အမွေခံများအားလုံး တို့သည် အမှုတွင်ပါဝင်သင့်သည်။ လျှောက်ထား ခံရသူတို့မှာ အမွေစားအမွေခံ များဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အား အမွေခွဲဝေပေးပြီး မပြီး အချက်ကို ၎င်းတို့အား အမှုတွင် တရားပြိုင်များအဖြစ် ထည့်သွင်းပြီး စစ်ဆေး၍သာ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင် မည်။ အခင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ ဦးဖေကြီး ထားရစ်ခဲ့သည့် အမွေပစ္စည်းဟုတ် မဟုတ် လျှောက်ထားသူတို့ပိုင် ပစ္စည်းဟုတ် မဟုတ်ကိုလည်း လျှောက်ထားခံရ သူတို့ကို တရားပြိုင်များအဖြစ် ထည့်သွင်းပြီးမှ စစ်ဆေး ဆုံးဖြတ် ပေးသင့်သည်။ ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုတွဲ အရ ဦးအုန်းခင်ကို ဤအမှုတွင် သက်သေပြရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက် နိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအုန်းခင်သည် ဤအမှုတွင် ဆက်လက်၍ လျှောက်ထားသူများ၏ အကျိုးဆောင် အဖြစ် မဆောင်ရွက်သင့်ပေ။

ဦးကျော်ရှိန်ပါ(၂) နှင့် ဧဝါပုပါ-၃

အလုပ်လုပ်ရင်း အမောဆိုပြီး နှလုံးရပ်၍ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်က ထောက်ခံထားခြင်း၊ ဆရာဝန်ကို ရုံးမှ ခေါ်ယူစစ်ဆေးရန်လို မလို၊ အခြား ရောဂါဝေဒနာကြောင့် သေဆုံးကြောင်း သက်သေပြရန် အလုပ်ရှင်၏ တာဝန် ဖြစ်ခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြို့နယ် ဆရာဝန်၏ သေဆုံးမှုဆိုင်ရာ ဆေးစစ် ချက် ထောက်ခံစာတွင် မကျင်သိန်းမြင့်သည် ရွတ်တရက် အမောဆိုပြီး နှလုံး ရပ်၍ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ အလုပ်ခွင်တွင် အလုပ်လုပ် နေရင်း ရွတ်တရက် အမောဆိုပြီး သေဆုံးကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ဆရာဝန်ကို ရုံးမှ ခေါ်ယူ စစ်ဆေးရန်မလိုဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ အကယ်၍ အခြား အကြောင်းကြောင့် သို့မဟုတ် အခြား ရောဂါ ဝေဒနာ စွဲကပ်နေသောကြောင့် မကျင်သိန်းမြင့် သေဆုံးခဲ့သည်ဟု အယူခံ တရားလိုက ဆိုလိုပါလျှင် ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်သေပြရန်မှာ အယူခံတရားလို၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အလုပ်သမားလျော်ကြေးနည်းဥပဒေဇယား (၁) မည်သည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်၏ စစ်ဆေးချက် မလိုသည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်သမားလျော်ကြေး နည်းဥပဒေ ဇယား (၁) တွင် ဖော်ပြ ထားသော သည့် ဒဏ်ရာများဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကို မစစ်ဆေးပဲ ယင်း၏ လက်မှတ်ကို သက်သေခံ အဖြစ်လက်ခံနိုင်သည်။

ဒေါ်စောမို့ နှင့် { ၁။ မောင်မြသန်း ၂။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီ၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

၆

အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေ၊ မူလကတည်းက တိမ်စွဲကပ်နေကြောင်းကို သိလျက်နှင့် လုပ်ကိုင်စေသဖြင့် အလုပ် လုပ်ကိုင်စဉ် ကြုံဖတ်စ ထိုးမိရာမှ မျက်စိတွင် ဒဏ်ရာ ရသည်။ ယင်းဒဏ်ရာဖြင့် မျက်စိကွယ်ခြင်းအတွက် လျော်ကြေးရပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်ရှင်သည် မူလကတည်းက အလုပ်သမား၏ မျက်စိတွင် တိမ် စွဲကပ်နေကြောင်း သိလျက်နှင့် အလုပ် လုပ်ကိုင်စေသဖြင့် ကြုံကြိတ်ဖို့မှ မီးအရှိန်ကြောင့် တိမ် ရောဂါ ကြွလာပြီး မျက်စိကွယ်ခြင်း ဖြစ်စေကာမူ ယင်းဒဏ်ရာသည် အလုပ်ရှင်တွင် ရရှိသည့် ဒဏ်ရာ ဖြစ်သဖြင့် ယင်း ဒဏ်ရာအတွက် အလုပ်ရှင်တွင် တာဝန်ရှိသည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဦးညို ပါ (၂) နှင့် { ၁။ ပျဉ်းမနားမြို့နယ် ဦးစီး ဌာနမှူး၊ အလုပ်သမားလျော် ကြေး အရာရှိ၊ ပျဉ်းမနားမြို့။ ၂။ ဦးအောင်ပု (ကြုံကြိတ် လုပ်သား၊ သရက်တော ကျွန်းရောင်းခိုင်၊ ပျဉ်းမနားမြို့)။

၁၁

အလုပ်သမားလျော်ကြေးဥပဒေ၊ လျော်ကြေးသတ်မှတ်ရန် အလုပ်သမားလျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီက အလုပ်သမား၏ ဝင်ငွေ မည်မျှဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် အလုပ်သမားက အယူခံ ပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်သမား တဦး၏ ဝင်ငွေ မည်မျှ မည်မျှ ဖြစ်သည်မှာ အကြောင်းအချင်းအရာ အချက်အလက် ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး နည်းဥပဒေပုဒ်မ (၃၀) အရ အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဥပဒေ အချက်အလက်နှင့် ပတ်သက်၍သာ အယူခံ ဝင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အကြောင်းအချင်းအရာ အချက်အလက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံ ဝင်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်သမားက ၎င်း၏ နေ့တိုက်နှုန်းထားနှင့် ပတ်သက်၍ အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံ ဝင်ပိုင်ခွင့် မရှိ။

ဦးထွန်းကြည် နှင့် { အတွင်းရေးမှူး၊ သထုံခရိုင် အလုပ်သမားလျော်ကြေးအရာရှိ၊ ပေါင်မြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ။

၁၈

အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေ၊ အလုပ်သမားချိန် နောက်ပိုင်း အလုပ်သမားအချင်းချင်း စကားများပြီး ရရှိသည့် ဒဏ်ရာအတွက် လျော်ကြေး ပေးရန်လို့

မလိ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အလုပ်သိမ်းချိန် နောက်ပိုင်း အလုပ် ကိစ္စနှင့်မ ပတ်သက်ပဲ အလုပ်သမား အချင်းချင်း စကားများပြီး ရန်ဖြစ်ရာက ရရှိသော ဒဏ်ရာအတွက် အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိ။

ဦးကျော်သန်း နှင့် } ၁။ အတင်းရေးမှူး၊ ရန်ကုန်တိုင်း လျော်ကြေး
စိစစ်ရေးကော်မတီ ၂။ ဦးဟံကြီး။

၄

အလုပ်သမားလျော်ကြေးဥပဒေပုဒ်မ ၂(င)၊ ကမ္မဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် အုပ်ချုပ် မှုကိုယ်စားလှယ်ဟုအဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူနိုင် မနိုင်၊ ကမ္မဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအ ပေါ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး တောင်းပိုင်ခွင့် ရှိမရှိ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေပုဒ်မ ၂(င)အရ “အလုပ်ရှင်”ဟု အဓိပ္ပါယ် ဖော်ပြချက်တွင်၊ “အုပ်ချုပ်မှု ကိုယ်စားလှယ်” ပါဝင်သည်ဟု ပါရှိသည်။ ပုဒ်မ ၂ (၁) (စ) တွင်၊ “အုပ်ချုပ်မှု ကိုယ်စားလှယ်” ဆိုသည်မှာအခြားသူတို့ဦးဦး အတွက် ကိုယ်စား ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်ခွင့် ရှိသူ ဖြစ်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားရာ ကမ္မဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် ကမ္မဏီ အတွက် ကိုယ်စားဆောင်ရွက်ပေးပိုင်ခွင့် ရှိသူ အုပ်ချုပ်မှုကိုယ်စားလှယ်မဟုတ် သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအပေါ် လျော်ကြေးတောင်း ပိုင်ခွင့်မရှိ။

မဆလီ နှင့် } ၁။ အတင်းရေးမှူး၊ သထုံခရိုင် အလုပ်သမား လျော်ကြေး
အရာရှိ။ ၂။ ဦးအက္ကဘာ။

၉

အလုပ်သမားလျော်ကြေးဥပဒေပုဒ်မ ၃၊ အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်ချိန်အတွင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိခြင်း နှင့် ပတ်သက်သည့် ရှားလင်းချက်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အလုပ်သမား ရန်အတွက် ဘာဘိကားစောင့်ရှောက်ရေးမှူးမှ လဲကျသွားပြီးသေဆုံးခြင်းသည် အလုပ် ရှင်မှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၍၊ အလုပ်သမားလျော်ကြေး မရနိုင်။

ဧေါ်ညွန့် [သေဆုံးသူ } နှင့် { လက်ထောက်တိုင်း အင်ဂျင်နီယာ၊ ထိန်း
(၅)လက်သမား } နှင့် { သိမ်းရေး (၂၄) ဆောက်လုပ်ရေး
ဦးရွှေ၏ဇနီး] } နှင့် { ကော်ပိုရေးရှင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့။

၁၃

အလုပ်သမားသည် မိမိဝတ္တရား မဟုတ်သည့် ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း အတွက် အလုပ်ရှင်တွင် တာဝန်ရှိ မရှိ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ပြည့်သူ့ အလုပ်သမားများ ၏ အခြေခံရပိုင်ခွင့်နှင့် တာဝန်များ ပြဋ္ဌာန်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ (၅) နှင့် (၆)အရ အလုပ်သမား များ၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန် ဝတ္တရားများ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ စပါးသယ်သည့် ယာဉ်ဖြစ်သဖြင့် ခရီးသည်တင်ခြင်း၊ မော်တော်ယာဉ်ခ တောင်းခံ ခြင်းမှာ ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ရသည့် ကိစ္စမဟုတ်၊ ယင်းသို့ ဝတ္တရား မဟုတ် သည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာအတွက် အလုပ်ရှင်တွင် တာဝန် မရှိ။ ပါစင်ဂျာ တင်ခွင့်မရှိသော မော်တော်ယာဉ်ပေါ်တွင် ပါစင်ဂျာ မတင်ရန် ပိတ်ပင်လျက် ပါစင်ဂျာများတင်ပြီး မော်တော်ယာဉ်ခတောင်းခြင်းမှာ တာဝန်မဲ့ ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်သည်။

ဦးသိုးခ(ခေါ်)ဦးကျော်မြင့် နှင့် ကိုမောင်မောင်

၂၀

အုပ်ထိန်းသူနှင့် အုပ်ထိန်းခံရသူ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၊ အုပ်ထိန်းခွင့် ပေးရာတွင် စဉ်းစားရမည့် အချက်များ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အုပ်ထိန်းခွင့်လျှောက်ထားချက်ကို စဉ်းစားရာတွင် အရွယ်မရောက်သေး သူ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးချမ်းသာမှုနှင့် ခက်ခဲရာ ကောင်းကြောင်း အဝဝ တို့ကို အဓိကထား၍ စဉ်းစားရန်ဖြစ်သည်။

မသန်းကြည် နှင့် ကိုတင်စိန် ပါ (၂) ၃၄

တရားမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့် ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးကျော်ရှိန်ပါ (၂)

နှင့်

ဒေါ်ပုပါ (၃) *

† ၁၉၇၄

အောက်တိုဘာ
လ ၁၁ ရက်။

အမှုပစ္စည်းခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် လိုအပ်သည့် အမှုသည်များကို ထည့်သွင်းပြီးမှ အမှုခွဲဝေပြီး မပြု
အချက်ကို ဆုံးဖြတ်ရခြင်း။ အမှုတွင် လျှောက်ထား သူများ၏ အကျိုးဆောင်အား သက်
သေပြရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက အမှုတွင် အကျိုးဆောင် အဖြစ် ဆက်လက် မဆောင်
ရွက်သင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုမူတည်သည့်အတွက် ဦးဖေကြီး၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမှုစား အမှုခံ
များအားလုံးတို့သည် အမှုတွင်ပါဝင်သင့်သည်။ လျှောက်ထား ခံရသူတို့မှာ အမှုစားအမှုခံများ
ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အား အမှုခွဲဝေပေးပြီး မပြီး အချက်ကို ၎င်းတို့အား အမှုတွင်တရားပြိုင်များ
အဖြစ် ထည့်သွင်းပြီး စစ်ဆေး၍သာ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်မည်။ အခင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ ဦးဖေကြီးထားရန်
ခဲ့သည့် အမှုပစ္စည်း ဟုတ် မဟုတ် လျှောက်ထားသူတို့ပိုင်ပစ္စည်း ဟုတ် မဟုတ်ကိုလည်း လျှောက်
ထား ခံရသူတို့ကို တရားပြိုင်များအဖြစ် ထည့်သွင်းပြီးမှ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ပေးသင့်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတွင်အရ ဦးအုန်းခင်ကို ဤအမှုတွင်သက်သေ ပြရန် အကြောင်းပေါ်
ပေါက်နိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအုန်းခင်သည် ဤအမှုတွင် ဆက်လက်၍
လျှောက်ထားသူများ၏ အကျိုးဆောင်အဖြစ် မဆောင်ရွက်သင့်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ ဦးအုန်းခင်၊

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ မလာ။

ဟင်္သာတမြို့နယ် တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁/၇၃ တွင် ပြင်ဆင်မှု
လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်ရှိန်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်တို့က ဒေါ်ပိုးမျှင် ဆိုသူအပေါ်တွင်

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ကြီးမှုအမှတ် ၁ တွင်ချမှတ်သော ဟင်္သာတမြို့၊ မြို့နယ်ပြည်သူ့ တရားရုံး
၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

ဦးကျော်ရှိန်ပါ ၊
နှင့်
ဒေါ်ပုပါ ၃ ။

ကွယ်လွန်သူ ဦးဖေကြီး၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အခင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့သည်။ တရားပြိုင်ဒေါ်ပိုးမျှင်က ကွယ်လွန်သူ ဦးဖေကြီး၏ ဆဋ္ဌမ မယားဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူဦးကျော်ရှိန်မှာ ဦးဖေကြီးနှင့် တတိယမယား ဒေါ်ပုတို့၏ သားဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

လျှောက်ထားခံရသူတို့က အထက်ဖော်ပြပါ အမှုတွင်၎င်းတို့အား ထည့်သွင်း၍ ခုခွင့်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေအမိန့် (၁)၊ နည်းဥပဒေ (၁၀) အရ လျှောက် လွှာတင်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ပုသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဖေကြီးနှင့် ပထမ ဇနီး ဒေါ်မိတို့၏ သမီးဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဦးဘညိုသည် ဦးဖေကြီး၊ ဒေါ်မိတို့၏ ကွယ်လွန်သူ မြေး ဒေါ်မြသန်း၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။ လျှောက် ထားခံရသူ အမှတ် (၃) ဒေါ်ရီသည် ဦးဖေကြီးနှင့် ပဉ္စမ ဇနီး ဒေါ်သိန်းတို့၏ သမီး ဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်မှာ ဦးဖေကြီး မသေခင်က သဒ္ဓါပေး စာချုပ်ဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူတို့ကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဟု လျှောက်ထားခံရသူတို့က ဆိုသည်။

လျှောက်ထားခံရသူတို့က တရားပြိုင် ဒေါ်ပိုးမျှင်ပေါ်တွင် စွဲဆိုသည့် ဟင်္သာတ ခရိုင် တရားမ တရားသူကြီးရုံး၊ တရားမကြီးအမှု အမှတ် ၇/၇၅ တွင် လျှောက်ထားသူ အမှတ် (၁) ဦးကျော်ရှိန်က လျှောက်ထားခံရသူများ၏ သက်သေအဖြစ်ဖြင့် အစစ်ခံ ခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်အိမ်နှင့် မြေမှာ လျှောက်ထားခံရသူတို့ပိုင်ကြောင်း အစစ်ခံခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် ဦးကျော်ရှိန်၏ အစစ်ခံချက်ကိုယူသည့် တရားသူကြီးမှာ ယခုလျှောက် ထားသူတို့၏ အကျိုးဆောင် ဦးအုန်းခင်ဖြစ်သည်။ ဦးအုန်းခင်ကို ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူတို့က သက်သေပြမည်။ ထို့ကြောင့် ဤအမှုကို ဦးအုန်းခင်က လျှောက်ထားသူဘက်မှ မဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း ကန့်ကွက်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေအမိန့် (၁)၊ နည်းဥပဒေ (၁၀) အရ လျှောက်ထား ခံရသူတို့ကို အမှုတွင် တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းသင့် မသင့်၊ အကျိုးဆောင် ဦးအုန်း ခင်သည် လျှောက်ထားသူတို့အတွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သင့် မသင့် အချက်နှစ် ချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နှစ်ဘက်ကို ကြားနာ၍ မြို့နယ်ရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူတို့ကို အမှုတွင် တရားပြိုင်များအဖြစ်ဖြင့် ထည့်သွင်းခဲ့ပြီး လျှောက် ထားသူတို့၏ အကျိုးဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ဦးအုန်းခင် ဆက်လက်မဆောင်ရွက်ရဟု ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်၍ လျှောက်ထားသူများက ဤပြင် ဆင်မှု လျှောက်လွှာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးကျော်ရှိန်ပါ ၊
နှင့်
ဒေါ်ပုပါ ၃။

လျှောက်ထားခံရသူတို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဖေကြီး၏ အမွေစား အမွေခံများ ဖြစ်ကြောင်း အမှုတွဲအရ ပေါ်လွင်သည်။ သို့သော် ဦးဖေကြီး မဆုံးမိက လျှောက်ထား ခံရသူတို့ကို အမွေခွဲဝေပေးပြီးပြီ၊ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူက ဒေါ်ပိုးမျှင်ပေါ် စွဲသည့် အမွေမှုတွင် ၎င်းတို့အား ထည့်သွင်းရန်မလိုဟု လျှောက်ထားသူတို့က တင်ပြ သည်။

ဦးဖေကြီး မသေဆုံးမိက အမွေခွဲ၍ ပေးပြီးပြီဟု စွပ်စွဲချက်ကို လျှောက်ထားခံရသူ များက ငြင်းသည်။ ထို့အပြင် သဒ္ဓါပေးစာချုပ်အရ အခင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ ၎င်းတို့ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် အမှုတွင် ပါဝင်ထိုက်သည်ဟု လျှောက်ထားခံရသူများက တင်ပြ သည်။

အမွေမှုဖြစ်သည့်အတွက် ဦးဖေကြီး၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွေစား အမွေခံများ အားလုံးတို့သည် အမှုတွင် ပါဝင်သင့်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူတို့မှာ အမွေစား အမွေခံများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အား အမွေခွဲဝေပေးပြီး မပြီးအချက်ကို ၎င်းတို့အား အမှုတွင် တရားပြိုင်များအဖြစ် ထည့်သွင်းပြီး စစ်ဆေး၍သာ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်မည်။ အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းမှာ ဦးဖေကြီး ထားရစ်ခဲ့သည့် အမွေပစ္စည်း ဟုတ် မဟုတ် လျှောက် ထားသူတို့ပိုင် ပစ္စည်းဟုတ် မဟုတ်ကိုလည်း လျှောက်ထားခံရသူတို့ကို တရားပြိုင်များ အဖြစ် ထည့်သွင်းပြီးမှ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ပေးသင့်သည်။

ထို့အပြင် ဤလျှောက်လွှာမှာ တရားမကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေပုဒ်မ (၁၁၅) အရ တင်သည့်ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာဖြစ်သည်။ မြို့နယ်ရုံးတွင် တရားမ ကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေ အမိန့် (၁)၊ နည်းဥပဒေ (၁၀) အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပြီး လျှောက်ထားခံရသူများကို အမှုတွင် တရားပြိုင်များအဖြစ် ထည့်သွင်း ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဥပဒေအရ မှားယွင်းချွတ်ချော် တိမ်း စောင်းခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ဟင်္သာတခရိုင် တရားမ တရားသူကြီးရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၇/၅၆ ၌ လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်ရှိန်၏ သက်သေခံချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဤအမှုတွင် အကျိုး ဆောင် ဦးအုန်းခင်ကို သက်သေပြမည်ဟု လျှောက်ထားခံရသူဘက်က တင်ပြသည်။ အမှုတွဲအရ ဦးအုန်းခင်ကို ဤအမှုတွင် သက်သေပြရန် အကြောင်းပေါ် ပေါက်နိုင်သည် ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအုန်းခင်သည် ဤအမှုတွင် ဆက်လက်၍ လျှောက်ထားသူများ၏ အကျိုးဆောင်အဖြစ် မဆောင်ရွက်သင့်ပေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပယ် လိုက်သည်။ စရိတ် ကျပ် ၅၀ ခွင့်ပြုသည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့် ဦးထွန်းအောင်ကျော်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

၁၉၇၄

ဦးကျော်သန်း

နိုဝင်ဘာလ
၂၉ ရက်။

နှင့်

- ၁။ အတွင်းရေးမှူး၊ ရန်ကုန်တိုင်း လျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ။
- ၂။ ဦးဟံကြီး။*

အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေ၊ အလုပ်သိမ်းချိန် နောက်ပိုင်း အလုပ်သမား အချင်းချင်း
စကားများပြီး ရရှိသည့် ဒဏ်ရာအတွက် လျော်ကြေး ပေးရန်လို မလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်သိမ်းချိန် နောက်ပိုင်း၊ အလုပ်ကိစ္စနှင့် မပတ်သက်ပဲ အလုပ်သမား
အချင်းချင်း စကားများပြီး ရန်ဖြစ်ရာက ရရှိသော ဒဏ်ရာအတွက် အလုပ်ရှင်က လျော်ကြေးပေးရန်
တာဝန်မရှိ။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ ဦးတညွန့်။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ကိုယ်တိုင်၊ ဥပဒေရုံး၊ ရုံးသဟာယ မစ္စတာ အက်(စ်)၊
ဒေါ် ဝို(ရီ) ။

အယူခံ တရားလို ဦးကျော်သန်းသည် အင်းစိန်မြို့ ကြို့ကုန်းရပ်၌ ဖန်ချက်စက်ရုံ
ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၂) ဦးဟံကြီးသည် သေဆုံးသူ
မောင်ထွန်းလှ၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။ မောင်ထွန်းလှသည် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်
ဖန်ချက်စက်ရုံမှ အလုပ်သမားတဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

၁၉၇၁ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့က စက်ရုံ အတွင်းတွင် မောင်ထွန်းလှနှင့် အခြား
အလုပ်သမား မောင်ကြည်ဝင်းတို့ ရန်ဖြစ်ကြရာ မောင်ကြည်ဝင်းက မောင်ထွန်းလှ၏

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၅၀။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေးမှု အမှတ် ၃၉ တွင်၊ ရန်ကုန်တိုင်းအလုပ်သမား
လျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီရုံး၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံဝင်မှု။

ဦးခေါင်းကိုသံတုတ်နှင့် ရိုက်လိုက်သည့်အတွက် မောင်ထွန်းလှအား ဆေးရုံတင်ရသည်။ မောင်ထွန်းလှသည် ဆေးရုံတွင် သေဆုံးခဲ့သည်။ မောင်ထွန်းလှ သေဆုံးသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ဖခင်ဖြစ်သူ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၂) ဦးဟံကြီးက အလုပ်သမားလျော်ကြေးတောင်းဆိုရာ အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁) ရန်ကုန်တိုင်း အလုပ်သမားလျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီက ဦးဟံကြီးအား လျော်ကြေးငွေ ၂၅၂ ကျပ် ပေးရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေပုဒ်မ (၃၀) အရ အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၄
 ဦးကျောသန်း
 နှင့်
 ၁။ အတွင်းရေး
 မှူး၊ ရန်ကုန်တိုင်း
 လျော်ကြေး
 စိစစ်ရေးကော်
 မတီ၊ ပါ ၂
 ၂။ ဦးဟံကြီး။

မောင်ထွန်းလှသည်ဖန်ချက်စက်ရုံမှ အလုပ်သမားဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက ဝန်ခံသည်။ သို့သော်ဖန်ချက်စက်ရုံမှ အလုပ်ချိန်မှာ ညနေ ၃ နာရီမိနစ် ၂၀ အထိသာဖြစ်သည်။ မောင်ထွန်းလှ သံတုတ်နှင့်အရိုက်ခံရသည့် အချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ချိန်အတွင်း အလုပ်ခွင်တွင်း၌ ဖြစ်သည့် ကိစ္စမဟုတ်သည့်အတွက် အလုပ်သမားလျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိဟု တင်ပြသည်။

စက်ရုံ၏အလုပ်ချိန်မှာ နံနက် ၇ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီမိနစ် ၂၀ (နေ့လည် ၁၁ နာရီမှ ၁၂ နာရီအားလပ်ချိန်) ဖြစ်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထားအရ ပေါ်လွင်သည်။ အချင်းဖြစ်သည့်အခါက စက်ရုံအတွင်းတွင်ရှိသည့် အလုပ်သမားများ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် မောင်ထွန်းလှက ကိုယ်တိုင်ရဲသို့တိုင်သည့် တိုင်ချက်တွင် ဖော်ပြချက်အရ အရိုက်ခံရသည့် အချိန်မှာ စက်ရုံ အလုပ်သိမ်းပြီးသည့် အချိန်တွင် ဖြစ်ကြောင်းပေါ်လွင်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ထွန်းလှသည် အလုပ်ချိန်အတွင်း အလုပ်ခွင်၌ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းလှ သေဆုံးသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အလုပ်ရှင်သည် လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိချေ။

မောင်ထွန်းလှရရှိခဲ့သည့်ဒဏ်ရာမှာ အလုပ်ချိန်အတွင်းရရှိခဲ့သည့် ဒဏ်ရာ မဟုတ်သည့်အပြင် အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ရရှိသည့်ဒဏ်ရာ မဟုတ်ကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်သည်။ အလုပ်သမားအချင်းချင်း စကားများပြီး ရန်ဖြစ်သဖြင့်အရိုက်ခံရ၍ရရှိခဲ့သောဒဏ်ရာဖြစ်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို လက်ခံသည်။ ရန်ကုန် တိုင်းအလုပ်သမား လျော်ကြေးအရာရှိရုံး အမှုအမှတ် ၃၉ အလည (လျော်ကြေး) ၇၃ တွင် နေ့ရက်မပါ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြ နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

၁၉၇၄

ဇူလိုင်လ
၅ ရက်။

ဒေါ်စောမို့

နှင့်

၁။ မောင်မြသန်း။

၂။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အလုပ်သမားလျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီ၊ ရန်ကုန်တိုင်း။*

အလုပ်သမား လျော်ကြေး နည်းဥပဒေ ဇယား (၁)၊ မည်သည့်အခါသက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန် စစ်ဆေး
ချက်မလိုသည်ကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အလုပ်သမား လျော်ကြေး နည်းဥပဒေ ဇယား (၁)တွင် ဖော်ပြထားသည့်
ဒဏ်ရာများဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကို မစစ်ဆေးပဲ ယင်း၏ လက်မှတ်ကို သက်သေခံအဖြစ်
လက်ခံနိုင်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ဒေါက်တာ လှကျော်။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ဗဟိုဥပဒေရုံး၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း မစ္စတာ ဂို (ရှ်) ။

လျှောက်ထားခံရသူ မောင်မြသန်းက သူသည် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်စောမို့၏
အလုပ်သမားဖြစ်သည်။ ဒေါ်စောမို့ပိုင် အငှါးလိုက် မော်တော်ယာဉ်ကို မောင်းရာ
တွင်၊ ယင်းမော်တော်ယာဉ်မှောက်၍ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ယင်းဒဏ်ရာရသည့်အတွက်
အလုပ်သမားလျော်ကြေးရရန် ရန်ကုန်တိုင်းအလုပ်သမား လျော်ကြေး ကော်မတီသို့
လျှောက်ထားခဲ့သည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး ကော်မတီက အလုပ်သမား
လျော်ကြေး ငွေ ၃၉၃၁ ကျပ် ၂၀ ပြားကိုလျှောက်ထားသူက လျှောက်ထားခံရသူ
မောင်မြသန်းအား ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်၍လျှောက်
ထားသူက အယူခံခြင်း ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ မောင်မြသန်းမှာ မိမိ၏

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄။

† ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေးမှု အမှတ် ၇၀ တွင်၊ ရန်ကုန်တိုင်း အလုပ်သမား
လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီရုံး၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကိုအယူခံဝင်မှု။

အလုပ်သမား မဟုတ်ကြောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဖြစ်၍ အလုပ်တွင် ကူပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်ခွင်တွင် အလုပ်ချိန်၌ရသည့်ဒဏ်ရာမဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်စောမိုးက တင်ပြသည်။

၁၉၇၄
ဒေါ်စောမိုး
နှင့်
၁။ မောင်မြ
သန်း
၂။ ဥက္ကဋ္ဌ၊
အလုပ်သမား
လျှော်ကြေး
စိစစ်ရေး
ကော်မတီ၊
ရန်ကုန်တိုင်း။

ရန်ကုန်တိုင်း၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီရုံးမှ သက်ဆိုင်ရာ အမှုတွဲတွင် စစ်ဆေးထားသည့် သက်သေထွက်ချက်များကို လေ့လာသည့်အခါ သက်သေ ဦးဝင်းမောင်၊ ဦးဇွဲအောင်ကြည်၊ ဦးကြည်ရှုန်တာတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ လျှောက်ထားခံရသူ မောင်မြသန်းမှာ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်စောမိုး၏ အလုပ်သမား ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ ရရှိခဲ့သည့် ဒဏ်ရာများမှာလည်း အလုပ်ခွင်၌ အလုပ်ချိန်တွင် ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာများ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်ကားဂိတ်တွင်အငှားကားဂိတ် ထိုးရန်အချိန်မှာ နံနက် ၁၁ နာရီ မှ ည ၇ နာရီဟု သတ်မှတ်ထားသည့်အတွက် မောင်မြသန်း ရရှိသည့် ဒဏ်ရာများမှာ အလုပ်ခွင်၌ အလုပ်ချိန်တွင် ရသည့် ဒဏ်ရာများ မဟုတ်ဟု လျှောက်ထားသူက တင်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ နံနက် ၁၁ နာရီမှ ည ၇ နာရီဟု သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်မှာ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်က ဂိတ်ထိုးချိန် သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူ၏ မော်တော်ယာဉ်မှာ အငှားလိုက်သည့် မော်တော်ယာဉ် ဖြစ်သည်။ ယင်းအငှား လိုက်မော်တော်ယာဉ်သည် နံနက် ၁၁ နာရီမှ ည ၇ နာရီအထိသာ မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်မှ ခရီးသည်များ တင်ဆောင်ရမည်ဟု ကန့်သတ်ထားသော အထောက်အထား မတွေ့ရချေ။ အငှားလိုက် မော်တော်ယာဉ် တစ်စင်းအနေဖြင့် အခြား အချိန်များတွင် ခရီးသည် မတင်မဆွဲရဟု ကန့်သတ်ချက် အထောက်အထားလည်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ၏ အငှားမော်တော်ယာဉ် မှောက်သည့် အခါက အလုပ်အချိန်တွင် မှောက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဟု အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့ပြင် လျှောက်ထားသူက မောင်မြသန်းသည် မည်သူ၏ ခွင့်ပြုချက်မှ မရပဲ ကားကို အလုပ်ချိန်မဟုတ်သော နံနက် ၇ နာရီထိုးက ယူသွားသဖြင့် အလုပ်ချိန် မဟုတ်သော နံနက် ၉ နာရီ ၃၀ မိနစ်အချိန်တွင် ကားမှောက်မှု ဖြစ်ရပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ကားကြီးတစ်စင်းလုံး မိမိခြံဝင်းအတွင်းမှ ထုတ်ယူမောင်းနှင်သွားသည့်ကိစ္စကို မိမိတို့ခွင့်ပြုချက် မရှိပါ။ မသိရပါဟု လျှောက်ထားသူက ငြင်းဆိုသည်။ ထို့ငြင်းဆိုချက်ကို လက်မခံနိုင်ချေ။

လျှောက်ထားခံရသူ မောင်မြသန်းတွင် အငှားလိုက် မော်တော်ယာဉ်မောင်းခွင့် လိုင်စင် မရှိသည့်အတွက် မိမိ၏ အလုပ်သမား မဟုတ်ဟုလည်း လျှောက်ထားသူ ဒေါ်စောမိုးက တင်ပြသည်။ ဤတွင် အလုပ်သမားနှင့် အလုပ်ရှင်ဆိုသော စကားရပ်၏

၁၉၇၄

၁။ ဂေါ်စောမို
နှင့်
၁။ မောင်မြ
သန်း
၂။ ဥက္ကဋ္ဌ၊
အလုပ်သမား
လျော်ကြေး
စိစစ်ရေး
ကော်မတီ၊
ရန်ကုန်တိုင်း။

အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းလင်းရန် လိုပေသည်။ အလုပ်သမား ဆိုသည်မှာ မိမိ၏ကာယအား၊ ဥာဏအားအသုံးပြု၍ လုပ်ကိုင်ရရှိသော လုပ်ခဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုနေရသူကိုဆိုပြီး၊ အလုပ်ရှင်ဆိုသည်မှာ အလုပ်သမားကို လုပ်ခပေးရန် တာဝန်ရှိသူကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ မောင်မြသန်းတွင် အငှားလိုက်မော်တော်ယာဉ် မောင်းခွင့်လိုင်စင် ရှိ-မရှိအချက်မှာ အလုပ်ရှင်-အလုပ်သမား ဟုတ်-မဟုတ်ကိစ္စနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ချေ။

လျှောက်ထားခံရသူ ရရှိခဲ့သည့် ဒဏ်ရာများနှင့်ပတ်သက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန် ကိုခေါ်၍မ စစ်ဆေးပဲ ယင်းဆရာဝန်၏ လက်မှတ်ကို သက်သေခံအဖြစ်ဖြင့် လက်ခံ ထည့်သွင်းထားခြင်းမှာ ဥပဒေအရများယွင်းချွတ်ချော်နေသည်ဟု လျှောက်ထားသူ၏ အကျိုးဆောင်ကြီးက တင်ပြခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ မောင်မြသန်း ရရှိသည့် ဒဏ်ရာများမှာ အလုပ်သမား လျော်ကြေး နည်းဥပဒေ ဇယား (၁) တွင် ဖော်ပြ ထားသည့် ဒဏ်ရာများ ဖြစ်သည့်အတွက် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကို မစစ်ဆေးပဲ ယင်း၏ လက်မှတ်ကိုသက်သေခံအဖြစ်ဖြင့်လက်ခံနိုင်သည်။ ဦးဝင်းဖေ နှင့် မောင်တင်သိန်း(၁) တို့ အမှုကို ကြည့်ပါ။

အထက် ဖော်ပြပါအကြောင်းများကြောင့် လျှောက်ထားသူက လျှောက်ထား ခံရသူ မောင်မြသန်းအား အလုပ်သမား လျော်ကြေးပေးစေဟု ရန်ကုန်တိုင်း အလုပ် သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီက ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို အောက်ပါ ပြင်ဆင် ချက်ဖြင့် အတည်ပြုလိုက်သည်—

လျှောက်ထားခံရသူ မောင်မြသန်းမှာ လက်မ ပြတ်သွားသည့်အတွက် လျော် ကြေးမှာ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်ပြီး၊ လက်သူကြွယ်နှင့် လက်သန်းများတို့၏အကြော တင်သွားသောကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ၅ ရာခိုင်နှုန်းစီသာ ဥပဒေအရ ရထိုက် စေရမည်။ စုစုပေါင်း လျော်ကြေး ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းအစား ၃၅ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရသင့်စေရမည်။ ထိုနှုန်းအတိုင်း တွက်လျှင် လျော်ကြေးငွေမှာ ကျပ်ငွေ ၂၇၅၀ ကျပ် ၈၄ ပြား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လျော်ကြေး ပမာဏကို ကျပ်ငွေ ၂၇၅၀ ကျပ် ၈၄ ပြား ဟု ပြင်ဆင်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ပြင်ဆင်သတ်မှတ်လိုက်သည့်အတိုင်း ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး စာမျက်နှာ (၁၀၉၇)။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့် ဦးထွန်းအောင်ကျော်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

မဆလီ

နှင့်

† ၁၉၇၄

နိုဝင်ဘာလ
၂၉ ရက်။

- ၁။ အတွင်းရေးမှူး၊ သထုံခရိုင် အလုပ်သမားလျော်ကြေးအရာရှိ။
- ၂။ ဦးအက္ကဘာ။*

အလုပ်သမားလျော်ကြေး ဥပဒေပုဒ်မ ၂(င)၊ ကုမ္ပဏီ၏အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် အုပ်ချုပ်မှုကိုယ်စား
ကိုယ်စားလှယ်ဟု အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူနိုင်၊ မနိုင် ကုမ္ပဏီ၏အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအပေါ်
အလုပ်သမားလျော်ကြေး တောင်းပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အလုပ်သမားလျော်ကြေးဥပဒေပုဒ်မ ၂ (င)အရ “အလုပ်ရှင်”ဟုအဓိပ္ပာယ်
ဖော်ပြချက်တွင် “အုပ်ချုပ်မှု ကိုယ်စားလှယ်” ပါဝင်သည်ဟု ပါရှိသည်။ ပုဒ်မ ၂(၁)(စ)တွင်
“အုပ်ချုပ်မှုကိုယ်စားလှယ်” ဆိုသည်မှာ အခြားသူ တဦးဦးအတွက်ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခွင့်
ရှိသူ ဖြစ်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားရာ ကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် ကုမ္ပဏီအတွက် ကိုယ်စား
ဆောင်ရွက် ပေးပိုင်ခွင့်ရှိသူ အုပ်ချုပ်မှု ကိုယ်စားလှယ် မဟုတ်၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအပေါ်လျော်ကြေး
တောင်းပိုင်ခွင့်မရှိ။

အယူခံတရားလိုအတွက် ။ ။ဦးစိန်ဖွား။

အယူခံတရားခံအတွက် ။ ။ရုံးသဟာယ အတွက် ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)
မစ္စတာ အက်(ဖ်)၊ကေ၊ ငို(ရှ်) ။

ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်သူ ဆိုသူသည် ဘီးလင်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ မရမ်းကုန်း
ရာဘာခြံမှ အလုပ်သမားတဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ရာဘာခြံကာကွယ်ရေးအဖြစ်အမှုထမ်းခဲ့
သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၈ ရက်နေ့ည ၁၀ နာရီအချိန်တွင်

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄၄။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမားလျော်ကြေးမှု အမှတ် ၁ တွင်သထုံခရိုင်အလုပ်သမားလျော်ကြေး
စိစစ်ရေးကော်မတီရုံး၏ ချမှတ်သော စီရင်ချက်ကို အယူခံဝင်မှု။

၁၉၇၄

မဆလီ

နှင့်

၁။ အတွင်းရေး
မှူး၊ သထုံခရိုင်
အလုပ်သမား
လျော်ကြေး
အရာရှိ။
၂။ ဦးအက္ကဘား

အဆိုပါရာဘာခြံသို့ သောင်းကျန်းသူများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်စဉ် ဦးအောင်သူသည် ဒဏ်ရာရ၍ သေဆုံးခဲ့သည်။

ဦးအောင်သူသည် ရာဘာခြံကို ကာကွယ်ရင်း သေဆုံးသွားသည့်အတွက် ရာဘာခြံပိုင်ရှင်များက ဦးအောင်သူ၏ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စောကြည်ကို ဦးအောင်သူသေဆုံးသည့် အချိန်ကစ၍ ရာဘာခြံ ပြည်သူပိုင်ပြုလုပ်သည့် ၁၉၆၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့ အထိပင်စင်အဖြစ်ဖြင့် တလ ၉၀ ပေးခဲ့သည်။ ယင်းရာဘာခြံကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ခြံပိုင်ရှင်များက ပင်စင်လစာမပေးတော့သည့်အတွက် ဦးအောင်သူ၏ သမီးဖြစ်သူ လျှောက်ထားသူ မဆလီကမိမိ၏အဖေ သေဆုံးခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အလုပ်သမားလျော်ကြေးရရှိကြောင်း၊ ရာဘာခြံကုမ္ပဏီ၏ အတွင်းရေးမှူးဟောင်း လျှောက်ထားခံရသူအမှတ် (၂) ဦးအက္ကဘားအပေါ်တွင် သထုံခရိုင် အလုပ်သမား အရာရှိထံလျှောက်ထားခဲ့သည်။

သထုံခရိုင်အလုပ်သမား လျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီက ဦးအောင်သူ၏ဇနီး ဒေါ်စောကြည်အား ရာဘာခြံကုမ္ပဏီက လစဉ်ပင်စင်အဖြစ် ပေးခဲ့သည့် ငွေများမှာ ဦးအောင်သူသေသည့်အတွက် ပေးရမည့်လျော်ကြေးထက် ပိုနေသည့်အပြင် မဆလီ၏ လျှောက်လွှာမှာကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေသည်ဟု အကြောင်းပြ၍လျှောက်လွှာကိုပယ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေပုဒ်မ (၃၀) အရ အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုတွဲများအရ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၂) ဦးအက္ကဘားသည် မရမ်းကုန်း ရာဘာခြံကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေပုဒ်မ ၂ (c) အရ “အလုပ်ရှင်” ဟုအဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြချက်တွင် “အုပ်ချုပ်မှုကိုယ်စားလှယ်ပါဝင်သည်” ဟုပါရှိသည်။ ပုဒ်မ ၂ (၁) (စ) တွင် “အုပ်ချုပ်မှုကိုယ်စားလှယ်” ဆိုသည်မှာ အခြားသူ တဦးဦးအတွက် ကိုယ်စားဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခွင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဦးအက္ကဘားသည် မရမ်းကုန်း ရာဘာခြံကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသာဖြစ်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီအတွက် ကိုယ်စားဆောင်ရွက်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိသူ အုပ်ချုပ်မှုကိုယ်စားလှယ်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို မဆလီသည် အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၂) ဦးအက္ကဘားပေါ်တွင် မိမိ၏ဖခင် ဦးအောင်သူ သေဆုံးသွားသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အလုပ်သမားလျော်ကြေး တောင်းပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုစခိုက်မရှိပယ်လိုက်သည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန်းစင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးကြည်မြတို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးညို ပါ ၂

နှင့်

† ၁၉၇၄

ဒီဇင်ဘာလ
၁၉ ရက်။

- ၁။ ပျဉ်းမနားမြို့နယ် ဦးစီးဌာနမှူး၊ အလုပ်သမားလျော်ကြေး အရာရှိရုံး၊
ပျဉ်းမနားမြို့။ *
- ၂။ ဦးအောင်ပု၊ ကြံကြိတ်လုပ်သား၊ သရက်တောကျွန်း ရောင်းခိုင်၊
ပျဉ်းမနားမြို့။

အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေ၊ မူလကတည်းက တိမ်ခွဲကပ်စနုကြောင်းကို သိလျက်နှင့် လုပ်ကိုင်
စေသဖြင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်စဉ် ကြံ့ပတ်စ ထိုးမိရာမှ မျက်စိတွင် ဒဏ်ရာရသည်။ ယင်း
ဒဏ်ရာဖြင့်မျက်စိကွယ်ခြင်းအတွက် လျော်ကြေး ရပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်ရှင်သည် မူလကတည်းက အလုပ်သမား၏ မျက်စိတိမ်ခွဲကပ်စနု
ကြောင်းသိလျက်နှင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်စေသဖြင့် ကြံ့ကြိတ်ဖိုမှ မီးအရှိန်ကြောင့် တိမ်ရောဂါကြွလာပြီး
မျက်စိကွယ်ခြင်း ဖြစ်စေကာမူ၊ ယင်းဒဏ်ရာသည် အလုပ်ခွင်တွင် ရရှိသည့် ဒဏ်ရာဖြစ်သဖြင့် ယင်း
ဒဏ်ရာအတွက် အလုပ်ခွင်တွင် တာဝန်ရှိသည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ အကျိုးဆောင်၊ ဦးအောင်သူ။
- အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ရုံးသဟာယအတွက်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)၊
မေ့တာ အက်(စ်)၊ ကေ၊ ဂျီ(ဂျီ)။

အယူခံ တရားလိုအဖွဲ့သည် ကြံ့ကြိတ်ဖို ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသည်။ အယူခံ တရားပြိုင်
အမှတ် (၂) ဦးအောင်ပုသည်၊ ယင်း ကြံ့ကြိတ်ဖိုတွင် နေ့စား အလုပ် သမား
ဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၁၀။
† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမားလျော်ကြေးမှုအမှတ် ၂ တွင် ဦးအောင်မြိုင်သန်း (မြို့နယ်
ဦးစီးဌာနမှူး) ပျဉ်းမနားမြို့၊ အလုပ်သမား ဥပဒေ စစ်ဆေးရေး အလုပ်သမား လျော်ကြေး
အရာရှိ။

၁၉၇၄

ဦးညို ၂၂
 နှင့်
 ၁။ ပျဉ်းမနား
 မြို့နယ်ဦးစီး
 ဌာနမှူး၊
 အလုပ်သမား
 လျှော်ကြေး
 အရာရှိရုံး၊
 ပျဉ်းမနားမြို့။
 ၂။ ဦးအောင်ပု
 (ကြံကြိတ်လုပ်
 သား၊ သရက်
 ဘော ကျွန်း
 ရောင်းပိုင်၊
 ပျဉ်းမနားမြို့)။

၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့ ည အချိန်က ဦးအောင်ပုသည် ကြံဖတ်များ သယ်၍ မီးထိုး လုပ်ကိုင် နေစဉ်၊ ၎င်း၏ လက်ျာဘက် မျက်စေ့ကို ကြံဖတ်စဖြင့် ထိုးမိခဲ့သည်။ ဆေးရုံတွင် ကုသခဲ့သော်လည်း ယင်း မျက်စေ့မှာ ကွယ် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သမား လျှော်ကြေး ရလို့ကြောင်း တောင်းဆို သည်။ အယူခံ တရားပြိုင် အမှတ် (၁) ဖြစ်သည့် အလုပ်သမား လျှော်ကြေး စိစစ် ရေးကော်မတီက ဦးအောင်ပုအား ၁,၅၇၂ ကျပ်၊ ၄၈ ပြား အယူခံတရားလိုတို့က ပေးရန် အမိန့် ချမှတ် ခဲ့လေသည်။ ယင်း အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အလုပ်သမား လျှော်ကြေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ အရ၊ ယခု အယူခံ ဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့က ဦးအောင်ပုသည် ၎င်းတို့၏ အလုပ်သမား တဦးဖြစ် ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ သို့သော် အလုပ်ခွင်တွင် ကြံဖတ် အစ ထိခိုက်မိသဖြင့် ညာ ဘက် မျက်စေ့ ဒဏ်ရာရပြီး ယင်း ဒဏ်ရာကြောင့် ကွယ်ခဲ့သည်ကို ငြင်းသည်။ သို့သော် ဦးညို၏ ထွက်ဆိုချက်အရ၊ ဦးအောင်ပု၏ ညာဘက် မျက်စေ့သည် မူလ အစကသည်းကပင် တိမ်စွဲကပ်၍ နေပြီး ကြံကြိတ်ဖိုတွင် မီးထိုး လုပ်ကိုင်ရာမှ မီးအရှိန် နှင့် တိမ်ကြွလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံ ထားသည်။ ဦးညိုသည်၊ ဦးအောင်ပုတွင် တိမ် စွဲကပ်နေကြောင်း သိလျက်နှင့် မိမိ၏ ကြံကြိတ်ဖို၌ အလုပ် လုပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ တိမ်စွဲကပ်နေကြောင်း သိလျက်နှင့် အလုပ် လုပ်စေခဲ့သည့် အတွက် ကြံကြိတ် ဖိုမှ မီးအရှိန်ကြောင့် တိမ်ရောဂါ ကြွလာခြင်းမှာ အလုပ်ခွင်တွင် ရရှိသည့် ဒဏ်ရာ ဖြစ်သဖြင့် ယင်းဒဏ်ရာ အတွက် အလုပ်ရှင်တွင် တာဝန် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်သမား လျှော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး ဤအယူခံ လျှောက်လွှာကို စရိတ် မရှိ ပလပ်လိုက်သည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား
စီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေါ်ညွန့် [သေဆုံးသူ (၄)လက်သမား ဦးရွှေ၏ ဇနီး]

† ၁၉၇၄

ဇွန်လ ၃ ရက်။

နှင့်

လက်ထောက် တိုင်းအင်ဂျင်နီယာ၊ ထိန်းသိမ်းရေး (၂၄)၊ ဆောက်လုပ်
ရေးကော်ပိုရေးရှင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့*

အလုပ်သမား လျော်ကြေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၊ အလုပ်ခွင်နှင့်အလုပ်ချိန်အတွင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိခြင်း
နှင့်ပတ်သက်သည့်ရှင်းလင်းချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်သွားရန်အတွက် ဘတ်စ်ကား စောင့်ရင်း မူးမေ့လဲကျသွားပြီး သေ
ဆုံးခြင်းသည် အလုပ်ခွင်မှ ထိခိုက် ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၍ အလုပ်သမားလျော်ကြေး
မရနိုင်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ ကိုယ်တိုင်။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ကိုယ်တိုင်။

ရုံးသဟာယအဖြစ် ဗဟိုအကျိုးဆောင်အဖွဲ့ရုံးမှ ဥပဒေ
ဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)မစ္စတာ အက်(စ်)၊ ကေ၊ ဂွီ(ရှ်)၊
ကဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ညွန့်မှာ ကွယ်လွန်သူ ယခင်ဆောက်လုပ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း
ရုံး(မော်လမြိုင်) မှ အလုပ်သမား ဦးရွှေ၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ တနေ့ဦးရွှေသည် အလုပ်
သွားရန် အတွက် ဘတ်စ်ကား စောင့်နေရာ အလိုအလျောက် မူးမေ့ လဲကျသွား
သဖြင့် အနီး အနားရှိ လူများက ဆေးရုံသို့ တင်ပို့ခဲ့သည်။ မကြာမီ ဦးရွှေသည်
ဆေးရုံတွင်ပင် သေဆုံး သွားသည်။

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမားအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၁။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေးမှု အမှတ် ၁ တွင် မော်လမြိုင်မြို့ အလုပ်သမား
လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီရုံး၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံဝင်မှု။

၁၉၇၄

ဒေါ်ညွန့်
[သေဆုံးသူ
(၅) လက်သမား
ဦးရွှေ၏ ဇနီး
နှင့်
လက်ထောက်
တိုင်း အင်ဂျင်နီ
ယာ ထိန်းသိမ်း
ရေး (၂၄)၊
ဆောက်လုပ်ရေး
ကော်ပိုရေးရှင်း၊
မော်လမြိုင်မြို့။

ထိုကဲ့သို့ သေဆုံးသည့်အတွက် အလုပ်သမား လျော်ကြေးရရန် လျှောက် ထား သူက လျှောက်ခဲ့သဖြင့်၊ မော်လမြိုင်မြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီက ဦးရွှေသည်၊ အလုပ်ခွင်တွင် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၊ အလုပ်ခွင်တွင် ထိခိုက် ဒဏ်ရာရ၍ သေဆုံးခြင်း မဟုတ်ဟု ဆိုပြီး၊ လျှောက်ထားသူ၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ် လိုက်သည်။

ထို့နောက် လျှောက်ထားသူက ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းရုံး (မော်လ မြိုင်မြို့) သို့ လျော်ကြေး ပေးရန် လျှောက်လွှာ တင်ခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းက ယခင်တရားရုံးချုပ်သို့ လိုအပ်သလို ဆက်လက် အရေးယူရန် လျှောက်လွှာကို ပေးပို့ခဲ့သည်။ ယခင် တရားရုံးချုပ်က ယင်း လျှောက်လွှာကို အယူခံ လျှောက်လွှာအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သက်သေအထောက်အထားအရ ဦးရွှေသည် အလုပ်သွားရန် ဘတ်စ်ကား စောင့်နေသည့် အချိန်တွင် မူးမေ့ လဲကျပြီး ဆေးရုံတွင် သေဆုံးခဲ့ကြောင်း ပေါ် လွင်သည့် အပြင် သက်ဆိုင်ရာ ဆေးရုံ အုပ်ကြီး၏ လက်မှတ် အရ၊ ဦးရွှေသည် ထိခိုက် ဒဏ်ရာရခြင်းကြောင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ရောဂါကြောင့် သေဆုံး ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးရွှေသည် အလုပ်ခွင်တွင် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၊ အလုပ်ခွင်တွင် ထိခိုက် ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်ဟု မြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံ ရပေ မည်။ ထို့ကြောင့် ဤလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။

တရားမအသေးအဖွဲ့အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန်းစင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးထိုက်စံ

နှင့်

ဦးထွန်းတင် ပါ ၂ *

† ၁၉၇၄
—
ဇူလိုင်လ
ရက်။

ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၁) အတွက် ဆန်အိတ်များ မော်တော်ကားပေါ် ထင်စဉ်
ချော်လဲ၍ ခြေထောက်တွင်ဒဏ်ရာရခြင်း၊ အလုပ်သမားများ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေး
ရှင်း (၁)က ဆန်စက် လုပ်ကိုင်သူအားထုတ်ပေးခြင်း၊ ယင်းမှတစ်ဆင့် အလုပ်သမားခေါင်း
ဆောင်က ထုတ်ယူပြီး အလုပ်သမားများအား ငွေပေးခြင်း၊ ဆန်စက်လုပ်ကိုင်သူနှင့်
ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း (၁)တို့ ပဋိညာဉ် စာချုပ်အရ ဆန်စက်လုပ်ကိုင်သူက ဆန်မူ
ကို မော်တော်ကားပေါ်သို့ တင်ပေးရန် တာဝန်ရှိခြင်း၊ ဆန်စက်လုပ်ကိုင်သူ အယူခံ
တရားလိုတွင် ခြေထောက် ဒဏ်ရာရသွားသူ အလုပ်သမား အတွက် လျော်ကြေးပေးရန်
တာဝန်ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်သမားများကို ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၁) က
သီးခြားထုတ်ခေးခဲသော်လည်း ထိုငွေများကို တိုက်ရိုက်ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။ အလုပ်သမား
များကိုကုန်သွယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း (၁)က ချက်ဖြင့်သော်၎င်း၊ ငွေသားဖြင့်သော်၎င်းအယူခံတရား
လိုကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုထံ တစ်ဖန်အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဦးချစ်မြိုင်ကထုတ်ယူ
ပြီး အလုပ်သမားများကို ဝေပေးသည်။ ကုန်သွယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၁)က အလုပ်သမား
များကို တိုက်ရိုက် လုပ်ငန်းပေးရန် တာဝန်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ကုန်သွယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း
အမှတ် (၁) နှင့် အလုပ်သမားများစပ်ကြား၌ ပဋိညာဉ်အရ ဆက်စပ်နှီးနွယ်ခြင်း (Privity of
Contract) မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ အလုပ်သမားများ ရထိုက်သောငွေများကို သီးခြား
တွက်ချက်ပြီး အယူခံတရားလိုအား ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းအမှတ် (၁) ၏
အလုပ်သမားများ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်သည် အယူခံတရားလို၏
အလုပ်သမား ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုက လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့အယူခံမှုအမှတ် ၃၈။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေးမှုအမှတ် ၁ တွင်၊ သာယာဝတီမြို့၊ လက်ပံတန်းမြို့နယ်
အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီရုံး၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံဝင်မှု။

၁၉၇၄

ဦးထိုက်စံ
နှင့်
ဦးထွန်းတင်
ပါ။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ဦးဝမ်ဟုပ်။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ကိုယ်တိုင်၊ရုံးသဟာယမစ္စတာအက်(စ်)၊ ကေ၊ဂို(ရ်)။

လက်ပံတန်းမြို့ရှိ ဒေါ်လှဆိုသူ ပိုင်သည့် ဆန်စက်ကို အယူခံ တရားလိုကဦး၍ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) မှ စပါးများကို ကြိတ်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၄ ရက်နေ့က ယင်းစက်မှ အလုပ်သမား အယူခံတရားပြိုင် ဦးထွန်းတင်သည် ဆန်အိတ်များကို မော်တော်ကားပေါ် တင်နေစဉ် ရုတ်တရက် ခြေချော် လဲကျ သွားပြီး ညာဘက် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့၍ အယူခံ တရားလိုထံမှ အလုပ်သမားလျော်ကြေး ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ လက်ပံတန်း မြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီက အလုပ်သမား လျော်ကြေးငွေ ၁,၀၀၀ ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကိုမကျေနပ်၍ ဤအယူခံလွှာ တင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလိုက အယူခံတရားပြိုင်သည် သူ၏အလုပ်သမား မဟုတ်ဟု အယူခံ လွှာတွင် အဓိကအချက် အနေဖြင့် တင်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မော်တော် ကားများပေါ်သို့ အလုပ်သမားများ တင်ပေးရသည့် ဆန်အိတ်များမှာ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) ပိုင် ဆန်အိတ်များဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ တင်ပေးရသည့် အတွက် လုပ်ခများကို ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း (၁) က သီးခြားထုတ်ပေးသည်။ ဤကဲ့သို့ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းက လုပ်ခများကို အလုပ်သမားများအား ထုတ်ပေးသည့်အတွက် ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း (၁) သာလျှင် ယင်းအလုပ်သမား များ၏ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သည်ဟု အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်ကြီးက လျှောက်လဲ သွားသည်။

စပါး ကြိတ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အယူခံ တရားလိုနှင့်ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေး ရှင်းအမှတ် (၁) တို့ ချုပ်ဆိုထားသည့် ပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို အယူခံတရားလိုက တင်ပြ ထားသည်။ ယင်းပဋိညာဉ်စာချုပ် အပိုဒ် (၇) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိ သည်—

“ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁)၊ သို့မဟုတ် ၎င်းက တာဝန် လွှဲအပ်ခြင်း ခံရသော အဖွဲ့အစည်း၊ သို့မဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်များက ဆန်နှင့် ဆန်ထွက် ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များသို့ တင်ပို့ရန်အတွက် သော်၎င်း၊ ပြည် တွင်း စားသုံးရန်အတွက် သော်၎င်း၊ တင်ပို့သည့်အခါ ကြီးကြပ်ရေး ကော်မတီ၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် ကြိတ်ခွဲစက် ပိုင်ရှင်သည်၊ ဆန်နှင့် ဆန်ထွက်ပစ္စည်းများ

ကို အဆင့်အတန်းအလိုက်၊ အခြေအနေ ကောင်းမွန်စွာဖြင့် အရေအတွက် အပြည့်အဝကို ကုန်သွယ်ရေးက အသုံးပြုသော ယာဉ်ပေါ်သို့ အရောက်ပေးအပ် ရန် ဖြစ်ပါသည်။”။

၁၉၇၄
ဦးထိုက်စံ
နှင့်
ဦးထွန်းတင်
ပါ ၂။

ပဋိညာဉ် စာချုပ် အရ အယူခံ တရားလိုသည် ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၁) ပိုင်ဆိုင်အိတ်များကို မော်တော်ကားများပေါ် သို့တင်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ ယင်းတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အလုပ်သမားများကို ငှားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်၊ အလုပ်သမားများကို ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) က သီးခြား ထုတ်ပေးခဲ့သော်လည်း ထိုငွေများကို အလုပ်သမား များအား တိုက်ရိုက် ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ အလုပ်သမားများကို ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း (၁) က ချက်ဖြင့်သော်၎င်း၊ ငွေသားသော်၎င်း အယူခံ တရားလိုကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ အယူခံ တရားလိုထံမှ တဖန် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဦးချစ်မြိုင်က ထုတ်ယူပြီး၊ အလုပ်သမားများကို ဝေပေးသည်။ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) က အလုပ်သမားများကို တိုက်ရိုက် လုပ်ခများပေးရန် တာဝန်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) နှင့် အလုပ်သမားများ စပ်ကြား၌ ပဋိညာဉ်အရ စပ်ဆက်နှီးနှယ်ခြင်း (Privity of Contract) မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ အလုပ်သမားများ ရထိုက်သော ငွေများကို သီးခြားတွက်ချက်ပြီး အယူခံတရားလိုအား ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) ၏ အလုပ်သမားများဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် အယူခံ တရားပိုင်သည် အယူခံ တရားလို၏ အလုပ်သမားဖြစ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဤအယူခံလျှောက်လွှာကို ပလပ် လိုက်သည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့် ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၄

အောက်တိုဘာ
လ ၁၈ ရက်။

ဦးထွန်းကြည်

နှင့်

အတွင်းရေးမှူး၊ သထုံခရိုင်၊ အလုပ်သမားလျော်ကြေးအရာရှိ၊ ပေါင်မြို့နယ်၊
အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ။ *

အလုပ်သမား လျော်ကြေးဥပဒေ၊ လျော်ကြေး သတ်မှတ်ရန် အလုပ်သမားလျော်ကြေးစိစစ်ရေး
ကော်မတီက အလုပ်သမား၏ ဝင်ငွေ မည်ရွေမည်မျှ ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်
အလုပ်သမားက အယူခံပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အလုပ်သမား တဦး၏ ဝင်ငွေမည်ရွေမည်မျှ ဖြစ်သည်မှာ အကြောင်း
အချင်းအရာ အချက်အလက်ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး နည်းဥပဒေပုဒ်မ (၃၀) အရ
အလုပ်သမား လျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဥပဒေအချက်အလက်နှင့် ပတ်
သက်၍သာ အယူခံပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အကြောင်းအချင်းအရာ အချက်အလက်နှင့် ပက်သက်၍
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံဝင်ပိုင်ခွင့်မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်သမားက ၎င်း၏နေ့တွက်နှုန်းထားနှင့်
ပတ်သက်၍ အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံပိုင်ခွင့်
မရှိ။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ရုံးသဘာယ မူတူ အက်(စ်)၊ ကေ၊ ဂွီ(ရ်)။ ။

အယူခံ တရားလို ဦးထွန်းကြည်က ပေါင်မြို့နယ်၊ ဇင်းကျိုက်၊ ကျောက်ခိုင်းမှ
ကျောက်ထု အလုပ်သမားတဦးဖြစ်သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင်
ကျောက်ထုနေရာမှ ၎င်း၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို ကျောက်ခဲထိမှန်ပြီး ဒဏ်ရာရရှိ
ခဲ့သည်။ ယင်းဒဏ်ရာကြောင့် မျက်လုံးကိုထုတ်ပစ်ပြီး ပလပ်စတစ်မျက်လုံး အစားထိုး

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၂။

† ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမား လျော်ကြေးမှုအမှတ် ၅ တွင် သထုံခရိုင် ပေါင်မြို့နယ်၊ အလုပ်
သမားစိစစ်ရေး ကော်မတီရုံး၏ ချမှတ်သော စီရင်ချက်ကို အယူခံဝင်မှု။

ပေးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုက ကျောက်ခိုင်းမှ အလုပ်သမား လျော်ကြေး ရလိုကြောင်း တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ပေါင်မြို့နယ် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီက အယူခံတရားလို ဒဏ်ရာမရမီ တနှစ်အတွက် ဝင်ငွေပေါ် မူတည်ပြီး အလုပ်သမားလျော်ကြေး နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၅ (၁) (က) အရ၊ လစာနှုန်း တလ ၆ဝိ နှင့် လုပ်အားဆုံးရှုံးမှု ၃၃ ရာခိုင်နှုန်းသတ်မှတ်၍ အလုပ်သမားလျော်ကြေး ၉၉၇ ကျပ်၊ ၉၂ ပြားပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းလျော်ကြေး ပမာဏမှာ နည်းသည်ဟုဆိုပြီး အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးထွန်းကြည်က အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းကြည်က သူ၏တနေ့ဝင်ငွေမှာ ၆ ကျပ်မှ ၈ ကျပ် ၅၀ ပြားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်တလ ၆ဝိ နှုန်းနှင့်တွက်၍ အမိန့် ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားသည်ဟု တင်ပြသည်။

ဝင်ငွေမှာ တနေ့ ၆ ကျပ်မှ ၈ ကျပ် ၅၀ ပြားဖြစ်သည်ဟု တင်ပြချက်ကို လက်မခံပေ။ တလ ၆ဝိ နှုန်းနှင့်တွက်ပြီး အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီက လျော်ကြေး သတ်မှတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဇင်းကျိုက်၊ ကျောက်ခိုင်းကော်ပိုရေးရှင်းမဦးထွန်းကြည်ကို ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအထိ လုပ်ခများ ထုတ်ပေးခဲ့သော စာရင်းဇယားအရ အလုပ်သမားလျော်ကြေးစိစစ်ရေး ကော်မတီက၊ လျော်ကြေးတွက်ချက်၍ သတ်မှတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းစာရင်း ဇယားတွင် ဖော်ပြထားသည့် လုပ်ခများသည် မဟုတ်မမှန်ကြောင်း၊ ယင်းငွေထက်များကြောင်း ဦးထွန်းကြည်က သက်သေ အထောက်အထားတင်ပြခဲ့ခြင်း မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီသည် ဦးထွန်းကြည်၏ လစဉ်ဝင်ငွေနှုန်းထား တွက်ပုံတွက်နည်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းချွတ်ချော်ခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ထို့အပြင် အလုပ်သမားတဦး၏ ဝင်ငွေ မည်ရွေမည်မျှ ဖြစ်သည်မှာ အကြောင်းအချင်းအရာ အချက်အလက်ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားလျော်ကြေး နည်းဥပဒေပုဒ်မ (၃၀) အရ အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဥပဒေအချက်အလက်နှင့် ပတ်သက်၍သာ အယူခံ ဝင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အကြောင်းအချင်းအရာ အချက်အလက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံဝင်ပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ဦးထွန်းကြည်၏ နေ့တွက်နှုန်းထားနှင့် ပတ်သက်၍ အလုပ်သမားလျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံ ဝင်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းကြည်၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ပေ။

အထက်ဖော်ပြပါအကြောင်းများကြောင့် အယူခံကို စရိတ်မရှိ ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၇၄
ဦးထွန်းကြည်
နှင့်
အတွင်းရေးမှူး၊
သထုံခရိုင်
အလုပ်သမား
လျော်ကြေး
အရာရှိ၊
ပေါင်မြို့နယ်
အလုပ်သမား
လျော်ကြေး
စိစစ်ရေး
ကော်မတီ။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင် တို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၄
ဇွန်လ
၃ ရက်။

ဦးဘိုးခ (ခေါ်) ဦးကျော်မြင့်

နှင့်

ကိုမောင်မောင်။ *

အလုပ်သမားသည် မိမိဝတ္တရား မဟုတ်သည့်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာတွင်၊ ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်းအတွက်၊ အလုပ်
ရှင်တိုင်တာဝန်ရှိ မရှိ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ပြည်သူ့အလုပ်သမားများ၏ အခြေခံ ရပိုင်ခွင့်နှင့်
တာဝန်များ ပြဋ္ဌာန်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ (၅) နှင့် (၆)အရ အလုပ်သမား များ၏ အခွင့်အရေး
နှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စပါးသယ်သည့် ယာဉ်ဖြစ်သဖြင့် ခရီးသည်တင်ခြင်း၊ မော်တော်ယာဉ်ခ
တောင်းခံခြင်းမှာ ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ရသည့် ကိစ္စမဟုတ်၊ ယင်းသို့ဝတ္တရားမဟုတ်သည့်ကိစ္စကို
ဆောင်ရွက်ရာတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာအတွက် အလုပ်ရှင်တိုင် တာဝန်မရှိ။ ပါစင်ဂျာ တင်ခွင့်မရှိသော
မော်တော်ယာဉ်ပေါ်တွင် ပါစင်ဂျာ မတင်ရန် ပိတ်ပင်လျက် ပါစင်ဂျာများတင်ပြီး မော်တော်ယာဉ်
ခတောင်းခြင်းမှာ တာဝန်မဲ့ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ ဦးချိန်ဖိုးနှင့် ဦးမောင်ကလေး။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ကိုယ်တိုင်၊ ဦးခွန်ဝင်းလှိုင်။

လျှောက်ထားသူမှာ လော်လီပိုင်ရှင်တဦး ဖြစ်ပါသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ
ကိုမောင်မောင်မှာ ယင်းလော်လီအတွက် ယာဉ်နောက်လိုက်ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်^၁
မတ်လ ၈ ရက်နေ့က ယင်းလော်လီကားဖြင့် ပေါင်းတည်မြို့နှင့် ၈ မိုင်ကျော်ခန့်ဝေးသော
စပါးခိုင်သို့ စပါးသယ်ရန် သွားရောက်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ကိုမောင်မောင်က
ယာဉ်နောက်လိုက်အဖြစ် ပါသွားသည်။ အပြန်တွင် စပါးခိုင်မှအလုပ်သမားများသည်
ယင်း လော်လီပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် လျှောက်ထားခံရသူ

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၄၉။

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ အလုပ်သမား လျှော်ကြေးမှုအမှတ် ၃၀ တွင်ပေါင်းတည်မြို့နယ်၊ အလုပ်သမား
လျှော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီရုံး၏ ချမှတ်သောစီရင်ချက်ကိုအယူခံဝင်မှု။

ကိုမောင်မောင်နှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ ကိုမောင်မောင်သည် တုတ်နှင့်ရိုက်ခံရသည့်အတွက် နားနှစ်ဖက်စလုံးပင်းသွားသဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူထံ လျော်ကြေးပေးရန်တောင်းဆို ခဲ့သည်။ ပေါင်းတည်မြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး ကြီးကြပ်ရေးကော်မတီက နှစ်ဖက် သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီး လျော်ကြေးငွေ ၂၅၂၀ ကျပ် ပေးရန် အမိန့် ချခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘိုးခ (ခေါ်)
ဦးကျော်မြင့်
နှင့်
ကိုမောင်မောင်။

အယူခံတရားလိုက အချက် သုံးချက် တင်ပြခဲ့သည်။ ၎င်းတို့မှာ—

- (၁) ယာဉ်နောက်လိုက်သည် ယာဉ်မောင်းသူက ခန့်သည်ဖြုတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို၏အလုပ်သမားမဟုတ်။
- (၂) ပါစင်ဂျာများ မတင်ရန် တားဆီးထားခဲ့သော်လည်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ က ပါစင်ဂျာများတင်ခဲ့သည်။ ယင်းပါစင်ဂျာများထံမှ ကားခ တောင်း သည့်အတွက် စပါးဒိုင်မှ အလုပ်သမားများနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာရခြင်းမှာ ပိုင်ရှင်အတွက် အလုပ်ဝတ္တရားဆောင်ရွက်ရာတွင် ရသည့်ဒဏ်ရာ မဟုတ်သည့် အပြင် ပိုင်ရှင်က တားမြစ်ထားလျက်နှင့် ထိုတားမြစ်ချက်ကို ချိုးဖောက် ခြင်းကြောင့် ရသည့်ဒဏ်ရာများ ဖြစ်သဖြင့် လျော်ကြေးမပေးထိုက်။
- (၃) ဆရာဝန်၏ ဆေးလက်မှတ်ကို နောက်မှတင်ပြီး ဆရာဝန်ကို ထိုဆေးလက်မှတ် နှင့် ပတ်သက်၍ မစစ်ဆေးခဲ့သဖြင့် ထိုဆေးလက်မှတ်သည် သက်သေခံ မဝင်။

ယာဉ်နောက်လိုက်ကို ယာဉ်မောင်းက ခန့်နိုင်သည်။ ဖြုတ်နိုင်သည် ဖြစ်သော် လည်း ယာဉ်နောက်လိုက်အတွက် အခကြေးငွေကို ပိုင်ရှင်က ပေးကြောင်း သက်သေ အထောက်အထားအရ ပေါ်လွင်သည့်အတွက် လျှောက်ထားခံရသူသည် လျှောက် ထားသူ၏ အလုပ်သမား ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ကိုမောင်မောင်သည် စပါးသံယံသည့် မော်တော်ယာဉ်တွင် စပါးသယ်ဆောင်သည့် လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယာဉ်နောက်လိုက်အဖြစ်သာ ဆောင် ရွက်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းမော်တော်ယာဉ်မှာ ခရီးသည်တင်ယာဉ် မဟုတ်သဖြင့် ခရီး သည်များကိုတင်ပြီး ယင်းတို့ထံမှ မော်တော်ယာဉ်ခ တောင်းခံခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သက်သေ အထောက်အထားအရ ထင်ရှားပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်မှုမှာ ကိုမောင်မောင်၏ ဝတ္တရားမဟုတ်ပါ။ ၎င်း၏ ဝတ္တရားမဟုတ်သည့်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာ တွင် ဒဏ်ရာရခဲ့ပါလျှင် အလုပ်ရှင်မှာ တာဝန်မရှိနိုင်။ ဤအတိုင်း ဦးမန်အင်နှင့် ဦးအေမီ (၁) တို့အမှုတွင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

(၁) ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည် စီရင်ထုံး စာမျက်နှာ ၁၉၆။

၁၉၇၄
ဦးဘိုးခ (ခေါ်)
ဦးကျော်မြင့်
နှင့်
ကိုမောင်မောင်။

အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရာတွင် ရရှိသည့် ထိခိုက်မှုမဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အတွက် ဆရာဝန်၏ ဆေးလက်မှတ်ကို သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံ သင့်-မသင့် စဉ်းစားရန် မလိုတော့ချေ။

၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ပြည်သူ့ အလုပ်သမားများ၏ အခြေခံ ရပိုင်ခွင့်နှင့် တာဝန်များ ပြဋ္ဌာန်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ (၅) နှင့် (၆) အရ၊ အလုပ်သမားများသည် အခွင့် အရေးများ ရရှိပိုင်ခွင့် ရှိသည်နှင့်အမျှ မိမိတို့တွင် အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရာ၌ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။ ပါစင်ဂျာတင်ခွင့်မရှိသော မော်တော် ယာဉ်ပေါ်တွင် ပါစင်ဂျာမတင်ရန် ပိတ်ပင်လျက်နှင့် ပါစင်ဂျာများတင်ပြီး မော်တော် ယာဉ်ခ တောင်းခြင်းမှာ တာဝန်မဲ့ ဆောင်ရွက်မှု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ကိုမောင်မောင်သည် အလုပ်ခွင်တွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည် ဖြစ်စေ ကာမူ အလုပ်ကြောင့် ထိခိုက်မှု မဟုတ်သဖြင့် အလုပ်ရှင်၌ တာဝန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပေါင်းတည်မြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး ကြီးကြပ်ရေး ကော်မတီ၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဤအယူခံလျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန်းစင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ကိုမြိုင် ပါ (၆)

နှင့်

† ၁၉၇၄

ဒီဇင်ဘာလ
၁၈ ရက်။

ဒေါ်မြသင် (အရွယ်မရောက်သေးသူများဖြစ်သည့် ၁။ မောင်မျိုးမြင့်
၂။ မောင်မျိုးလွင် ၃။ အေးအေးချို တို့အတွက် အုပ်ထိမ်းသူ)။*

ဧကလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအချက် (၁၃)၊ ကလေးများကို အုပ်ထိန်းရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို
ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံ တရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင်အား ကလေးများနှင့် ပစ္စည်းကို
အုပ်ထိန်းရန်ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုသည့် အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်
ဥပဒေအချက် (၁၃) နှင့် အကျိုးဝင်သဖြင့် တနှစ်အတွင်းတရားစွဲဆိုရမည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေကြီး၊ ဦးစောလွင်။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ဗဟိုတရားရုံး ရွှေနေကြီး၊ ဦးဘကျော်။

အယူခံတရားလို ကိုမြိုင် ပါ ၆ ဦးတို့က အရွယ်မရောက်သေးသူ မောင်မျိုးမြင့်၊
မောင်မျိုးလွင်နှင့် အေးအေးချိုတို့အတွက် အုပ်ထိန်းခွင့် လက်မှတ်ရရှိသူ အယူခံ
တရားပြိုင် ဒေါ်မြသင်အပေါ်တွင် အုပ်ထိန်းခွင့်အမိန့်သည် ပယ်ဖျက်ကြောင်း မြက်ဟ
စေလိုမှုကို ယခင်တရားရုံးချုပ် မူလဘက်ဌာနခွဲ (၁) တွင် တရား စွဲဆိုခဲ့သည်။
မူလရုံးက အယူခံတရားလိုများ စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်း သတ်ကျော်လွန်
နေပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပြီး ပလပ်လိုက်သည့် အတွက် ဤအယူခံမှု စွဲဆိုခြင်း
ဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၃၁။
† ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ တရားမမှုကြီး အမှတ် ၂ တွင် တရားရုံးချုပ်မူလဘက် ဌာနခွဲ (၁) တရားသူ
ကြီးရုံး၏ ချမှတ်သောအမိန့်ကို အယူခံဝင်မှု။

၁၉၇၄

ကိုမြိုင် ပါ-၆
နှင့်
ဒေါ်မြသင်
(အရွယ်မရောက်
သေးသူများဖြစ်
သည်—
၁။ မောင်မျိုး
မြင့်
၂။ မောင်မျိုး
လွင်
၃။ အေးအေးချို
တို့အတက်
အုပ်ထိန်းသူ)။

အယူခံတရားလိုများက ၎င်းတို့သည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်ခန့်က သမိုင်းအုတ်ကျင်းရပ်
ညောင်ပင်သာလမ်းတွင် ဆန်းနုယဉ် ဆေးဆိုးပန်းရွှက်ကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ခဲ့သည်။
ကလေးများ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘိုးစံဆိုသူအား ပန်းရေးလုပ်ငန်းဆရာအဖြစ်ဖြင့် ကုမ္ပဏီ
တွင် ခန့်အပ်ထားသည့်အတွက် ၎င်း၏ဇနီး၊ ကလေးတွေ၏ မိခင် ဒေါ်ငွေသိန်းအား
ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှင်တဦးအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ကုန်ကြမ်းများ
မရသဖြင့် ကုမ္ပဏီကို ယာယီပိတ်ထားပြီး အစုရှင်များထည့်သွင်းထားသော အစုငွေ
အချို့အဝက်ကို ပြန်ပေးခဲ့သည်။ ပန်းရေးဆရာ ဦးဘိုးစံနှင့် မငွေသိန်းတို့မှာ မော်လ
မြိုင်တွင် ၁၉၆၄ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ မငွေသိန်း၏ အမနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ
ဦးစိုးမင်းတို့သည် ကုမ္ပဏီပိုင် ခြံဝင်းအတွင်းရှိ နေအိမ်သို့ ပြန်ပြီးကလေးများနှင့်အတူ
နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်မြသင်သည် ယခင်မူလဘက် ဌာနခွဲ (၁) တရားမ
အထွေထွေမှုအမှတ် ၈၉/၆၈ တွင် မငွေသိန်း၏ ခလေးများကို အုပ်ထိန်းခွင့် လျှောက်
ထားခဲ့သည်။ ယင်းလျှောက်လွှာတွင် ကုမ္ပဏီပိုင်ပစ္စည်းများကို ခလေးများပိုင်ဆိုင်သည်
ဆိုကာ လျှောက်လွှာတွင် ထည့်သွင်းခဲ့သဖြင့် အုပ်ထိန်းခွင့်လက်မှတ်တွင် ထိုပစ္စည်းများ
ပါဝင်နေသည်။ စင်စစ်မှာ ထိုပစ္စည်းများကို မငွေသိန်းမပိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုလျှောက်လွှာ
တင်သည့်အခါက နှင့် အုပ်ထိန်းသူ လက်မှတ်ထုတ်ပေးသည့်အခါက အယူခံတရားလို
များမသိခဲ့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်မြသင်အား ထုတ်ပေးသည့် အုပ်ထိန်းခွင့် လက်မှတ်မှာ
မှားယွင်းနေသဖြင့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးသင့်ပါသည်ဟု အဆိုပြုခဲ့သည်။

အယူခံတရားပြိုင်က အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းများမှာ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည့်
အခါ မငွေသိန်းက ကုမ္ပဏီမှ ပစ္စည်းများကို တန်ဖိုးထား၍ ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့်
မငွေသိန်းပိုင်ခဲ့ပါသည်။ အုပ်ထိန်းခွင့်လက်မှတ် လျှောက်လွှာတင်သည့်အခါက အယူခံ
တရားလိုများသိခဲ့ပါသည်။ အယူခံတရားလိုများ၏ အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်
ကျော်လွန်နေပါသည်။ တရားလိုများသည် ယခင်ရန်ကုန်တရားမရုံးတွင် တရားမကြီးမှု
အမှတ် ၇၇/၇၀ အခင်းဖြစ် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ တရားစွဲဆိုရာ၊ ၎င်းအမှုကို
ပလပ်သဖြင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ (၁၁) အရ၊ နောက်ထပ် စွဲဆိုသည့် အမှုမှာ
ပိတ်ပင်နေပြီ ဖြစ်သည်ဟု ထုချေခဲ့သည်။

မူလရုံးက အောက်ပါကောက်ချက်နှစ်ခုကို ထုတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်—

ကောက်ချက်များ

၁။ ရန်ကုန်မြို့ တရားမရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၇၇/၇၀ တရားလိုတို့က တရားပြိုင်
များအပေါ် အချင်းဖြစ် အဆောက်အဦနှင့် ပစ္စည်းများသည် ဆန်းနုယဉ် ဆေးဆိုး

ပန်းရိုက်ကမ္ဘာပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟဒီကဒီပေးရန် စွဲဆိုရာ ပလပ်လိုက်ပြီးဖြစ်၍ ယခု အမှုစွဲဆိုရန် တရားမကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၁၁ အရ ပိတ်ပင်ပြီးဖြစ်သည်ဆိုရာ မှန်သလား။

၂။ ယခုအမှုစွဲဆိုခြင်းမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီဆိုရာ မှန်သလား။

ကောက်ချက်အမှတ် (၂) နှင့် ပတ်သက်၍ အယူခံတရားပြိုင်တို့ဖက်က အားကိုး ခြင်းမပြုဘာသာဟုဆိုသည့်အတွက် မူလရုံးက ယင်းကောက်ချက်ကို မဖြေဆိုခဲ့ကြောင်း ဝေဖန်သည်။

ကာလ စည်းကမ်းသတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဒုတိယကောက်ချက်ကို တရားပြိုင်များ ဖက်က အသာပေး၍ ဖြေဆိုခဲ့သည်။ အယူခံ တရားလိုများ စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ၃ နှစ်နှင့် ၃ လ အချိန်ကာလ ကျော်လွန်လာပြီဖြစ်သည်။ ကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအချက် (၁၃)အရ အယူခံ တရားလိုတို့သည် အုပ်ထိန်းခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေး သည့်ရက်မှ တနှစ်အတွင်း စွဲဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း မစွဲခဲ့သည့်အတွက် ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်ဟုဆိုပြီး အမှုကို မူလရုံးက ပလပ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်မြသင်သည် ကလေးများ၏ ကိုယ်နှင့် ပစ္စည်းများကို အုပ်ထိန်းခွင့်ပြုရန် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၉ ရက်နေ့က လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အောက်တို ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် အုပ်ထိန်းခွင့်လက်မှတ်ကို ဒေါ်မြသင်အား ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုနောက်အယူခံတရားလိုတို့သည် ယခင်ရန်ကုန် တရားမရုံးတွင် ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၃ ရက်နေ့က အခင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ဆန်းနုယဉ် ဆေးဆိုးပန်းရိုက် ကမ္ဘာပိုင်ဆိုင် ကြောင်းမြက်ဟံ ကြေငြာပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းအမှုကို အယူခံတရားလိုတို့က ရုပ်သိမ်းခွင့်တောင်းသည့်အတွက် တရားရုံးက ရုပ်သိမ်းသည့်အနေနှင့် ပလပ်ခဲ့သည်။

၃။ အယူခံ တရားလိုများ စွဲဆိုသည့် အမှုအတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ် အချိန် ကာလမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအချက် (၁၃) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်ဟု မူလရုံးက ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ တရားမရုံး တရားမကြီးမှု မဟုတ်သော အခြားတရားမမှုတွင် ချမှတ်သည့်အမိန့်၊ သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးသည့် နေ့မှ တနှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည်ဟု ကာလစည်းကမ်းသတ်အချက် (၁၃) က ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အယူခံ တရားလိုတို့က အယူခံ တရားပြိုင်အား ကလေးများနှင့် ပစ္စည်းကို အုပ်ထိန်းရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ဤကာလ စည်းကမ်းသတ်အချက် (၁၃) နှင့် အကျွမ်းဝင်သည်။

အယူခံ တရားလိုတို့က အယူခံ တရားပြိုင်အား ထုတ်ပေးထားသည့် အုပ်ထိန်းခွင့် လက်မှတ်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့က လျှောက်ထား

၁၉၇၄
ကိုမြိုင် ပါ-၆
နှင့်
ဒေါ်မြသင်
(အရွယ်မရောက်
သေးသူများ
ဖြစ်သည့်—
၁။ မောင်မျိုး
၂။ မောင်မျိုး
လွင်
၃။ အေးအေးချို
တို့အတွက်
အုပ်ထိန်းသူ)။

၁၉၇၄

ကိုမြိုင် ပါ-၆

နှင့်

ဖော်ပြသင့်

(အရွယ်မရောက်

သေးသူများ

ဖြစ်သည်။

၁။ မောင်မျိုး

မြင့်

၂။ မောင်မျိုး

လွင်

၃။ အေးအေးချို

ထိုအတွက်

အုပ်ထိန်းသူ။

စွဲဆိုခဲ့သည်။ အုပ်ထိန်းခွင့် လက်မှတ်ကို ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်နေ့က ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၃ နှစ် ၃ လကြာမှ တရားစွဲဆိုကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလိုတို့က ၎င်းတို့သည် ဤအုပ်ထိန်းခွင့် လက်မှတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ကုန် တရားမရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇၇/၇၀ တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ (၁၄)အရ၊ ထိုအမှုစွဲဆိုသည့် အချိန်ကာလကို နုတ်သင့်သည်ဟု တင်ပြသည်။ ရန်ကုန် တရားမရုံးတွင် အယူခံ တရားလိုတို့က တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇၇/၇၀ ကို ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၃ ရက်နေ့က စွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် အယူခံ တရားလိုတို့ တင်သွင်းသည့် အဆိုလွှာအပိုဒ် (ဂ)၌ အယူခံ တရားပြိုင်ကို အုပ်ထိန်းခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေးပြီးကြောင်း သိရှိခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် အုပ်ထိန်းခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေးလိုက်သည့် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်နေ့မှ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇၇/၇၀ စွဲဆိုသည့် ၁၉၇၀ ခုနှစ် မတ်လ ၃ ရက်နေ့အထိ ဆိုလျှင် ၁ နှစ်နှင့် ၁၀ လကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ (၁၄)အရ သက်သာခွင့် ရနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုလိုက်ပြီး စခိုတ်နှင့်တကွ ဤအယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။ ရွှေနေစခိုတ် ၆၄ ခွင့်ပြုသည်။

တရားမပထမအယူခံယူ

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့် ဦးသန်းစင်တို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေါ်ရင်ရီ

နှင့်

ဒေါ်သိန်းလှ ပါ ၃ *

၁၉၇၄

အောက်တိုဘာ
လ ၁၈ ရက်။

မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ် စာတမ်းများ ပေးအပ်၍ ပေါင်နှံခြင်း ပိုင်ဆိုင်
ခွင့် စာချုပ်စာတမ်းများ ပေးအပ်၍ ပေါင်နှံသည့် ကိစ္စတွင် စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန်လို မလို၊ စာ
ချုပ် စာတမ်း အပ်နှံကြောင်း မှတ်တမ်းရှိသည့်အခါ ယင်းမှတ်တမ်းကု မှတ်ပုံတင်ရန်လို မလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာချုပ်စာတမ်းများကို အပေါင်ပေး အပ်နှံ၍ ငွေချေးယူခြင်းမှာ ဥပဒေ
အရ အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်း အထမြောက်သဖြင့် ယင်းကိစ္စအတွက် စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန်မလို။ သို့ရာတွင်
စာချုပ်စာတမ်းများ အပ်နှံခြင်းအတွက် အရေးအသား တခုခုရှိခဲ့လျှင် ယင်းရေးသားသောစာသည်
ချေးငွေအတွက် အာမခံအဖြစ် ပေးသည့်ကိစ္စကို သက်သေခံခြင်း ဖြစ်ပါက၊ မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ (၁၇)အရ၊ မှတ်ပုံတင်ရန်မလို၊ အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်း ကိစ္စတရပ်လုံးသည် ရေးသားထားသည့်
စာအပေါ် အခြေပြုပါက ယင်းစာကို မှတ်ပုံတင်ရန် လိုအပ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ ဦးချန်ထွန်းအောင်။
အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ဦးအေးမောင် (ပန်းတနော်)။

အယူခံ တရားလို ဒေါ်ရင်ရီက အယူခံတရားပြိုင် ၃ ဦးတို့အပေါ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
စာချုပ် စာတမ်းများ ပေးအပ်လျက် အပေါင်ပြုပြီး ချေးယူထားသည့် ငွေ ကျပ်
၇၀,၀၀၀ ကို ပြန်ရရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅) ပန်းဆိုးတန်းရှိ
မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ရွေးနုတ်ခြင်း၊ ပိတ်ပင်ရန်နှင့် ရောင်းချခွင့် ဒီကရီ
ရလိုကြောင်း ယခင် တရားရုံးချုပ် မူလဘက် ဌာနခွဲ (၁) တွင် တရားစွဲ ဆိုခဲ့သည်။

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၆၀။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၀ တွင် တရား ရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၁) တရားသူကြီး
ရုံး၏ ချမှတ်သော ဒီကရီကို အယူခံဝင်မှု။

၁၉၇၄

ဒေါ်ခင်ရီ
နှင့်
ဒေါ်သိန်းလှ
မိ ၃။

အဆိုလွှာအရ၊ လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့က တရားပြိုင်နှင့် ၎င်း၏ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း ဦးလှတို့သည်၊ တရားလိုထံမှ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅) ပန်းဆိုးတန်း လမ်းရှိ မြေနှင့် အဆောက်အဦ နှင့် ပတ်သက်သည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် စာချုပ် စာတမ်းများကို အာမခံနှင့် ပေးအပ်ပြီး ငွေ ကျပ် ၅၀,၀၀၀ ကို ချေးယူ ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် အယူခံ တရားပြိုင် အမှတ် (၁)၊ နှင့် ၎င်း၏ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း ဦးလှတို့သည်၊ အထက် တွင် ဖော်ပြထားသည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် စာချုပ် စာတမ်းများကို အာမခံ ထား၍ ငွေ ကျပ် ၂၀,၀၀၀ ကို အယူခံ တရားလို ထံမှ ထပ်မံ ချေးယူ ခဲ့ပါသည်။ ထိုချေးငွေ နှစ် ရပ်ပေါင်း ငွေ ကျပ် ၇၀,၀၀၀ မှာ အတိုးမရှိပါ။ ဦးလှမှာ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားရာ အယူခံ တရားပြိုင်နှင့် အတူ သမီးများ ဖြစ်သော အယူခံ တရားပြိုင်အမှတ် (၂) နှင့် (၃) ကို အမှုတွင် ထည့်သွင်း စွဲဆိုခြင်း ဖြစ် ပါသည်။ ချေးငွေများကို ပြန်ဆပ်ရန် တောင်း ဆိုခဲ့ သော်လည်း အယူခံ တရား ပြိုင်များက ငြင်းဆိုခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆို ပြုခဲ့သည်။

အယူခံ တရားပြိုင် အမှတ် (၁) ဒေါ်သိန်းလှက ငွေ ကျပ် ၇၀,၀၀၀ ချေးယူ ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ပါ။ အယူခံ တရားလို၏ လင်ပါ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်လှက အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁) နှင့် ၎င်း၏ ခင်ပွန်း ဦးလှတို့ ပိုင်သော အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅) ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ သုံးထပ်တိုက်နှင့် မြေကို ဝယ်လိုကြောင်း ပြောခဲ့ရာ ကျပ်ငွေ ၂,၅၀,၀၀၀ နှင့် အရောင်းအဝယ်ပြုရန် နှစ်ဘက် သဘောတူညီ ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုပစ္စည်းများမှာ မြန်မာနိုင်ငံ (အစိုးရ တာဝန်ခံချုပ်) အာမခံ ကုမ္ပဏီ လီမိတက်တွင် ပေါင်ထားသဖြင့်ဒေါ်ခင်လှက ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ငွေ ကျပ် ၂၆,၀၀၀ ပေးသဖြင့် ထို ကုမ္ပဏီထံမှ ပစ္စည်းကို ရွေးယူ ခဲ့ပါသည်။ ကုမ္ပဏီမှ ပြန်လည်ရရှိသည့် စာချုပ် စာတမ်းများကို အရောင်း အဝယ် စာချုပ်ရေးနိုင်ရန်အတွက် ဒေါ်ခင်ရီအား၊ အပ်နှံ လိုက်ပါသည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ငွေ ကျပ် ၂၄,၀၀၀ ထပ်ပေးသဖြင့် စရန်ငွေ ကျပ် ၅၀,၀၀၀ ဖြစ်သွားပါသည်။ ထို့နောက် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက် နေ့တွင် ဦးလှက ဒေါ်ခင်လှထံမှ နောက်ထပ်စရန်ငွေ ကျပ် ၂၀,၀၀၀ ယူသဖြင့်စရန်ငွေစုစုပေါင်း ကျပ် ၇၀,၀၀၀ ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုငွေများမှာ အဆိုပါ မြေနှင့် တိုက်ကို ငွေ ကျပ် ၂,၅၀,၀၀၀ နှင့် ဒေါ်ခင်လှက ဝယ်ယူသဖြင့် စရန်ငွေ အဖြစ် ပေးခြင်းသာ ဖြစ်မိ သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်ခင်လှမှာ ဟောင်ကောင်သို့ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် အယူခံ တရားလိုက တိုက်နှင့် မြေကို တန်ဖိုး ငွေ ကျပ် ၁,၅၀,၀၀၀ အထိ လျှော့ရန် အကြိမ် ကြိမ် ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း အယူခံ တရားပြိုင် အမှတ် (၁) နှင့် ခင်ပွန်း ဦးလှတို့

ကမလျော့နိုင်ကြောင်း ပြန်ကြား ခဲ့ပါသည်။ အရောင်း အဝယ် ပြုလုပ်ရန်မှာ အယူခံ တရားလိုဘက်မှ ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်ရာ စရန် အဖြစ် ပေးထားသော ငွေ ကျပ် ၇၀,၀၀၀ ကို အယူခံ တရားလို၌ ပြန်တောင်းပိုင်ခွင့် မရှိပါ။ ထို့အပြင် အယူခံ တရားလို ဘက်မှ အကိုးအကား ပြုသည့် စာတမ်း မှာ မှတ်ပုံတင် ထွားခြင်း မရှိ သဖြင့် သက်သေခံ မဝင်ပါ စသည်ဖြင့် ထုချေခဲ့သည်။

၁၉၇၄
ဒေါ်ခင်ရီ
ဒေါ်သန်းလှ
ပါဥ။

မူလရုံးက အောက်ဖော်ပြပါ ကောက်ချက်များကို ထုတ်ခဲ့သည်—

၁။ တရားပြိုင် ဒေါ်သိန်းလှ နှင့် ၎င်း၏ ခင်ပွန်း ဦးလှတို့က ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဆိုးတန်း၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅) ကို စုစုပေါင်း ငွေ ကျပ် ၇၀,၀၀၀ ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် စာချုပ် စာတမ်းများ အပ်နှံ၍ပေါင်နှံခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။

သို့မဟုတ်

တရားလို၏လင်ပါခမီး ဒေါ်ခင်လှက ယင်းပစ္စည်းကို ငွေ ကျပ် ၂,၅၀,၀၀၀ ဖြင့်ဝယ်ယူရန် သဘောတူပြီး စရန်ငွေ အဖြစ် ငွေ ကျပ် ၇၀,၀၀၀ ကို ပေးခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။

၂။ သက်သေခံ အမှတ် (က) စာသည် မှတ်ပုံ မတင်သဖြင့် ယခု အမှုစွဲ ဆိုပိုင်ခွင့် ရှိမရှိ။

မူလရုံးကဤ အမှုကိုစစ်ဆေးပြီး ပထမကောက်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ “ တရား ပြိုင် ဒေါ်သိန်းလှနှင့် ခင်ပွန်း ဦးလှတို့က ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဆိုးတန်းအမှတ် (၂၅၃/ ၂၅၅) မြေနှင့်တိုက်ကို စုစုပေါင်းငွေကျပ် ၇၀,၀၀၀ ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ် စာတမ်း များအပ်နှံ၍ပေါင်နှံခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်သည်ဟုဖြေဆိုသည်” ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဒုတိယ ကောက်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ “ သက်သေခံအမှတ် (က) စာမှာ မှတ်ပုံတင်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇ အရ၊ မှတ်ပုံတင်ရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုစာကိုမှတ်ပုံတင် ခြင်းမရှိသဖြင့်တရားလိုမှာ ယခုအမှုကို တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိဟုဖြေဆိုသည်” ဟုဆုံး ဖြတ်ပြီးအမှုကိုစိန်ခဲနှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ယင်းအခိန်ကို မကျေနပ်၍ ဤ အယူခံမှုဘင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမကောက်ချက်အပေါ်တွင် မူလရုံးကချမှတ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံမဝင်ဘဲတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုတွင် အယူခံ တရားပြိုင်အမှတ် (၁) ဒေါ်သိန်းလှနှင့် ၎င်း၏ခင်ပွန်း ဦးလှတို့က ၁၉၆၂ ခု ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်နေ့စွဲဖြင့် အယူခံတရားလိုထံ ရေးသည့်စာ၊ သက်သေခံအမှတ်

၁၉၇၄
ဒေါ်ခင်စိန်
နှင့်
ဒေါ်သိန်းလှ
ပါ။

(က) သည် မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၁၇) အရ မှတ်ပုံမတင်ထားသည့် အတွက် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ (၄၉) အရ သက်သေခံစာတမ်းအဖြစ်ဖြင့် လက်မခံသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်မမှန်ကိုသာ စိစစ်ရန်လိုတော့သည်။

မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စာချုပ်စာတမ်းများ အပ်နှံ၍ အပေါင်ပြုလုပ်သည့်အခါ သီးခြားစာချုပ်တခု ချုပ်ဆိုရန်မလိုပေ။ သို့သော်တခါတရံ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စာချုပ်စာတမ်းများ အပ်နှံကြောင်းကို စာရေးပေးလေ့ရှိကြသည်။ မှတ်တမ်းပြုလေ့ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ စာရေးသည့်အခါ မှတ်တမ်းပြုလုပ်သည့်အခါ၊ ပြဿနာပေါ်လေ့ရှိသည်။ ရေးသည့်စာ သို့မဟုတ် ပြုလုပ်သည့် မှတ်တမ်းသည် မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ (၁၇) အရ မှတ်ပုံတင်ရမည့်စာတမ်း ဟုတ်မဟုတ်အငြင်းပွားတတ်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အငြင်းပွားကြသည့်အခါ ရေးသားသည့်စာ၊ သို့မဟုတ် မှတ်တမ်းသည် မှတ်ပုံတင်ခြင်း ပြုလုပ်သင့်မသင့်ကို ဆုံးဖြတ်ရာတွင်အောက်ပါအချက် နှစ်ချက်ကို အဓိကထား၍ စဉ်းစားရပေသည်—

(၁) ရေးသည့်စာ၊ သို့မဟုတ် မှတ်တမ်းသည် ချေးငွေအတွက် အာမခံအဖြစ်ပေးသည့်ကိစ္စကို သက်သေခံခြင်းအတွက် ရေးပေးခြင်းသာဖြစ်သလော။

သို့မဟုတ်

(၂) အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အဓိကအပေးပေးသော စာတမ်းဟုတ်မဟုတ်၊ တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်းကိစ္စတရပ်လုံးသည်၊ ယင်းစာတမ်းအပေါ် အခြေပြုသလော။

ယခုအမှုတွင် သက်သေ အထောက်အထားများ အရ၊ အယူခံ တရားလိုက ဒေါ်သိန်းလှနှင့်ဦးလှဘို့ကိုပထမ ၂၆,၀၀၀ ကျပ်ချေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ၁၉၆၂ ခု နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ၂၄,၀၀၀ ကျပ်သပ်ခံချေးခဲ့သည်။ ထိုငွေ ၂၄,၀၀၀ ကျပ်ကို ဒေါ်သိန်းလှဘို့က လက်ခံရရှိသည့်အချိန်တွင် ငွေ ၅၀,၀၀၀ ကျပ်အတွက် ဩဒီမန် စာချုပ်ဘဏ္ဍခက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့သည်။ တချိန်တည်းမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅) ပန်းဆိုးတန်းလမ်း တိုက်နှင့်ပတ်သက်သည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ် စာတမ်းများကိုအယူခံတရားလိုအား ပေးအပ်သည့်အပြင်၊ သက်သေခံအမှတ် (က) စာကိုလည်းပေးခဲ့သည်။ စာချုပ်စာတမ်းများကို အပေါင်ပေးအပ်နှံ၍ ငွေချေးယူခြင်းမှာ ဥပဒေအရ၊ အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်း အထမြောက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အပ်နှံစာပေးခြင်းမှာ အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာချုပ်စာတမ်းများ ပေးအပ်ခြင်းကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဓိကဖြစ်

သောစာတမ်းဟုမဆိုနိုင်ပေ။ သက်သေခံအမှတ် (က) စာသည် အပေါင်ပြုလုပ်ခြင်းကိုအခြေခံသည့် စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ယင်းစာမရှိလျှင်လည်း အပေါင်အထခမြောက်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သက်သေခံအမှတ် (က) သည်မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၁၇) အရ၊ မှတ်ပုံတင်ရမည့် စာတန်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မယူဆပေ။

၁၉၇၄
ဒေါ်ရင်ရီ
နှင့်
ဒေါ်သိန်းလှ
ပါ။

သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသည့် အတိုင်းပဏာမအပေါင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ မူလရုံးနှင့် အယူခံရုံး အတွက် စရိတ်ချားကို အယူခံတရားပြိုင်များက ကျခံစေရန် အမိန့်ချသည်။

တရားမပထမပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးကြည်မြတို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၄
စီစဉ်ဘာလ
၁၈ ရက်။

ဦးလှသန်း

နှင့်

ဒေါ်ကျင်နု

အမေ့ဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁၈၊ အမေ့ထိန်းစာ ထုတ်ပေးခြင်း ကိစ္စတွင် ကွယ်လွန်သူ၏
ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားရုံးကဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမေ့ထိန်းစာ လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စတွင် လျှောက်လွှာတွင် ဖော်ပြ
ထားသည့် ပစ္စည်းများမှာ ကွယ်လွန်သူပိုင် မပိုင်၊ ကွယ်လွန်သူသည် မည်သည့်ပစ္စည်းများ ထားရစ်ခဲ့
သည်။ ယင်းပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည် မရှိသည်ကို ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ အမေ့
ထိန်းစာ ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ယင်းအမေ့ထိန်းစာနှင့် ပူးတွဲထားသည့် စာရင်းတွင်
မပါရှိသည့် ပစ္စည်းများသည် ကွယ်လွန်သူ ပိုင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟု ရုံးကသတ်မှတ်ပေး
ခြင်းမဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ ဦးဇော်ဝင်းလှိုင်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်။

မှော်ဘီခရိုင်၊ ထန်းတပင်မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့သည့် ဒေါ်ဦးဆိုသူ ကွယ်လွန်အနိစ္စ
ရောက်ခဲ့ရာ၊ ၎င်း၏တူဆိုသူ လျှောက်ထားသူ ကိုလှသန်းက ဒေါ်ဦး၏ပစ္စည်းများနှင့်
ပတ်သက်၍ အင်းစိန်မြို့ရုံးထိုင်၊ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင်အမေ့ထိန်းစာ လျှောက်
ထားခဲ့သည်။ ဒေါ်ဦး၏ သွေးအနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်သူများကလည်း လျှောက်ထား
သူကို အမေ့ထိန်းစာထုတ်ပေးရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဒေါ်ဦးကွယ်
လွန် အနိစ္စမရောက်ခင်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် ဒေါ်ဦး၏ မောင်ဖြစ်သူ၏ ဇနီး၊
လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကျင်နုက ကန့်ကွက်လွှာတင်ခဲ့၏။ ကန့်ကွက်လွှာဟုဆို
သော်လည်း ဒေါ်ကျင်နုက လျှောက်ထားသူ ကိုလှသန်းကို အမေ့ထိန်းစာထုတ်

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမပထမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၁။

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁ တွင် (ရန်ကုန်တိုင်း) အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ပြည်သူ့ တရားရုံး
၏ ချမှတ်သော အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

ပေးရန် ကန့်ကွက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ လျှောက်ထားသူ တင်သည့် လျှောက်လွှာနှင့် ပူးတွဲထားသည့် ပစ္စည်းများမှာ ဒေါ်ဦးဘဦးဘည်းပိုင်မဟုတ်၊ ၎င်း၏ခင်ပွန်းလည်းပိုင် ခဲ့သည်ဟု ဒေါ်ကျင်နုက တင်ပြခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

၁၉၇၄
ဦးလှသန်း
နှင့်
ဒေါ်ကျင်နု။

လျှောက်ထားသူ၏ လျှောက်လွှာနှင့် လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ကန့်ကွက်လွှာတို့ အရ၊ မူလတိုင်းရုံးက အောက်ပါကောက်ချက်ကို ထုတ်ခဲ့သည်။

ကောက်ချက်

“အမေ့ထိန်းစာ လျှောက်ထားသည့် အမှုတွင် ကန့်ကွက်သူကအမေ့ ထိန်းစာထုတ်ပေးခြင်းကို ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ကွယ်လွန်သူ၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွင် အငြင်းပွားနိုင်ပါသလား။”

နှစ်ဘက် ရွှေနေကြီးများ၏ လျှောက်လဲချက်များကို ကြားနာပြီး၊ ဒေါ်ဦး ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စစ်ဆေးသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်း အမိန့်ကိုမကျေနပ်၍ ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကိုကင်း၏။

ကွယ်လွန်သူဘဦး၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍၊ ထိန်းသိမ်းရန် အမေ့ထိန်းစာချုပ်ခံကြောင်း လျှောက်ထားလျှင်၊ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးက ယင်း ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းရန်လို မလို၊ လျှောက်ထားသူသည် လျှောက်ထားပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ၊ လျှောက်ထားသူအား အမေ့ထိန်းစာ ထုတ်ပေးသင့် မသင့်ကိုသာ ဆုံး ဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။ လျှောက်လွှာတွင် ဖော်ပြထားသည့် ပစ္စည်းများမှာ ကွယ်လွန် သူပိုင် မပိုင်၊ ကွယ်လွန်သူသည် မည်သည့် ပစ္စည်းများ ထားရစ်ခဲ့သည်၊ ယင်း ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည် မရှိသည်ကို ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိချေ။

အမေ့ထိန်းစာ ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ယင်းအမေ့ထိန်းစာနှင့် ပူးတွဲထား သည့်စာရင်းတွင်ပါရှိသည့် ပစ္စည်းများသည် ကွယ်လွန်သွားသူ ပိုင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်း များဖြစ်သည်ဟုရုံးက သက်မှတ်ပေးခြင်းမဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့်မူလတိုင်းရုံးက လျှောက်လွှာတွင် ပါရှိသော ပစ္စည်းစာရင်း အရ၊ ထိုပစ္စည်းများသည် အမှန်တကယ် ဒေါ်ဦးပိုင်ဟုတ် မဟုတ်ကို ဆက်လက်စစ်ဆေး သွားမည်ဟု ၁၉၇၃ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့က ချမှတ်သော အမိန့်မှာ မှားနေသည်ဟုဆိုခဲ့ပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ ယင်းအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အထက်တွင်ဖော်ပြထားသည့် အတိုင်း လျှောက်ထားသူ၏ လျှောက်လွှာကို မူလတိုင်းရုံးက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်ညွှန် ကြားလိုက်သည်။ စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးကြည်မြတို့ ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၄

အောက်တိုဘာ
လ ၁၈ ရက်။

မသန်းကြည်

နှင့်

ကိုတင်စိန် ပါ ၂*

အုပ်ထိန်းသူနှင့် အုပ်ထိန်းခံရသူသည် အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၁၀)၊ အုပ်ထိန်းခွင့် ပေးရာတွင် စဉ်းစား
ရမည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အုပ်ထိန်းခွင့် လျှောက်ထားချက်ကို စဉ်းစားရာတွင် အရွယ်မရောက်သော
သူ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာမှုနှင့် ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း အဝဝတို့ကို အဓိကထား၍
စဉ်းစားရန်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် ။ ။ အကျိုးဆောင် ဦးထွန်းတင်။

အယူခံတရားခံများအတွက် ။ ။ မလှ။

အယူခံတရားလို မသန်းကြည်နှင့် အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁) ကိုတင်စိန်
တို့မှာ အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြသည်။ ရောဝတီတိုင်း၊ ဖျာပုံမြို့၊ အောက်ဘာ
ကျေးရွာတွင် နေထိုင်သူများဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်ခန့်က အိမ်ထောင်ကျ
ခဲ့ကြ၍ အတူနေထိုင် ပေါင်းသင်းလာပြီး၊ မသန်းကြည်သည် သားမောင်သန်းထွန်း
ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ သား မောင်သန်းထွန်း ၉ လသားအရွယ်တွင် လင်မယား
ရန်ဖြစ်ကြပြီး ကွဲသွားကြသည်။ (မသန်းကြည်က သား မောင်သန်းထွန်း ၁ နှစ်
နှင့် ၈ လသားအရွယ်က လင်မယားချင်း ကွဲကွာကြသည်ဟုဆိုသည်။) မောင်
တင်စိန်က ၎င်း၏ ဖခင်ဖြစ်သူအယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၂) ဦးရွှေမောင်အိမ်တွင် သား
မောင်သန်းထွန်းကိုပါ ခေါ်လာပြီး နေထိုင်ခဲ့သည်။ နောက် ၂ နှစ်လောက် အကြာ

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၆။

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈ တွင် ရောဝတီတိုင်း၊ ဖျာပုံမြို့တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံး၏
ချမှတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံဝင်မှု။

တွင် မောင်တင်စိန်သည် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ မောင်သန်းထွန်းကို ဘိုးအေ ဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်က နွားနို့၊ ဆိတ်နို့ အစရှိသည်တို့ကို တိုက်ကျွေးပြီး မွေးလာ ခဲ့သည်။ မောင်သန်းထွန်း အသက် ၅ နှစ်ကျော် ၆ နှစ်ခန့်အရွယ်တွင် မသန်းကြည်က သားကို ပြန်ရလိုကြောင်း ကျေးရွာ ရ-လ-က အဖွဲ့ထံ တောင်းဆိုခဲ့ရာ ကျေးရွာ ရ-လ-က အဖွဲ့က နှစ်ဖက်ကို စစ်ဆေးပြီး မောင်သန်းထွန်းကို အဘိုးဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်ကပင် ဆက်လက်စောင့်ရှောက်သွားပြီး ကလေးကြီးပြင်းလာ၍ အမှားအမှန် တွေးခေါ်တတ် သည့် အရွယ်ကျလျှင် ပျော်ပိုက်ရာ နေရာမှာနေထိုင်နိုင်သည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက် သည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်၍ မသန်းကြည်က ဖျာပုံမြို့ရုံးထိုင်၊ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံး၌ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၈/၇၃ တွင် မောင်တင်စိန်နှင့် ဦးရွှေမောင်တို့ကို တရားပြိုင်ပြုလုပ်၍ အုပ်ထိန်းသူနှင့် အုပ်ထိန်းခံရသူ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ (၁၀) အရ၊ မောင်သန်းထွန်းအတွက် ၎င်းအား အုပ်ထိန်းသူ ခန့်အပ်ရန် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

ဖျာပုံမြို့ရုံးထိုင်၊ တိုင်းပြည်သူ့ တရားရုံးက နှစ်ဘက် သက်သေများကို စစ်ဆေး၍ မသန်းကြည်၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်ပြီး ကလေးအား ယခုလက်ရှိ ဘိုးအေဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်ကပင် ဆက်လက် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်သွားရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဤအယူခံလျှောက်လွှာကို မသန်းကြည်တင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မသန်းကြည်က ဘိုးအေဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်သည်အစက ကလေးကိုတွေ့ခွင့်ပြုသော် လည်း နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ခွင့်မပြုတော့ကြောင်း၊ မောင်တင်စိန်မှာလည်း နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဖြစ်သဖြင့် မိထွေးဖြစ်သူက မောင်သန်းထွန်းကို နှိပ်စက်မှုစိုးရိမ် မိပါကြောင်းစသည်ဖြင့် တင်ပြသည်။ မသန်းကြည်၏ ပညာရှိ အကျိုးဆောင်ကြီး ဦးထွန်းတင်က မောင်သန်းထွန်းသည် အသက်အရွယ်နုနယ်သော ကလေးဖြစ်၍ မိခင်က သာ အုပ်ထိန်းခွင့်ရှိသဖြင့် မိခင်ကို ဦးစားပေး၍ စဉ်းစားသင့်သည်ဟု တင်ပြသည်။ ထိုအဆိုပြုချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စီရင်ထုံးများစွာတင်ပြခဲ့သည်။

အရွယ်မရောက်သေးသူကို အုပ်ထိန်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အုပ်ထိန်းခွင့် လျှောက် ထားသူ၏ လျှောက်ထားချက်ကို စဉ်းစားရာတွင် အရေးကြီးဆုံးသော အချက်မှာ အရွယ်မရောက်သေးသူ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာမှုနှင့် ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း အစစတို့ကို အဓိကထား၍ စဉ်းစားသင့်သည်ဟု စီရင်ထုံးအားလုံးတို့ကတညီတညွတ် တည်းပြဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးရွှေမောင်၏ အိမ်နှင့် မသန်းကြည်တို့ အိမ်မှာ ၄-၅ အိမ်သာခြားကြောင်း၊ နေ့စဉ် မောင်သန်းထွန်းကျောင်းသွားသည့်အခါ မသန်းကြည်၏ အိမ်ရှေ့သို့ အသွားအပြန်ဖြတ် သွားကြောင်းသက်သေအထောက်အထားအရပေါ်လွင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးကို

၁၉၇၄
မသန်းကြည်
နှင့်
ကိုတင်စီနီ ပါ။

တွေ့ခွင့်မပြုဟုဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ ကလေးကို မိထွေးကနှိပ်စက်
ညှဉ်းပန်းမည်ဟု စိုးရိမ်ကြောင်းတင်ပြချက်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ မောင်တင်စီနီသည်
နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သီးခြားနေပြီး ကလေးမောင်သန်းထွန်းသည် ဘိုးအေ ဖြစ်သူ
ဦးရွှေမောင်နှင့်သာ အတူနေခြင်းဖြစ်သည်။

မသန်းကြည်၏ အဆိုအရ အရောင်းအဝယ်လုပ်၍ တလ ၂၅၀၊ ၃၀၀ ခန့် ဝင်ငွေ
ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အတည်တကျပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်နှင့် ပတ်သက်၍ တိတိ
ကျကျ ဝင်ငွေအနည်းဆုံးမည်ရွှေမည်မျှရသည်ကို မဖော်ပြနိုင်ပေ။ လက်ရှိကလေးကို
စောင့်ရှောက် ဖုတ်ထိန်းထားသူ ဦးရွှေမောင် အနေနှင့် လယ်ကေ ၂၀ လောက်လုပ်ပြီး၊
ကျွဲ ၄ ကောင်ရှိသည်ဟု တင်ပြခဲ့သည်။ ယင်းတင်ပြချက်ကို သက်သေများက
ထောက်ခံထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

၉ လအရွယ်ကတည်းက အသက် ၅ နှစ်ကျော်၊ ၆ နှစ်အရွယ်အထိ အယူခံတရားလို
မသန်းကြည်သည် ကလေးကိုပြန်ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရန် မည်ကဲ့သို့မှ
ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း အမှုတွဲအရ ပေါ်လွင်သည်။ ဤအချက်ကိုကြည့်ခြင်း အားဖြင့်
မသန်းကြည်သည် သားငယ် မောင်သန်းထွန်းအပေါ်တွင် တွယ်တာခြင်း မရှိကြောင်း
ထင်ရှားသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မိဘတို့၏ ထားရှိအပ်သော မေတ္တာတရား
ခေါင်းပါးပြီး သားငယ်ကို လျစ်လျူရှုလာခဲ့သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ထို့ကြောင့် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အရွယ်မရောက်သေးသူ၏ ကိုယ်
စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာမှုနှင့် ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း အဝဝတို့ကို အဓိကထား၍
စဉ်းစားရမည်ဆိုသော် မောင်သန်းထွန်းကို ၎င်း၏ ဘိုးအေဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်က ထိန်း
သိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းကသာလျှင် ၎င်း၏ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းကို ဖြစ်စေမည့်
အပြင် ၎င်း၏ ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။

သို့ပါသောကြောင့် ဤအယူခံလျှောက်လွှာကို စရိတ်မရှိ ပလပ်လိုက်သည်။

တရားမအသေးအဖွဲ့အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန်းစင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးကြည်မြတို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးသန်းအောင်

နှင့်

မောင်သန်းမြိုင် *

† ၁၉၇၄

အောက်တိုဘာ
လ ၂၁ ရက်။

အလုပ်လုပ်ရင်း အမောဆိုပြီး နှလုံးရပ်၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်က ထောက်ခံထားခြင်း၊
ဆရာဝန်ကို ရုံးမှခေါ်ယူ စစ်ဆေးရန် လိုမလို၊ အခြားရောဂါဝေဒနာကြောင့် သေဆုံး
ကြောင်း သက်သေပြရန် အလုပ်ရှင်၏ တာဝန်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်ဆရာဝန်၏ သေဆုံးမှုဆိုင်ရာ ဆေးစစ်ချက် ထောက်ခံစာတွင်
မကျင့်သိန်းမြိုင်သည် ရုတ်တရက် အမောဆိုပြီး နှလုံးရပ်၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား
သည်။ အလုပ်ခွင်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ရုတ်တရက် အမောဆိုပြီး သေဆုံးကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့်
ဆရာဝန်ကိုရုံးမှ ခေါ်ယူစစ်ဆေးရန် မလိုဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ အကယ်၍ အခြားအကြောင်း
ကြောင့်၊ သို့မဟုတ် အခြားရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်နေသောကြောင့် မကျင့်သိန်းမြိုင် သေဆုံးခဲ့သည်ဟု
အယူခံတရားလိုက ဆိုလိုပါလျှင် ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သက်သေပြရန်မှာ အယူခံတရားလို၏
တာဝန်သာဖြစ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် ။ ။ ဦးချိန်ဖိုးနှင့် ဦးခင်မောင်ကလေး။

အယူခံတရားခံအတွက် ။ ။ ကိုယ်တိုင်၊ ရုံးသဟာယ မစ္စတာ ဂျိုရ်။

အယူခံ တရားပြိုင် မောင်သန်းမြိုင်၏ ဇနီးဖြစ်သူမကျင့်သိန်းမြိုင်သည် မအူပင်မြို့၊
ဇောတိကဆန်စက်တွင် ဆန်အိတ်များ ထမ်းရင်း ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀
ရက်နေ့က လဲကျ၍ သေဆုံးခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ သေဆုံးသည့်အတွက် အယူခံ
တရားပြိုင် မောင်သန်းမြိုင်က ဇောတိက ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ
အယူခံ တရားလို ဦးသန်းအောင် ထံမှ အလုပ်သမားလျော်ကြေး တောင်းဆိုခဲ့သည်။
မအူပင်မြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေးကော်မတီက အမှုစစ်ဆေးပြီး
အယူခံ တရားလိုက အလုပ်သမား လျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၂,၀၀၀ အယူခံ

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့အယူခံမှုအမှတ် ၃၆။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမအလုပ်သမား လျော်ကြေးမှုအမှတ် ၁ တွင် မအူပင်မြို့၊ အလုပ်သမား
လျော်ကြေးစိစစ်ရေးကော်မတီမှူး၏ ချမှတ်သောဒီကရီကိုအယူခံဝင်မှု။

၁၉၇၄

ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မောင်သန်းမြိုင်။

တရားပြိုင်အား ပေးရန် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အလုပ်
သမား လျော်ကြေး ဥပဒေ ပုဒ်မ (၃၀) အရ၊ အယူခံ ဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မကျင်သိန်းမြင့် သည် သူ၏ အလုပ်သမား မဟုတ်၊ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေး
ရှင်း အမှတ် (၁) ၏ အလုပ်သမား တဦးသာ ဖြစ်သည်ဟု အယူခံ တရားလိုက
တင်ပြသည်။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီရှေ့တွင် စစ်ဆေး
ခဲ့သည့်အခါက၊ အယူခံ တရားလိုသည် မကျင်သိန်းမြင့်မှာ သူ၏ အလုပ်သမား
မဟုတ်၊ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) ၏ အလုပ်သမား ဖြစ်သည်ဟု
အဆိုမပြုခဲ့ချေ။ အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ ရှေ့တွင် စစ်ဆေး
သည့် သက်သေများ အနက် တဦးကမှ မကျင်သိန်းမြင့်သည် အယူခံ တရားလို၏
အလုပ်သမား မဟုတ်ဟု မပြောခဲ့ချေ။ သက်သေ မောင်သန်းမြင့် ဆိုသူက အလုပ်
သမားများကို အလုပ်သမားမှူး ဦးကျောက်စိုးက ငွေရှင်းပေးသည်။ ဦးကျောက်စိုး
က ပိုင်ရှင် ကိုယ်စားလှယ် ဦးသန်းအောင်ထံမှ လုပ်ခ ငွေများကို ရှင်းယူကြောင်း
ထွက်ဆိုထားသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံ တရားလိုက မကျင်သိန်းမြင့်သည် သူ၏
အလုပ်သမား မဟုတ်၊ ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ် (၁) ၏ အလုပ်သမား
ဖြစ်သည်ဟု တင်ပြချက်မှာ နောက်မှ အကြံရ၍ တင်ပြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့
ယူဆသည်။

အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီသည် သေဆုံးမှု ဆိုင်ရာ စစ်
ဆေးချက် ထောက်ခံစာ ထုတ်ပေးသော မအူပင်မြို့၊ မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးကို ခေါ်ယူ
စစ်ဆေးခြင်း မပြုပဲ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းမှာ မှားသည်ဟု အယူခံ တရားလိုက
တင်ပြသည်။ သက်သေထွက်ချက်များ အရ၊ မကျင်သိန်းမြင့် ကို ဆေးရုံသို့
ခေါ်သွားသည်။ ဆေးရုံတွင် တာဝန်ကျဆရာဝန်က စမ်းသပ်သည့် အခါ အသက်
မရှိတော့ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ မြို့နယ်ဆရာဝန်၏ သေဆုံးမှု ဆိုင်ရာ ဆေးစစ်
ချက် ထောက်ခံစာတွင် မကျင်သိန်းမြင့်သည် ရုတ်တရက် အမောဆိုပြီး နှလုံး
ရပ်၍ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြ ထားသည်။ အလုပ်ခွင်တွင် အလုပ်လုပ်နေရင်း
ရုတ်တရက် အမောဆိုပြီး သေဆုံးကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ဆရာဝန်ကို ရုံးမှ ခေါ်
ယူ စစ်ဆေးရန် မလိုဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။ အကယ်၍ အခြားအကြောင်းကြောင့်၊
သို့မဟုတ် အခြားရောဂါ ဝေဒနာ စွဲကပ်နေသောကြောင့် မကျင်သိန်းမြင့် သေဆုံး
ခဲ့သည်ဟု အယူခံတရားလိုက ဆိုလိုပါလျှင် ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်သေ
ပြရန်မှာ အယူခံ တရားလို၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်
၍ အယူခံ တရားလိုသည် သက်သေ ပြခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

အယူခံ တရားလိုသည် မကျင်သိန်းမြင့်၏ အသုဘ ကိစ္စအတွက် ငွေ ကျပ် ၅၀ ယူခဲ့သည့်အပြင်၊ မကျင်သိန်းမြင့် သေဆုံးမှုအတွက် ရပ်ကွက် လူကြီးများနှင့် ညှိနှိုင်း၍ အယူခံ တရားပြိုင် မောင်သန်းမြိုင်ကို ငွေ ကျပ် ၃၀၀ ပေးခဲ့သည်။ အယူခံ တရားပြိုင်က ငွေ ကျပ် ၃၀၀ ကို လက်မခံကြောင်း သိရသည်။ မိမိ၏ အလုပ်သမား မဟုတ်လျှင် ဤကဲ့သို့ ပြုမှု ဆောင်ရွက်ရန် လိုမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။

၁၉၇၄
 ဦးသန်းအောင်
 နှင့်
 မောင်သန်းမြိုင်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် မအူပင်မြို့နယ် အလုပ်သမား လျော်ကြေး စိစစ်ရေး ကော်မတီ ချမှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်မှာ မှန်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသဖြင့် ဤအယူခံမှုကို စရိတ်မရှိ ပလပ် လိုက်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့် ဦးကြည်မြ တို့ပါဝင်သော
ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွေ့တွင်

† ၁၉၇၄

အောက်တိုဘာ
လ ၂၁ ရက်။

အမ်၊ အီး၊ အရစ် (ဖိ)

နှင့်

မလှကျင် *

မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေ၊ အိမ်ငှားကဏ္ဍရှိ အိမ်ပြင်သည့်စင်္ကြံ ကာလစည်း
ကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသော အိမ်လခကြေးများမှ ခုနှိမ်ခွင့်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသည့် အိမ်လခကြေးများနှင့် အိမ်
ပြင်သည့်အတွက် ကုန်ကျငွေကို ခုနှိမ်ခွင့်မရှိ။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ မစွတော အင်၊ စီ၊ ဆင်း။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။ ဦးစိုးမောင်။

အယူခံ တရားလိုသည် ရန်ကုန်မြို့၊ အနော်ရထာလမ်း အမှတ် ၂၁၆/၂၂၀
အဆောက်အအုံ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် ယင်းအဆောက်အအုံ
၏ အခန်းနံပါတ် ၃ ၏ အိမ်ငှားဖြစ်သည်။ ယင်းအခန်းအတွက် စံငှားခမှာ တလ
၅၀ ကျပ်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုက အယူခံ တရားပြိုင်ပေါ်တွင် ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်
နေ့မှ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့အထိ အိမ်လခကြေး ၅၃ လအတွက်ရလို
ကြောင်း၊ ယခင်တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၂) တွင် တရားစွဲတောင်းဆိုခဲ့သည်။
၅၃ လအတွက် တလ ၅၀ ကျပ်နှုန်းနှင့် စုစုပေါင်း ၂၆၅၀ ကျပ်ဖြစ်သော်လည်း အယူခံ
တရားပြိုင်က အိမ်လခအဖြစ်ဖြင့် လက်ထောက် ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးတွင်

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၃၇။
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၆၀ တွင် တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ(၂) (ရန်ကုန်
မြို့တရားမရုံးဆိုင်ရာ) တရားသူကြီး (၁) ရုံး၏ ချမှတ်သောဒီကရီကို အယူခံဝင်မှု။

တင်သွင်းထားသည့် ၄၀၅ ကျပ်ကို ယင်းငွေပမာဏမှ ခုနှိမ်ပြီး စုစုပေါင်း ၂၁၉၁ ကျပ် အတွက်သာ ဒီကရီချမှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။

၁၉၇၄
အမ်၊ အီး၊
အရစ်(၆)
နှင့်
မလှကျင်။

အိမ်လခ ကြွေးများပေးရန် ကျန်ရှိနေကြောင်းကို အယူခံ တရားပြိုင်က မပြင်း ချေ။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားလိုသည် အိမ်လခကြွေး ၃၆ လ အတွက်သာ တရားစွဲ တောင်းဆိုနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ကျန်သည့် ၁၇ လအတွက်မှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် လက်ထောက် ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က ရင်း၏ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့စွဲပါ အမိန့်အရ အယူခံတရားပြိုင်က စိုက်ထုတ်၍ အိမ်ပြင်ဆင်ထားသည့် ငွေစုစုပေါင်း ၁၁၀၀ ကျပ်ကို ခွင့်ပြုခဲ့သည့် အတွက် ထိုနေ့ရက် နောက်ပိုင်းမှစပြီး လစဉ်ပေးရန် အိမ်လခများနှင့် ၁၁၀၀ ကျပ်ကို ခုနှိမ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ဤအမှုတွင် ယင်းငွေ ၁၁၀၀ ကျပ်ကို စွဲဆိုသည့်ငွေထံမှ နုတ်ရန် သင့်သည်ဟု ထုချေခဲ့သည်။

မူလရုံးက အိမ်လခကြွေး ၃၆ လအတွက်သာ ခွင့်ပြုသည်။ လက်ထောက် ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးတွင် တရားပြိုင်တင်သွင်းထားသည့် ငွေ ၄၀၅ ကျပ်နှင့် အိမ်ပြင်ခငွေ ၁၁၀၀ ကျပ်ကို ခုနှိမ်ပြီး ငွေ ၂၉၅ ကျပ် အတွက်သာ ဒီကရီချမှတ်ပေး၍ ကျန်တောင်းဆိုသည့် ငွေများအတွက် အမှုပလပ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဤအယူခံမှုတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအယူခံမှုတွင် စဉ်းစားရန် အချက်တချက်သာ ရှိသည်။ ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသဖြင့် တရားစွဲဆို၍ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိသော အိမ်လခ ကြွေးပမာဏ ထဲမှ အိမ်ပြင်ခငွေ ၁၁၀၀ ကျပ်ကို ခုနှိမ်ခွင့်ပြုသင့်မသင့် အချက်ဖြစ်သည်။ အယူခံ လျှောက်လွှာအပိုဒ် (၄) တွင် အိမ်လခကြွေး ၅၃ လအတွက် ငွေ ၂၆၅၀ ကျပ်ထဲမှ အိမ်ပြင်ခငွေ ၁၁၀၀ ကျပ်နှင့် လက်ထောက် ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးတွင် အပ်ထားသည့် ငွေ ၄၀၅ ကျပ်၊ စုစုပေါင်း ၁၅၀၅ ကျပ်ကို နုတ်၍ ၁၁၄၅ ကျပ်အတွက် ဒီကရီချပေးသင့်သည်ဟု အယူခံတရားလိုက တောင်းဆိုထားသည်။ ပဋိညာဉ် အက် ဥပဒေ ပုဒ်မ (၆၀) နှင့် (၆၁) တို့ကို ကိုးကား၍ မြီရှင်တဦးသည် စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသည့် အကြွေးကို တရားစွဲဆို တောင်းခွင့် မရှိသော်လည်း၊ မြီစားထံမှ ရရှိသည့်ခွင့်ကို ယင်းကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသည့် အကြွေးနှင့် ခုနှိမ်ခွင့် ရှိသည်ဟု အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်က တင်ပြသည်။ ဤအမှု အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များသည် ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ (၆၀) နှင့် (၆၁) တို့နှင့် လုံးဝအကျွမ်းမဝင်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆသည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် စိုက်ထားသည့် အိမ်ပြင်ခငွေ ၁၁၀၀ ကျပ်ကို အိမ်လခများနှင့် ခုနှိမ်ရန် ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့ကမှ လက်ထောက်ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ထံမှ အမိန့်

၁၉၇၄
အိမ်၊ ဆီး၊
အရစ်(၆)
နှင့်
မလှကျင်။

ရရှိခဲ့သည်။ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ (၁၁) အရ အယူခံတရားပြိုင်သည် ယင်းနေ့ နောက်ပိုင်းမှ စ၍ ပေးရန်ရှိသည့် အိမ်လခများနှင့် အိမ်ပြင်ခ ၁၁၀၀ ကျပ်ကိုခန့်မှန်လာခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ခန့်မှန်မည့် အကြောင်းကိုလည်း အယူခံ တရားပြိုင်၏ အကျိုးဆောင်က အယူခံတရားလိုထံ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့က စာရေး အကြောင်းကြားခဲ့သည့် သက်သေခံ အမှတ် (က) စာတင် အတိအလင်း ဖော်ပြထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် အိမ်ပြင်ခငွေ ၁၁၀၀ ကျပ်ကို ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက် နောက်ပိုင်း လစဉ်ပေးရမည့် အိမ်လခများနှင့် ခန့်ခွင့် ရှိသဖြင့် အယူခံတရားလိုသည် ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေသည့် အိမ်လခ ကြေးများနှင့် ယင်းအိမ်ပြင်သည့်အတွက် ကုန်ကျသည့် ငွေ ၁၁၀၀ ကျပ်ကို ခန့်ခွင့်မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် မူလရုံးက ချမှတ်သည့် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီမှာ မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဤအယူခံကို စခိုတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။